ഇരുപത്തെട്ട്

ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രചാരണവും ആയുധപ്രയോഗവും

"ഇന്ത്യയിൽ മുസ്‌ലിംകൾ ന്യൂനപക്ഷമായതിനാലല്ലേ ഞങ്ങൾക്കെതിരെ ജിഹാദ് നടത്താത്തത്? ഇസ്‌ലാം കാഫിറുകൾക്കെതിരെ ജിഹാദ് ചെയ്യാൻ കൽപിക്കുന്നില്ലേ?"

ഇന്ത്യയിലെ മുസ്‌ലിംകൾ ജിഹാദ് നടത്തുന്നില്ലെന്ന ധാരണ ശരിയല്ല. കാരണം മുഴുവൻ വിശ്വാസികളും ജിഹാദ് നിർവഹിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അതിൽനിന്ന് മാറിനിൽക്കാൻ ആർക്കും അനുവാദമില്ല. നരകശിക്ഷയിൽനിന്ന് രക്ഷനേടാനും സ്വർഗലബ്ധിക്കും അതനിവാര്യമാണ്. ഖുർആൻ പറയുന്നു: "വിശ്വസിച്ചവരേ, വേദനയേറിയ ശിക്ഷയിൽനിന്ന് നിങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വ്യാപാരത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കു ഞാനറിയിച്ചു തരട്ടെയോ? നിങ്ങൾ ദൈവത്തിലും അവന്റെ ദൂതനിലും വിശ്വസിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ജീവധനാദികളാൽ ദൈവമാർഗത്തിൽ ജിഹാദ് നടത്തുക. അതാണ് നിങ്ങൾക്കുത്തമം. നിങ്ങൾ അറിയുന്നവരെങ്കിൽ." (61: 10-11)

'ജിഹാദ് ചെയ്യുന്നവരും ക്ഷമ അവലംബിക്കുന്നവരുമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കപ്പെടാതെ സ്വർഗപ്രവേശം സാധ്യമല്ലെന്നു' ഖുർആൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു (3: 142). മുസ്‌ലിംസമുദായത്തിന്റെ നിയോഗലക്ഷ്യം തന്നെ ജിഹാദ് നിർവഹിക്കലത്രെ. "ദൈവമാർഗത്തിൽ യഥാവിധി ജിഹാദ് ചെയ്യുക. തന്റെ ദൗത്യത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങളെ നിയോഗിച്ചത് അവനാണ്. മതത്തിൽ നിങ്ങൾക്കൊരു ക്ലിഷ്ടതയും അവനുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല."(22: 78)

ജിഹാദ് ആർക്കെങ്കിലും എതിരാണെന്ന ധാരണ പരമാബദ്ധമാണ്. സത്യസംസ്ഥാപനത്തിനുള്ള നിരന്തരയത്നമാണത്. മോഹങ്ങളെ മെരുക്കിയെടുത്തും ഇച്ഛകളെ നിയന്ത്രിച്ചും ആഗ്രഹങ്ങളുടെ മേൽ മേധാവിത്വം പുലർത്തിയും സ്വന്തം ജീവിതത്തെ ദൈവനിർദേശങ്ങൾക്കനുരൂപമാക്കി, യഥാർഥ സത്യവിശ്വാസിയാവാൻ നടത്തുന്ന ശ്രമം പോലും ജിഹാദാണ്. യുദ്ധരംഗത്തുനിന്ന് മടങ്ങവേ ഒരിക്കൽ പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: "നാം ഏറ്റവും ചെറിയ ജിഹാദിൽനിന്ന് ഏറ്റവും വലിയ ജിഹാദിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു". പ്രവാചക ശിഷ്യൻമാർ ചോദിച്ചു: "ഏതാണ് ഏറ്റവും വലിയ ആ ജിഹാദ്?" നബിതിരുമേനി അരുൾ ചെയ്തു: "മനസ്സിനോടുള്ള സമരവും സ്വന്തത്തോടുള്ള ജിഹാദുമാണത്."

കുടുംബത്തിന്റെ ഇസ്‌ലാമീകരണത്തിനായി നടത്തപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം, സംസ്കരണം, സദുപദേശം, ശിക്ഷണം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ജിഹാദിലുൾപ്പെടുന്നു. സത്യസംസ്ഥാപനത്തിനും നൻമയുടെ പ്രചാരണത്തിനും ധർമത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കുമായുള്ള എഴുത്തും പ്രസംഗവും സംഭാഷണവും ചർച്ചയും വിദ്യാഭ്യാസ പ്രചാരണവുമെല്ലാം അതിൽപെടുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതി ലക്ഷ്യംവെച്ചുള്ള ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക-സാമ്പത്തിക-സാംസ്കാരിക-കലാ-സാഹിത്യ പ്രവർത്തനങ്ങളും ജിഹാദുതന്നെ. ദൈവിക സൻമാർഗത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനായി നടത്തപ്പെടുന്ന സകല ശ്രമങ്ങളും ദൈവമാർഗത്തിലെ ജിഹാദാണ്. സമഗ്രമായൊരു പദമാണത്. ബുദ്ധിപരമായും ചിന്താപരമായുമുള്ള വിപ്ലവങ്ങളുണ്ടാക്കാനും ജനങ്ങളുടെ വികാരങ്ങളും താൽപര്യങ്ങളും സംസ്കരിക്കാനും, അവരുടെ വീക്ഷണം ദൈവിക സൻമാർഗത്തിനനുരൂപമാക്കി മാറ്റാനും നടത്തപ്പെടുന്ന വാചികവും ലിഖിതവുമായ സംരംഭങ്ങൾതൊട്ട് സത്യത്തിന്റെ ശത്രുക്കളോടുള്ള സായുധ സമരം വരെ അത് വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. വ്യക്തി, തന്റെ അഭിമാനവും ജീവനും സ്വത്തും സംരക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ജിഹാദ്തന്നെ; ആ മാർഗത്തിലെ മരണം ദൈവസരണിയിലെ രക്തസാക്ഷിത്വവും.

അതിനാൽ, മുസ്‌ലിംകൾ ന്യൂനാൽ ന്യൂനപക്ഷമായാലും മഹാഭൂരിപക്ഷമായാലും ജിഹാദ് നിർബന്ധമാണ്. സാഹചര്യമാണ് അതിന്റെ രീതി നിശ്ചയിക്കുക. അത് അമുസ്‌ലിംകൾക്കെതിരെയുള്ള സായുധ സമരമോ യുദ്ധമോ അല്ല. ദൈവികമാർഗത്തിലെ ത്യാഗപരിശ്രമമാണ്.

ചോദ്യത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടപോലെ അമുസ്‌ലിംകളെല്ലാം കാഫിറുകളല്ല. കാഫിർ എന്നത് ഇസ്‌ലാമിലെ ഒരു സാങ്കേതികപദമാണ്. സത്യവും സൻമാർഗവും യഥാവിധി മനസ്സിലാക്കിയ ശേഷവും ബോധപൂർവം അതിനെ നിഷേധിക്കുന്നവനാണ് കാഫിർ. കാഫിറുകളോടും അനിവാര്യമായ കാരണമില്ലാതെ ആയുധമെടുത്ത് അടരാടാൻ ഇസ്‌ലാം അനുവദിക്കുന്നില്ല. അവർ മുസ്‌ലിംഭൂരിപക്ഷ പ്രദേശത്തായാലും ന്യൂനപക്ഷ നാടുകളിലായാലും ശരി.

“മുഹമ്മദ് നബി തന്നെ നിരവധി യുദ്ധം നടത്തിയിട്ടില്ലേ? ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രചാരണത്തിൽ മുഖ്യ പങ്കുവഹിച്ചത് ആയുധപ്രയോഗമല്ലേ?”

മുഹമ്മദ് നബി പ്രവാചകത്വ ലബ്ധിക്കുശേഷം നീണ്ട പതിമൂന്നു വർഷം മക്കയിൽ ഇസ്‌ലാമിക പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തി. ആ ഘട്ടത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശത്രുക്കൾ പ്രവാചകനെയും അനുയായികളെയും നിർദയം മർദിച്ചു. കൊടിയ പീഡനങ്ങൾക്കിരയാക്കി. അസഹ്യമാംവിധം അവഹേളിക്കുകയും നാട്ടിൽനിന്ന് ബഹിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴൊന്നും പ്രവാചകൻ അവയെ പ്രതിരോധിക്കുകയോ പ്രതികാര നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുകയോ പ്രത്യാക്രമണങ്ങൾ നടത്തുകയോ ചെയ്തില്ല. അനുയായികൾ തിരിച്ചടിക്കാൻ അനുവാദം ആരാഞ്ഞെങ്കിലും നബിതിരുമേനി അംഗീകരിച്ചില്ല. ‘കൈകൾ അടക്കിവയ്ക്കുക. നമസ്കാരം നിഷ്ഠയോടെ നിർവഹിക്കുക. സകാത്ത് നൽകുക’ എന്നതായിരുന്നു അവരോടുള്ള ദൈവശാസന.

മക്കയിൽ ജീവിതം ദുസ്സഹമായപ്പോൾ നബിതിരുമേനിയും അനുയായികളും നാടുവിട്ടു. അവർ മദീനയിൽ അഭയം തേടി. അവിടെ അവർ സ്ഥാപിച്ച ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹത്തിനും രാഷ്ട്രത്തിനുമെതിരെ ശത്രുക്കൾ തങ്ങളുടെ എതിർപ്പും അതിക്രമവും തുടർന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് പ്രവാചകന്നും അനുചരൻമാർക്കും തിരിച്ചടിക്കാൻ അനുവാദം ലഭിച്ചത്. അല്ലാഹു അറിയിച്ചു: "തീർച്ചയായും അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വേണ്ടി പ്രതിരോധിക്കുന്നു. അല്ലാഹു കൃതഘ്നരായ വഞ്ചകരെയാരെയും ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. ആർക്കെതിരെ യുദ്ധം നടത്തപ്പെടുന്നുവോ ആ അക്രമത്തിനിരയാകുന്നവർക്ക് തിരിച്ചടിക്കാൻ അനുമതി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം അവർ മർദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിശ്ചയമായും അവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിവുറ്റവനത്രെ അല്ലാഹു. ഞങ്ങളുടെ നാഥൻ ദൈവമാണ് എന്നു പറഞ്ഞതല്ലാതെ യാതൊരു ന്യായവുമില്ലാതെ സ്വന്തം വീടുകളിൽനിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ടവരാണവർ. അല്ലാഹു ചിലരെക്കൊണ്ട് മറ്റു ചിലരെ തടഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മഠങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളും പ്രാർഥനാ മന്ദിരങ്ങളും ദൈവനാമം ധാരാളമായി സ്മരിക്കപ്പെടുന്ന പള്ളികളും തകർക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. തന്നെ സഹായിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹുവും സഹായിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. തീർച്ചയായും ശക്തനും അജയ്യനുമാകുന്നു അല്ലാഹു." (22: 38-40)

ഇസ്‌ലാം യുദ്ധം അനുവദിച്ചത് എല്ലാവരുടെയും ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കാനാണെന്ന് ഈ വിശുദ്ധ വചനം അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

അതിക്രമം കാണിക്കാത്തവരാരെയും അക്രമിക്കാൻ ഇസ്‌ലാം അനുവദിക്കുന്നില്ല. ആരോടാണ്, എപ്പോഴാണ് യുദ്ധം അനുവദിക്കപ്പെട്ടതും ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടതുമെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന നിരവധി ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളുണ്ട്. ചിലതു മാത്രമിവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

"നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നവരോട് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ നിങ്ങളും യുദ്ധം ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ അതിക്രമം പ്രവർത്തിക്കരുത്. അതിക്രമകാരികളെ ഒരിക്കലും അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. യുദ്ധത്തിൽ ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ അവരെ കണ്ടിടത്തുവച്ച് നിങ്ങൾ കൊന്നുകളയുക. അവർ നിങ്ങളെ പുറംതള്ളിയ മാർഗത്തിലൂടെ നിങ്ങൾ അവരെയും പുറന്തള്ളുക. കുഴപ്പം കൊലപാതകത്തെക്കാൾ ഗുരുതരമത്രെ. മക്കയിലെ പള്ളിയുടെ പരിസരത്തുവച്ച് നിങ്ങളവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യരുത്, അവർ അവിടെ വച്ച് നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതുവരെ. ഇനി, നിങ്ങളോടവർ യുദ്ധം ചെയ്താൽ ആ യുദ്ധത്തിൽ നിങ്ങൾക്കവരെ വധിക്കാം. അപ്രകാരമാണ് നിഷേധികളുടെ പ്രതിഫലം. അഥവാ, അവർ വിരമിച്ചാൽ പൊറുക്കുന്നവനും കരുണാനിധിയുമാകുന്നു അല്ലാഹു. നാശം ഇല്ലാതാവുകയും വിധേയത്വം ദൈവത്തിനാവുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ നിങ്ങളവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യുക. അഥവാ അവർ വിരമിച്ചാൽ പിന്നെ അക്രമികളോടല്ലാതെ ശത്രുതയില്ല."(2: 190-192)

"അവർ സമാധാനത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞാൽ നീയും അതിലേക്കു തിരിയുക"(8: 61). ഇങ്ങോട്ടു യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങിയ ശത്രുക്കളോട് യുദ്ധത്തിന് ഈ വിധം അനുമതിയും ആജ്ഞയും നൽകുമ്പോഴും അതിക്രമമോ അനീതിയോ അരുതെന്ന് മതമനുശാസിക്കുന്നു. "നിങ്ങളെ പുണ്യഭവനത്തിൽ

നിന്ന് തടഞ്ഞുവെന്നതിന്റെ പേരിൽ ഒരു ജനതയോടുള്ള വിദ്വേഷം, അതിക്രമം ചെയ്യാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കരുത്. പുണ്യത്തിനും സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടിയ ജീവിതത്തിനും വേണ്ടി നിങ്ങൾ പരസ്പരം സഹകരിക്കുക. പാപത്തിനും ശത്രുതയ്ക്കും വേണ്ടി നിങ്ങൾ സഹകരിക്കരുത്. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവെ സൂക്ഷിക്കുക. തീർച്ചയായും കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുന്നവനാകുന്നു അല്ലാഹു.” (5: 2)

“ഒരു ജനതയോടുള്ള വിരോധം നിങ്ങളെ നീതിയിൽനിന്ന് വ്യതിചലിപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. നീതി പാലിക്കുവിൻ. അതാണ് ഭക്തിക്ക് അനുയോജ്യം. ദൈവഭക്തിയുള്ളവരായി വർത്തിക്കുക. നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതൊക്കെയും അല്ലാഹു സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നുണ്ട്.” (5: 8)

തങ്ങളോട് യുദ്ധത്തിനു വരാത്തവരോട് സ്വീകരിക്കേണ്ട സമീപനമെന്തെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്: “മതത്തിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിൽനിന്ന് നിങ്ങളെ പുറത്താക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തവരോട് നിങ്ങൾ നന്മ ചെയ്യുന്നതിനെയോ നീതി കാണിക്കുന്നതിനെയോ അല്ലാഹു വിലക്കുന്നില്ല. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു നീതിമാന്മാരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. മതത്തിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുകയും നിങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിൽനിന്ന് നിങ്ങളെ പുറത്താക്കുകയും നിങ്ങളെ പുറംതള്ളാൻ ശത്രുക്കളെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തവരെ മിത്രങ്ങളാക്കുന്നതിനെ മാത്രമേ അല്ലാഹു നിരോധിക്കുന്നുള്ളൂ. അക്കൂട്ടരെ ആരെങ്കിലും മിത്രങ്ങളാക്കിയാൽ അവരത്രെ അക്രമികൾ”(60:8-9).

വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ ആജ്ഞകൾക്കും അധ്യാപനങ്ങൾക്കുമനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ച പ്രവാചകൻ(സ) ഇസ്‌ലാമിനെയും മുസ്‌ലിംകളെയും അക്രമിക്കുകയും തങ്ങളോട് യുദ്ധം നടത്തുകയും ചെയ്തവരോട് മാത്രമാണ് അടരാടിയത്. നബിതിരുമേനിയുടെ കാലത്ത് ആകെ എൺപത്തൊന്ന് പോരാട്ടങ്ങളാണ് നടന്നത്. അതിൽ 27 എണ്ണത്തിലാണ് പ്രവാചകൻ നേരിട്ടു പങ്കെടുത്തത്. മറ്റ് 54 എണ്ണം അനുയായികളുടെ സംഘങ്ങൾ നയിച്ച സംഘട്ടനങ്ങളായിരുന്നു. ഈ 81 യുദ്ധങ്ങളിലുമായി ആകെ വധിക്കപ്പെട്ടത് 1018 പേരാണ്. 259 മുസ്‌ലിംകളും 759 ശത്രുക്കളും. അനിവാര്യമായ സാഹചര്യത്തിൽ യുദ്ധം നയിച്ച് നബിതിരുമേനി കൂട്ടക്കൊലകൾ പരമാവധി ഒഴിവാക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചിരുന്നതെന്ന് ഈ കണക്കുകൾ സംശയാതീതമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മർദിതരുടെ മോചനത്തിനായി മർദകരോട് പൊരുതാൻ ഇസ്‌ലാം അതിന്റെ അനുയായികളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു: “അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നില്ല? ‘ഞങ്ങളുടെ നാഥാ, അക്രമികളുടേതായ ഈ നാട്ടിൽനിന്ന് ഞങ്ങളെ നീ മോചിപ്പിക്കേണമേ, നിന്നിൽനിന്നുള്ള ഒരു രക്ഷകനെ നീ ഞങ്ങൾക്കു നൽകേണമേ, നിന്നിൽനിന്നുള്ള ഒരു സഹായിയെ നീ ഞങ്ങൾക്കു തരേണമേ!’ എന്നു പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദുർബലരായ പുരുഷന്മാരുടെയും സ്ത്രീകളുടെയും കുട്ടികളുടെയും മോചനമാർഗത്തിലും നിങ്ങളെന്തുകൊണ്ട് പൊരുതു

ന്നില്ല?"(4: 75).

ഈ ശാസന പാലിച്ച് മുസ്‌ലിംകൾ റോമാ-പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ പിടിയിൽപെട്ട് അടിയാളരായി നരകയാതനയനുഭവിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. തദ്ഫലമായി പ്രസ്തുത സാമ്രാജ്യശക്തികൾ ഇസ്‌ലാമുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. അവ പരാജയമടഞ്ഞ് തകർന്നപ്പോൾ കോളനികളായിരുന്ന ഇറാൻ, ഇറാഖ്, സിറിയ, ജോർദാൻ, ഫലസ്തീൻ, ഈജിപ്ത് പോലുള്ള രാജ്യങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമാവുകയും ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭാഗമാവുകയും ചെയ്തു. റോമാ-പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യങ്ങളെ കഠിനമായി വെറുത്തിരുന്ന തദ്ദേശീയർ മുസ്‌ലിംകളുടെ ആഗമനം ആവശ്യപ്പെടുകയും സഹർഷം സ്വാഗതം ചെയ്യുകയുമായിരുന്നു. ഈ വിധം ഇസ്‌ലാമിന്റെ കീഴിൽ വന്ന നിവാസികളിലാരെയും മതംമാറ്റത്തിന് മുസ്‌ലിംകൾ നിർബന്ധിച്ചിരുന്നില്ല. അതിന് ഇസ്‌ലാം ആരെയും അനുവദിക്കുന്നുമില്ല.

ഇസ്‌ലാമിൽ ആകൃഷ്ടരായി സ്വയം അത് സ്വീകരിക്കാൻ സന്നദ്ധരായവർ മുസ്‌ലിംകളാവുകയും അവശേഷിക്കുന്നവർ പൂർവിക മതത്തിൽ തന്നെ തുടരുകയുമാണുണ്ടായത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രബോധനവും പ്രചാരണവും ആയുധപ്രയോഗത്തിലൂടെയോ അധികാരശക്തിയുടെ നിർബന്ധം വഴിയോ ആയിരുന്നില്ല. നിഷ്പക്ഷരായ ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം ഇക്കാര്യം അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇസ്‌ലാം പ്രചരിച്ചത് വാളുകൊണ്ടാണെന്ന വ്യാജപ്രചാരണത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് സർ തോമസ് ആർണൾഡ് ബൃഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥം തന്നെ രചിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഇസ്‌ലാം: പ്രബോധനവും പ്രചാരവും' എന്ന കൃതി വിവിധ നാടുകളിൽ ഇസ്‌ലാം പ്രചരിച്ച പശ്ചാത്തലം വിശദമായി വിവരിച്ച് പാശ്ചാത്യരുടെ ആരോപണങ്ങൾ തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് സമർഥിക്കുന്നു. മധ്യപൂർവദേശത്തെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ വ്യാപനം വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ആർണൾഡ് എഴുതുന്നു: "മേലുദ്ധരിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്ന് ക്രൈസ്തവ ഗോത്രങ്ങൾ സ്വമനസ്സാലെ ഇസ്‌ലാം സ്വീകരിക്കുകയാണുണ്ടായതെന്ന് നമുക്ക് ഊഹിക്കാം. ജേതാക്കളായ മുസ്‌ലിംകളും തുടർന്നുള്ള മുസ്‌ലിം തലമുറകളും അവരോടു കാണിച്ച സഹിഷ്ണുത അങ്ങനെ ഉറപ്പിക്കാനാണ് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. മുഹമ്മദീയരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും ജീവിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവ അറബികൾ ഈ സഹിഷ്ണുതയുടെ ജീവനുള്ള തെളിവുകളാണ്" (പേജ് 64). അദ്ദേഹം തന്നെ തുടരുന്നു: "ക്രൈസ്തവരോട് മുസ്‌ലിം ഭരണത്തിന്റെ ആദ്യകാലത്ത് കാണിച്ച സഹിഷ്ണുതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വാളാണ് മതപരിവർത്തനത്തിന്റെ മുഖ്യ ഉപകരണം എന്ന വാദം ഒട്ടും തൃപ്തികരമല്ലാത്തതാകുന്നു"(പേജ് 83).

ഇന്ത്യയിലെ ഇസ്‌ലാമിക പ്രചാരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഡോ. ഈശ്വരി പ്രസാദ് പറയുന്നു: "ഉദ്യോഗമേന്മയ്ക്കും ഫ്യൂഡൽ സ്ഥാനങ്ങൾക്കും കൊതിച്ചിരുന്ന കുറേയേറെ സവർണർ മുസ്‌ലിം ഭരണത്തോടുകൂടി ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് വന്നു. എന്നാൽ കൂടുതലും താഴ്ന്ന ജാതിയിൽ പെട്ട അധഃകൃതരായിരുന്നു. അതിനു കാരണം ക്രൂരമായ ജാതിവ്യവസ്ഥ ഹിന്ദുമതത്തിൽ അവർക്ക് മൃഗതുല്യത മാത്രമാണ് നൽകിയതെന്നും ഇസ്‌ലാം സമത്വസാ

ഹോദര്യം സംഭാവന ചെയ്തുവെന്നതുമാണ്"(Ram Gopal, Indian Muslims A Political History, P. 2).

ഡോ. റോയ് ചൗധരി എഴുതുന്നു: "ബംഗാളിലെ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട അധഃകൃത വർഗത്തിന് ഇസ്‌ലാം ഒരാശ്വാസവും സാന്ത്വനവുമായിരുന്നു. സവർണപീഡയിൽനിന്നും ഒരു വരം കിട്ടിയിട്ടെന്നപോലെ അവർ പിട ഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു" (Dr. Roy Choudary, Histoy of Muslim Rule, P. 14 ഉദ്ധരണം: ചരിത്രപാഠങ്ങൾ, പേജ് 344).

ദീർഘകാലം ബംഗാൾ സിവിൽ സർവീസിലായിരുന്ന സർ ഹെൻട്രി കോട്ടൻ India and Home affairs എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെഴുതുന്നു: "കിഴക്കൻ ബം ഗാളിലെ മുസ്‌ലിംകൾ മുഴുക്കെ അധഃകൃതരും അധഃസ്ഥിതരുമായ ഹിന്ദു ക്കളുടെ സന്താനപരമ്പരയാണ്. സാമൂഹികനീതിക്കുവേണ്ടി മതപരിവർ ത്തനം ചെയ്തവരാണ് അവരുടെ പിതാക്കന്മാർ"(ഉദ്ധരണം: Ibid പേജ്:335).

ഹർബൻസ് മുഖിയ എഴുതുന്നു: "മതപരിവർത്തനം നടന്നിരുന്നുവെന്ന കാര്യം ആരും നിഷേധിക്കുന്നില്ല. ബഹുജനതലത്തിലധികവും സംഭവി ച്ചത് സ്വമേധയാ ആയിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ താമസിക്കുകയും അവ രോട് അവരുടെ ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്ന സ്വൂഫീ സന്യാസിമാരുടെ സ്വാധീനശക്തികൊണ്ടാവാം അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്" (വർഗീയതയും പ്രാചീന ഭാരത ചരിത്രരചനയും, പേജ് 48).

മഹാത്മാഗാന്ധി എഴുതുന്നു: "ഇന്നു മനുഷ്യവർഗത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ, നിർവിവാദമായ ആധിപത്യം പുലർത്തുന്ന ഒരാളുടെ ജീവി തത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ വശം അറിയാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. അക്കാ ലത്ത് ജീവിതസരണിയിൽ ഇസ്‌ലാമിന് സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുത്തത് വാളാ യിരുന്നില്ലെന്ന് മുമ്പെന്നത്തേക്കാളും എനിക്കു ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു. പ്രവാചകന്റെ അചഞ്ചലമായ ലാളിത്യവും ഉദാത്തമായ ആത്മബലവും പ്രതിജ്ഞകളോടുള്ള ദൃഢമായ പ്രതിബദ്ധതയും കൂട്ടുകാരോടും അനു യായികളോടുമുള്ള അതിരറ്റ അർപ്പണവും നിർഭയത്വവും ദൈവത്തിലും തന്റെ ദൗത്യത്തിലുമുള്ള പരമമായ വിശ്വാസവുമായിരുന്നു, വാളായിരുന്നില്ല എല്ലാറ്റിനെയും അവരുടെ മുമ്പിലെത്തിച്ചതും എല്ലാ തടസ്സങ്ങളെയും അതിജീവിക്കാൻ സഹായിച്ചതും"(യങ്ങ് ഇന്ത്യ 16-9-1924).

പാശ്ചാത്യൻ ഗ്രന്ഥകാരനായ മിസ്റ്റർ റോബെർട്ട് സെൻ എഴുതുന്നു: "മതാവേശവും ഇതര മതസ്ഥരോടുള്ള സഹിഷ്ണുതയുടെ ചൈതന്യവും ഒരുപോലെ നിലനിർത്തിയവർ മുസ്‌ലിംകൾ മാത്രമാകുന്നു. അവർ വാളെ ടുത്തതോടൊപ്പം തന്നെ ഇസ്‌ലാമിൽ താൽപര്യമില്ലാത്തവരെ അവരുടെ മതം മുറുകെ പിടിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയുണ്ടായി"(Civilization of Arabs, ഉദ്ധരണം: ഇസ്‌ലാമും മതസഹിഷ്ണുതയും, പേജ് 68).

പ്രവാചകൻ പങ്കെടുത്തതും നയിച്ചതുമായ യുദ്ധങ്ങൾ അനിവാര്യ സാഹചര്യത്തിൽ അതിക്രമങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കാനും അനീതിയും അധർമവും അവസാനിപ്പിക്കാനും വേണ്ടിയായിരുന്നുവെന്നും ഇസ്‌ലാം പ്രചരിച്ചത് വാളാലാണെന്ന വാദം വ്യാജാരോപണം മാത്രമാണെന്നും ഈ വിധം വസ്തുതകളെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരായവരെല്ലാം സംശ യലേശമന്യേ വ്യക്തമാക്കിയ വസ്തുതയത്രെ.

ഇരുപത്തൊമ്പത്

ഇസ്‌ലാമിക ഭരണത്തിലെ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ

"ഇന്ത്യയിൽ ഭൂരിപക്ഷം ഹിന്ദുക്കളായതിനാലല്ലേ എല്ലാ മതക്കാർക്കും തുല്യാവകാശം നൽകുന്ന സെക്കുലരിസം ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നത്? ഭൂരിപക്ഷം മുസ്‌ലിംകളായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്ത്യയും മതാധിഷ്ഠിത ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രമാവുകയും മറ്റു മതാനുയായികൾ രണ്ടാംതരം പൗരന്മാരാവുകയോ മതംമാറാൻ നിർബന്ധിതരാവുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ലേ?"

സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഗുരുതരമായ തെറ്റിദ്ധാരണകളാണ് ഇത്തരം സംശയങ്ങൾക്ക് കാരണം. മുസ്‌ലിംകൾ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള നാടുകളെല്ലാം മതാധിഷ്ഠിത ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രങ്ങളാണെന്ന ധാരണ ശരിയല്ല. ഇസ്‌ലാമികവ്യവസ്ഥ യഥാവിധി നടപ്പാക്കപ്പെടുന്ന രാജ്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രമെന്ന വിശേഷണത്തിന് അർഹമാവുകയുള്ളൂ. നിലവിലുള്ള മുസ്‌ലിം നാടുകൾ അവ്വിധം ചെയ്യാത്തതിനാലാണ് ലോകത്തെവിടെയും മാതൃകാ ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രങ്ങൾ കാണപ്പെടാത്തത്. ഭാഗികമായി ഇസ്‌ലാമികവ്യവസ്ഥ നടപ്പാക്കുന്ന നാടുകളുണ്ട്. അവ അത്രത്തോളമേ ഇസ്‌ലാമികമാവുകയുള്ളൂ.

ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രത്തിലെ അമുസ്‌ലിം പൗരന്മാർക്ക് തങ്ങളുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ വച്ചുപുലർത്താനും ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിർവഹിക്കാനും ആചാരങ്ങൾ പിന്തുടരാനും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കും. ആരുടെ മേലും ഇസ്‌ലാമിനെ അടിച്ചേൽപിക്കുകയോ ആരെയെങ്കിലും മതം മാറാൻ നിർബന്ധിക്കുകയോ ഇല്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് ഇസ്‌ലാം കണിശമായി വിലക്കിയിരിക്കുന്നു: "മതത്തിൽ ഒരുവിധ നിർബന്ധവുമില്ല. സന്മാർഗം മിഥ്യാധാരണകളിൽ നിന്ന് വേർതിരിഞ്ഞ് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു."(ഖു. 2: 256).

"നീ വിളംബരം ചെയ്യുക: ഇത് നിങ്ങളുടെ നാഥനിൽനിന്നുള്ള സത്യമാകുന്നു. ഇഷ്ടമുള്ളവർക്കിത് സ്വീകരിക്കാം. ഇഷ്ടമുള്ളവർക്ക് നിഷേധിക്കാം." (ഖു. 18:29).

ദൈവദൂതന്മാർക്കുപോലും മതം സ്വീകരിക്കാൻ ആരെയും നിർബന്ധിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു: "ജനങ്ങൾ വിശ്വാസികളാകാൻ നീ അവരെ നിർബന്ധിക്കുകയോ? ദൈവഹിതമില്ലാതെ

ഒരാൾക്കും വിശ്വസിക്കുക സാധ്യമല്ല"(ഖു. 6: 69).

"നബിയേ, നീ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക. നീ ഉദ്ബോധകൻ മാത്രമാകുന്നു. നീ അവരെ നിർബന്ധിച്ച് വഴിപ്പെടുത്തുന്നവനൊന്നുമല്ല."(ഖു. 88: 21,22).

ലോകത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രമായ മദീനയിൽ, അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ നബിതിരുമേനി മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് അനുവദിച്ചതുപോലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സൗകര്യവും മറ്റേതെങ്കിലും മതാധിഷ്ഠിത നാടുകളിലോ മതനിരപേക്ഷ രാജ്യങ്ങളിലോ കാണപ്പെടുമോയെന്ന് ന്യായമായും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മദീന അംഗീകരിച്ച് പ്രഖ്യാപിച്ച പ്രമാണത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം: "നമ്മുടെ ഭരണസാഹോദര്യസീമയിൽപെടുന്ന ജൂതന്മാർക്ക് വർഗാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പക്ഷപാതപരമായ പെരുമാറ്റങ്ങളിൽനിന്നും ദ്രോഹങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷ നൽകും. നമ്മുടെ സഹായത്തിനും ദയാനിരതമായ സംരക്ഷണത്തിനും മുസ്‌ലിം സമുദായാംഗങ്ങളെപ്പോലെ അവർക്കും അവകാശമുണ്ട്. മുസ്‌ലിംകളുമായി ചേർന്ന് അവർ ഏക ഘടനയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രമായിത്തീരും. മുസ്‌ലിംകളെപ്പോലെത്തന്നെ അവർക്കും സ്വതന്ത്രമായി തങ്ങളുടെ മതം ആചരിക്കാവുന്നതാണ്."

സർ തോമസ് ആർണൾഡ് എഴുതുന്നു: "മുഹമ്മദ് പല അറബ്-ക്രൈസ്തവ ഗോത്രങ്ങളുമായും സന്ധിയിലേർപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർക്കദ്ദേഹം സംരക്ഷണവും സ്വന്തം മതമാചരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും നൽകി" (ഇസ്‌ലാം: പ്രബോധനവും പ്രചാരവും, പുറം 60).

പ്രവാചകന്റെ പാത പിന്തുടർന്ന് മുഴുവൻ മുസ്‌ലിംഭരണാധികാരികളും സ്വീകരിച്ച സമീപനവും ഇതുതന്നെ. ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തിൽ ഏറെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുകയും വിമർശനവിധേയനാവുകയും ചെയ്ത ഔറംഗസീബിന്റെ മതസമീപനത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്ന സഹിഷ്ണുതയെ സംബന്ധിച്ച് അലക്സാണ്ടർ ഹാമിൽട്ടൺ എഴുതുന്നു: "ഹിന്ദുക്കൾക്ക് പരിപൂർണമായ മതസ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നതിന് പുറമെ ഹൈന്ദവ രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലായിരിക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവർ നടത്തിയിരുന്ന വ്രതങ്ങളും ഉത്സവങ്ങളും ആഘോഷിക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മീററ്റ് നഗരത്തിൽ മാത്രം ഹൈന്ദവവിഭാഗത്തിൽ നൂറിൽപരം വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അവർ തമ്മിൽ പ്രാർഥനകളുടെയോ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയോ പേരിൽ യാതൊരു വിധ വിവാദവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏതൊരാൾക്കും അയാളാഗ്രഹിക്കുന്ന വിധം ദൈവാർച്ചനകൾ നടത്തുവാനും ആരാധിക്കാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. മതധ്വംസനങ്ങൾ അജ്ഞാതമത്രെ" (Alaxander Hamilton, A new Account of the East Indies, Vol. 1, PP. 159, 162, 163).

മുസ്‌ലിം ഭരണാധികാരികൾ മതപരിവർത്തനത്തിന് നിർബന്ധിക്കുകയോ സമ്മർദം ചെലുത്തുകയോ ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ നീണ്ട നിരവധി നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ഭരണത്തിനു ശേഷവും മുസ്‌ലിംകളിവിടെ ന്യൂനപക്ഷമാകുമായിരുന്നില്ലെന്ന് സുവിദിതമാണല്ലോ.

ഇസ്‌ലാമിക ഭരണത്തിൽ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് പൂർണമായ ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. നജ്റാനിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുമായി

പ്രവാചകനുണ്ടാക്കിയ സന്ധിവ്യവസ്ഥകളിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം. “നജ്റാനിലെ ക്രൈസ്തവർക്കും അവരുടെ സഹവാസികൾക്കും ദൈവത്തിന്റെ അഭയവും ദൈവദൂതനായ മുഹമ്മദിന്റെ സംരക്ഷണോത്തരവാദിത്വവുമുണ്ട്. അവരുടെ ജീവൻ, മതം, ഭൂമി, ധനം എന്നിവയ്ക്കും അവരിൽ ഹാജറുള്ളവന്നും ഇല്ലാത്തവന്നും അവരുടെ ഒട്ടകങ്ങൾക്കും നിവേദക സംഘങ്ങൾക്കും കുരിശ്, ചർച്ച് പോലുള്ള മതചിഹ്നങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയാണിത്. നിലവിലുള്ള അവസ്ഥയിൽ ഒരു മാറ്റവും വരുത്തുന്നതല്ല. അവരുടെ യാതൊരവകാശവും ഒരു മതചിഹ്നവും മാറ്റപ്പെടുന്നതല്ല. അവരുടെ പാതിരിയോ പുരോഹിതനോ ചർച്ച് സേവകനോ തന്റെ സ്ഥാനത്ത് നിന്ന് നീക്കപ്പെടുന്നതല്ല.”

ഒന്നാം ഖലീഫ അബൂബക്ർ സിദ്ദീഖ്(റ) ഹീറാവാസികളുമായി ഒപ്പുവച്ച സന്ധിവ്യവസ്ഥകളിലിങ്ങനെ പറയുന്നു: “അവരുടെ ആരാധനാലയങ്ങളും കനീസുകളും ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് രക്ഷ നേടുന്ന കോട്ടകളും പൊളിച്ചുമാറ്റപ്പെടുന്നതല്ല. മണിയടിക്കുന്നതോ പെരുന്നാളിന് കുരിശ് എഴുന്നള്ളിക്കുന്നതോ തടയപ്പെടുന്നതുമല്ല.”

മധ്യപൂർവദേശത്തെ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസികൾ മുസ്‌ലിം ഭരണത്തിന് കീഴിൽ സമ്പൂർണ മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിരുന്നതിനാൽ വളരെയേറെ സംതൃപ്തരായിരുന്നു. നീണ്ട അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകാലം ഇസ്‌ലാമികാധിപത്യം അനുഭവിച്ചശേഷവും ഈ അവസ്ഥയിലൊരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ അന്തോക്യയിലെ യാക്കോബായ പാത്രിയാർക്കീസായിരുന്ന വലിയ മൈക്കലിന്റെ പ്രസ്താവന അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. റോമൻ ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന ഹിരാക്ലിയസിന്റെ മർദന കഥകൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: “ഇങ്ങനെയാണ് സർവശക്തനും മനുഷ്യരുടെ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ തന്റെ ഹിതത്തിനനുസരിച്ച് മാറ്റിമറിക്കുന്നവനും താനിഛിക്കുന്നവർക്ക് സാമ്രാജ്യം നൽകുന്നവനും പാവങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നവനുമായ പ്രതികാരത്തിന്റെ ദൈവം ഇശ്മേലിന്റെ സന്താനങ്ങളെ റോമൻ കരങ്ങളിൽനിന്നും നമ്മെ രക്ഷിക്കാനായി തെക്കുനിന്നു കൊണ്ടുവന്നത്. റോമക്കാർ നമ്മുടെ ചർച്ചുകളും മഠങ്ങളും കവർച്ച ചെയ്യുന്നതും നമ്മെ നിർദയം മർദിക്കുന്നതും ദൈവം നോക്കിക്കാണുകയായിരുന്നു. യഥാർഥത്തിൽ നമുക്കൽപം നഷ്ടം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് കാൽസിഡോണിയൻ പക്ഷത്തുനിന്ന് ഏൽപിക്കപ്പെട്ട നമ്മുടെ ചർച്ചുകൾ അവരുടെ കൈയിൽ തന്നെ ശേഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉണ്ടായതു മാത്രമാണ്. അറബികൾ നഗരങ്ങൾ അധീനപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ഓരോരുത്തരുടെയും കൈവശമുള്ള ചർച്ചുകൾ അങ്ങനെത്തന്നെ നിലനിർത്തി. ഏതായിരുന്നാലും റോമക്കാരുടെ ക്രൂരതയിൽനിന്നും നീചത്വത്തിൽനിന്നും രോഷത്തിൽനിന്നും മതാവേശത്തിൽനിന്നും രക്ഷ പ്രാപിക്കുകയും നാം സമാധാനത്തിൽ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നത് ഒട്ടും നിസ്സാരകാര്യമല്ല”(Michael the elder Vol. 2, PP. 412, 413. ഉദ്ധരണം: സർ തോമസ് ആർണൾഡ്, ഇസ്‌ലാം പ്രബോധനവും പ്രചാരവും, പുറം 67).

ഇന്ത്യയിലെ മുസ്‌ലിം ആധിപത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് ശ്രീ. ഈശ്വരി

പ്രസാദ് പറയുന്നു: "മുസ്‌ലിംകൾ കീഴടക്കപ്പെട്ട ജനതയ്ക്ക് ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുകയും അവരോട് സഹിഷ്ണുതാപൂർവം പെരുമാറുകയുമുണ്ടായി."(History of Muslim Rule, Page 46).

ഡോക്ടർ താരാചന്ദ് എഴുതുന്നു: "മുസ്‌ലിം ജേതാക്കൾ പരാജിതരോട് വളരെ നന്നായി പെരുമാറി. ഹിന്ദു പണ്ഡിതന്മാർക്കും പൂജാരിമാർക്കും തങ്ങളുടെ ദേവാലയങ്ങൾക്കും ചട്ടപ്പടിയുള്ള അവകാശം നൽകാൻ കർഷകരെ അനുവദിച്ചു."(Ibid, Page 49).

മകൻ ഹുമയൂണിന് ബാബർ ചക്രവർത്തി നൽകിയ അന്ത്യോപദേശങ്ങളിൽ ഹിന്ദുസഹോദരന്മാരോട് അത്യുദാരമായി പെരുമാറാനാവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഡോ. രാജേന്ദ്രപ്രസാദ് ഉൾപ്പെടെ ഉദ്ധരിച്ച പ്രസ്തുത അന്ത്യോപദേശങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം: "ഇന്ത്യ മതവൈവിധ്യങ്ങളുടെ നാടാണ്. അതിൽ നീ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തണം. അല്ലാഹു നിനക്ക് അധികാരം നൽകിയാൽ നീ മതപക്ഷപാതിത്വം കാണിക്കരുത്. ഹൈന്ദവരുടെ ഹൃദയം വ്രണപ്പെടും വിധം പശുക്കളെ അറുക്കരുത്. അതു ചെയ്താൽ ജനം നിന്നെ വെറുക്കും. ക്ഷേത്രങ്ങളും ആരാധനാലയങ്ങളും തകർക്കരുത്. ഭരണാധികാരി ഭരണീയരെയും ഭരണീയർ ഭരണകർത്താവിനെയും സ്നേഹിക്കുന്ന സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കുക. ദയാഹൃദയം കൊണ്ടാണ് ഇസ്‌ലാമിനെ ധന്യമാക്കേണ്ടത്. അടിച്ചമർത്തലിലൂടെയല്ല"(ഉദ്ധരണം: മിസിസ് നിലോഫർ അഹ്മദ്, ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ഒബ്ജക്ടീവ് സ്റ്റഡീസ്, ന്യൂഡൽഹി).

ആലംഗീർ നാമയിലിങ്ങനെ വായിക്കാം: "ഔറംഗസീബ് ബംഗാളിലും ആസാമിലും ചില ഹിന്ദു ക്ഷേത്രങ്ങൾ നിർമിക്കുകയും ബുദ്ധഗയക്ക് വമ്പിച്ച ഭൂസ്വത്ത് രാജകീയശാസന വഴി നൽകുകയുമുണ്ടായി"(ഉദ്ധരണം: Illustrated weekly, 5.10.'75).

പണ്ഡിറ്റ് സുന്ദർലാൽ പറയുന്നു: "അക്ബർ, ജഹാംഗീർ, ഷാജഹാൻ എന്നിവരുടെ കാലത്തും ഔറംഗസീബിന്റെയും പിൻഗാമികളുടെയും കാലത്തും ഹിന്ദുക്കളോടും മുസ്‌ലിംകളോടും ഒരേ സമീപനമാണ് സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. രണ്ടു മതങ്ങളും തുല്യമായി ആദരിക്കപ്പെട്ടു. മതത്തിന്റെ പേരിൽ ആരോടും ഒരുവിധ വിവേചനവും കാണിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാ ചക്രവർത്തിമാരും നിരവധി ക്ഷേത്രങ്ങൾക്ക് ഒട്ടേറെ ഭൂസ്വത്തുക്കൾ നൽകുകയുണ്ടായി. ഇന്നും ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ ക്ഷേത്രപൂജാരികളുടെ വശം ഔറംഗസീബിന്റെ ഒപ്പുള്ള രാജകൽപന നിലവിലുണ്ട്. അവ അദ്ദേഹം പാരിതോഷികങ്ങളും ഭൂസ്വത്തുക്കളും നൽകിയതിന്റെ സ്മരണികയത്രെ. ഇത്തരം രണ്ടു കൽപനകൾ ഇപ്പോഴും ഇലഹാബാദിലുണ്ട്. അവയിലൊന്ന് സോമനാഥ ക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജാരിയുടെ വശമാണ്".

ഇതര മതവിഭാഗങ്ങളുടെ ആരാധനാലയങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിലും ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രം എന്നും എവിടെയും തികഞ്ഞ ശ്രദ്ധയും ജാഗ്രതയും പുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാം ഖലീഫയായ അബൂബക്ർ സ്വിദ്ദീഖിനോട് രാജ്യത്തെ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസികൾ, തങ്ങൾ പുതുതായി നിർമിച്ച ചർച്ച് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാനാവശ്യപ്പെടുകയും അത് ഇസ്‌ലാമികാരാധനയായ നമ

സ്കാരം നിർവഹിച്ച് നടത്തിയാൽ മതിയെന്ന് നിർദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ഞാനത് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്താൽ എന്റെ കാലശേഷം യാഥാർഥ്യമറിയാത്തവർ ഞങ്ങളുടെ ഖലീഫ നമസ്കരിച്ച സ്ഥലമാണെന്ന് അതിന്റെ പേരിൽ അവകാശവാദമുന്നയിക്കുകയും അത് കുഴപ്പങ്ങൾക്കിടവരുത്തുകയും ചെയ്തേക്കാം." ഖലീഫയുടെ ആശങ്ക ശരിയാണെന്നു ബോധ്യമായ ക്രൈസ്തവ സഹോദരന്മാർ തങ്ങളുടെ ഉദ്യമത്തിൽനിന്ന് പിൻമാറി.

ഫലസ്തീൻ സന്ദർശിക്കവെ നമസ്കാരസമയമായപ്പോൾ രണ്ടാം ഖലീഫ ഉമറുൽ ഫാറൂഖിനോട് അവിടത്തെ പാത്രിയാർക്കീസ് സ്വഫർനിയൂസ്, തങ്ങളുടെ ചർച്ചിൽവച്ച് നമസ്കാരം നിർവഹിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആ നിർദേശം ഖലീഫ നന്ദിപൂർവം നിരസിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അതിന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ കാരണം, താനവിടെ വച്ച് നമസ്കരിച്ചാൽ പിൽക്കാലത്ത് അവിവേകികളായ മുസ്‌ലിംകളാരെങ്കിലും അതിന്റെ പേരിൽ അവകാശവാദമുന്നയിക്കുകയും അത് പള്ളിയാക്കി മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തേക്കുമെന്നായിരുന്നു. അത്തരമൊരവിവേകത്തിന് അവസരമുണ്ടാവരുതെന്ന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന ഉമറുൽ ഫാറൂഖ് ചർച്ചിനു പുറത്തുള്ള ഒരു ഒഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്ത് വസ്ത്രം വിരിച്ച് നമസ്കരിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

അമുസ്‌ലിംകൾക്ക് അവരുടെ വ്യക്തിനിയമങ്ങളനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻ പൂർണ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്ന ഇസ്‌ലാം അവരുടെ ഒരവകാശവും ഹനിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല. പ്രവാചകൻ തിരുമേനി അരുൾ ചെയ്യുന്നു: "സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക, അമുസ്‌ലിം പൗരന്മാരെ വല്ലവരും അടിച്ചമർത്തുകയോ അവരുടെ മേൽ കഴിവിനതീതമായ നികുതിഭാരം ചുമത്തുകയോ അവരോട് ക്രൂരമായി പെരുമാറുകയോ അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അന്ത്യവിധി നാളിൽ അവർക്കെതിരെ ഞാൻ സ്വയം തന്നെ പരാതി ബോധിപ്പിക്കുന്നതാണ്."(അബൂദാവൂദ്)

"ആർ അമുസ്‌ലിം പൗരനെ അപായപ്പെടുത്തുന്നുവോ അവൻ സ്വർഗത്തിന്റെ ഗന്ധം പോലും അനുഭവിക്കുകയില്ല" (അബൂയൂസുഫ്, കിതാബുൽ ഖറാജ്, പേജ് 71).

വിവാഹം, വിവാഹമോചനം, അനന്തരാവകാശം തുടങ്ങിയ വ്യക്തിനിയമങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ബന്ധപ്പെട്ട കക്ഷികളുടെ മതാചാരപ്രകാരമാണ് ഇസ്‌ലാമിക കോടതികൾ തീർപ്പ് കൽപിക്കുക. ശരീഅത്ത് വിധികൾ അവരുടെ മേൽ നടപ്പിലാക്കുകയില്ല. നബിതിരുമേനിയുടെ കാലത്ത് ജൂതന്മാരുടെ കേസുകൾ വിചാരണയ്ക്കു വന്നാൽ മദീനയിലെ 'ബൈത്തുൽ മിദ്റാസ്' എന്ന ജൂതസെമിനാരിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അവിടത്തെ പുരോഹിതന്മാരോട് തോറയിലെ വിധികൾ അന്വേഷിച്ച് പഠിച്ച ശേഷമേ അവിടന്നു തീർപ്പ് കൽപിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. (ഇബ്നു ഹിശാം, സീറത്തുന്നബി, വാള്യം 2, പുറം 201).

സർ തോമസ് ആർണൾഡ് എഴുതുന്നു: "അമുസ്‌ലിം സമൂഹങ്ങൾ മിക്കവാറും പൂർണമായ സ്വയംഭരണാവകാശം അനുഭവിക്കുകയുണ്ടായി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാ

നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഭരണകൂടം അവരുടെ കരങ്ങളിൽ തന്നെ ഏൽപിച്ചിരുന്നു. മതപരമായ വിഷയങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം അവരുടെ പുരോഹിതന്മാർക്ക് ലഭിച്ചു. അവരുടെ ചർച്ചുകളും മഠങ്ങളും യാതൊരു ഊനവും തട്ടാതെ നിലനിർത്താനനുവദിച്ചു"(ഇസ്‌ലാം: പ്രബോധനവും പ്രചാരവും, പുറം 78).

എന്നാൽ ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രത്തിൽ അനീതികളും വിവേചനങ്ങളും നടക്കുകയില്ല. ജാതി-മത-കക്ഷി ഭേദമന്യേ നിഷ്കൃഷ്ടമായ നീതി നടപ്പിലാക്കപ്പെടും. ഖുർആൻ കൽപിക്കുന്നു: "വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി നേർമാർഗത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നവരും നീതിക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവരുമാകുക. ഒരു ജനതയോടുള്ള വിരോധം നീതി നടപ്പിലാക്കപ്പെടാതിരിക്കാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ. നീതി പാലിക്കുവിൻ. അതാണ് ദൈവഭക്തിക്ക് ഏറ്റവും അനുയോജ്യം"(5:8).

ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രത്തിൽ അമുസ്‌ലിം പൗരന്മാർക്കെതിരെ കലാപം നടത്തിയാൽ ശിക്ഷാ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടും. വധിച്ചാൽ പ്രതിക്രിയ നടപ്പാക്കപ്പെടും. ആരാധനാലയങ്ങൾ തകർക്കപ്പെട്ടാൽ തകർത്തവർക്കെതിരെ കടുത്ത ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും തകർക്കപ്പെട്ടവ പുനർനിർമിക്കുകയും ചെയ്യും. ആരാധനാലയങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ ജീവനും സ്വത്തും വിദ്യാസ്ഥാപനങ്ങളും വ്യക്തിനിയമങ്ങളും പൂർണമായും സുരക്ഷിതമായിരിക്കും. അവയുടെയൊന്നും നേരെ ഒരുവിധ കൈയേറ്റവും അനുവദിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇസ്‌ലാമിക ഭരണത്തിൽ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യവും സുരക്ഷയും അനുവദിക്കുമെന്നതിലൊട്ടും സംശയമില്ല. അവരൊരിക്കലും അൽപവും അനീതിക്കോ കൈയേറ്റങ്ങൾക്കോ അവഹേളനങ്ങൾക്കോ ഇരയാവുകയില്ല.

രാജ്യത്തെ ആദിവാസികളും പിന്നോക്ക ജാതിക്കാരുമെല്ലാം തങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കളല്ലെന്ന് ശക്തമായി വാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, ചോദ്യത്തിലുന്നയിച്ച, ഇന്ത്യയിലെ ഭൂരിപക്ഷം ഹിന്ദുക്കളാണെന്ന പരാമർശം സൂക്ഷ്മമോ വസ്തുനിഷ്ഠമോ അല്ലെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്.

മുഖത്ത്

ജിസ്‌യ മതനികുതിയോ?

മുസ്‌ലിം രാജ്യത്തിൽ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്ക് അനുവാദമുണ്ടോ?

"മതേതരനാടുകളിലേതുപോലെയോ കൂടുതലായോ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രത്തിൽ മതസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടാകുമെന്ന് താങ്കൾ അവകാശപ്പെടുകയുണ്ടായല്ലോ? എന്നാൽ ലോകത്ത് ഏതെങ്കിലും മുസ്‌ലിം രാജ്യത്ത് ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ക്ഷേത്രം നിർമിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടോ? പാകിസ്താനിലും ബംഗ്ലാദേശിലുമെല്ലാം ഉള്ളവതന്നെ തകർക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്?"

പാകിസ്താനും ബംഗ്ലാദേശുമുൾപ്പെടെ ലോകത്ത് ഹിന്ദുപൗരന്മാരുള്ള മുസ്‌ലിം നാടുകളിലെല്ലാം ക്ഷേത്രം നിർമിക്കാനും അവിടെ ആരാധനയും ആഘോഷവും നടത്താനും അനുവാദമുണ്ട്. ഭരണകൂടമോ ജനങ്ങളോ അതിലൊരിക്കലും ഒരു നിലക്കും ഇടപെടാറില്ല. എന്നല്ല, ആവശ്യമായ സഹായസഹകരണം ചെയ്തുകൊടുക്കാറുമുണ്ട്. ഏതാനും വർഷം മുമ്പ് വന്ന ഒരു പത്രവാർത്തയിലിങ്ങനെ കാണാം: "ബംഗ്ലാദേശിലെ ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളും ധർമസ്ഥാപനങ്ങളും പുനരുദ്ധരിക്കാൻ ഗവൺമെന്റ് ഏകദേശം ആറു ലക്ഷം രൂപ അനുവദിച്ചു. ഈ തീരുമാനമെടുത്ത നീതിന്യായ വകുപ്പിന്റെയും ആധ്യാത്മിക കാര്യങ്ങളുടെയും മന്ത്രി നൂറുൽ ഇസ്‌ലാം, എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും ഉന്നമനത്തിൽ തങ്ങൾ തൽപരരാണെന്നറിയിച്ചു."(മാതൃഭൂമി 4-10-1985).

മറ്റൊരു മുസ്‌ലിം നാടായ ഇന്തോനേഷ്യയെ സംബന്ധിച്ച് ആർ.എസ്.എസ്. വാരിക കേസരി എഴുതുന്നു: "എല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും പൂർണമായ ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്ന ഇന്തോനേഷ്യൻ ഭരണഘടന ആ രാജ്യത്തിന്റെ മതേതര സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇസ്‌ലാം, ക്രിസ്തുമതം, ബുദ്ധമതം, ഹിന്ദുധർമം തുടങ്ങിയ നാലു മതങ്ങൾക്കും സർക്കാർ തുല്യമായ അംഗീകാരവും പ്രോത്സാഹനവുമാണ് നൽകുന്നത്. ഇതിനായി സർക്കാർ നിയന്ത്രണത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക വകുപ്പ് തന്നെയുണ്ട്. വിവിധ മതാനുയായികൾ ഇവിടെ പരസ്പരം സ്നേഹത്തോടും സഹവർത്തിത്തത്തോടും കൂടി കഴിയുന്നു"(7-6-1987).

പാകിസ്താനിൽ ജന്മാഷ്ടമി, ദീപാവലി പോലുള്ള ആഘോഷദിന

ങ്ങളിൽ ഹിന്ദു സഹോദരങ്ങൾക്ക് അരി, പഞ്ചസാര തുടങ്ങിയവ പ്രത്യേകമായി അനുവദിക്കാറുണ്ട്. കൂടാതെ, ലാഹോർ ജില്ലയിലെ അംഗീകൃത കോളേജുകളിലും സ്കൂളുകളിലും പഠിക്കുന്ന ന്യൂനപക്ഷസമുദായ വിദ്യാർഥികൾക്ക് സർക്കാർ സ്കോളർഷിപ്പ് നൽകിവരുന്നു. ലാഹോറിലെ ക്രൈസ്തവ മതവിശ്വാസികൾക്ക് ശ്മശാനമുണ്ടാക്കാൻ ആറു ലക്ഷം രൂപ സർക്കാർ സഹായധനം നൽകുകയുണ്ടായി.

1992-ൽ ബാബരി മസ്ജിദ് തകർക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പാകിസ്താനിലെയും ബംഗ്ലാദേശിലെയും അവിവേകികളായ ചിലർ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ നേരെ കൈയേറ്റം നടത്തുകയും കേടുപാടുകൾ വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അവരെ തടയാനും ഹൈന്ദവ ആരാധനാലയങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനും മുന്നോട്ടു വന്നത് അവിടങ്ങളിലെ ഇസ്ലാമികപ്രവർത്തകരാണ്. അന്ന് അമ്പലങ്ങൾ ആക്രമിക്കപ്പെട്ട പശ്ചാത്തലത്തിൽ സുഗതകുമാരി ഇന്ത്യാടുഡേയിലെഴുതി: "ബാബരി മസ്ജിദ് തകർത്തതിലൂടെ ഹിന്ദുക്കൾ എന്തു നേടി? അയൽനാടുകളിൽ എത്രയോ ക്ഷേത്രങ്ങൾ അക്രമിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. തകർക്കപ്പെട്ട പള്ളി പുനർനിർമിച്ചു കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ നമ്മുടെ സംസ്കാരം നമ്മെ അനുവദിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ കൈയേറ്റങ്ങൾക്കിരയായ അമ്പലങ്ങളുണ്ടോ പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നു?"

പക്ഷേ, സംഭവിച്ചത് മറിച്ചാണ്. ഒമ്പതു മാസത്തിനകം അക്രമങ്ങൾക്കിരയായ മുഴുവൻ ക്ഷേത്രങ്ങളും പാകിസ്താനിലെയും ബംഗ്ലാദേശിലെയും ഭരണകൂടങ്ങൾ പുതുക്കിപ്പണിതു. ഈ സംഭവം ഇന്ത്യയിലെ പത്രങ്ങൾ തന്നെ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അവയുടെ കട്ടിംഗുകളും ഇന്ത്യാടുഡേയിലെ ലേഖനത്തിന്റെ കോപ്പിയും അയച്ചുകൊടുത്ത് പ്രതികരണമാവശ്യപ്പെട്ടുവെങ്കിലും സുഗതകുമാരി മറുപടി അയയ്ക്കാനുള്ള സന്മനസ്സു പോലും കാണിച്ചില്ല. കാരണം യാഥാർഥ്യം അവർ കണക്കുകൂട്ടിയതിൽ നിന്നും നാട്ടിൽ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു.

അന്യ മതസമൂഹങ്ങളുടെ ആരാധ്യവസ്തുക്കളെ അവഹേളിക്കാനോ അവരുടെ ആരാധനാലയങ്ങളെ കൈയേറ്റം ചെയ്യാനോ ഇസ്ലാം ആരെയും അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മുസ്ലിംനാടുകളിലെവിടെയും ആരാധനാലയങ്ങൾ ആക്രമിക്കപ്പെടുകയോ തകർക്കപ്പെടുകയോ ഇല്ല. അഥവാ, ഏതെങ്കിലും അവിവേകികൾ അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവ പുനർനിർമിക്കാൻ ഇസ്ലാമിക സമൂഹവും ഭരണകൂടവും ബാധ്യസ്ഥവും പ്രതിജ്ഞാബദ്ധവുമത്രെ.

ഗൾഫുനാടുകളിലെ ക്ഷേത്രവിലക്ക്

"ഗൾഫ്നാടുകളിൽ ഹിന്ദുക്കളെ ക്ഷേത്രം പണിയാൻ അനുവദിക്കാറില്ലെന്നാണ് അറിവ്. അതെന്തുകൊണ്ടാണ്?"

ഗൾഫ് നാടുകളിൽ ഹിന്ദുപൗരന്മാരില്ല. അവിടെയുള്ള ഹിന്ദുക്കൾ ജോലിയാവശ്യാർഥം ചെന്ന വിദേശികളാണ്. മുസ്ലിംകളുൾപ്പെടെ വിദേശികളായ ആർക്കും അവിടെ സ്ഥലം വാങ്ങാനോ ആരാധനാലയം പണിയാനോ അനുവാദമില്ല. അഥവാ, വിദേശമുസ്ലിംകൾക്ക് പള്ളിയുണ്ടാ

ക്കാനും അവിടങ്ങളിലെ നിയമം അനുവദിക്കുന്നില്ല. വിദേശികൾക്ക് ഇന്ത്യയിലോ ഇതര സെക്യുലർ നാടുകളിലോ സ്വന്തമായ ആരാധനാലയം പണിയാൻ അനുവാദമില്ലാത്തതുപോലെത്തന്നെ.

എന്നിട്ടും ദീർഘകാലമായി ഗൾഫ് നാടുകളിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന സിന്ധി ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ആരാധനാലയം നിർമിക്കാൻ ഭരണകൂടം പ്രത്യേകം അനുമതി നൽകുകയുണ്ടായി. മലയാളത്തിലെ ആർ.എസ്.എസ്. വാരിക കേസരി എഴുതുന്നു: "മസ്കത്ത്, ബഹ്റൈൻ, ദുബൈ എന്നീ ഗൾഫു രാജ്യങ്ങൾ വിദേശക്കോയ്മക്ക് കീഴിൽ ഉള്ളതുമുതൽ ഭാരതീയരും ഹിന്ദുക്കളുമായ സിന്ധികൾ ഇവിടങ്ങളിൽ കുടിയേറിപ്പാർക്കുക കാരണം പ്രസ്തുത രാജ്യങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ഗണ്യമായ പങ്കുവഹിച്ചിരുന്നു. പ്രസ്തുത യാഥാർഥ്യം മനസ്സിലാക്കി അവിടങ്ങളിലെ ഭരണാധിപന്മാർ അവർക്ക് പ്രത്യേക പരിഗണനകൾ കൊടുത്തുപോന്നു"(6-4-1986).

"ദുബൈ ശൈഖ് അവർക്ക് വേണ്ടുന്ന എല്ലാ ആനുകൂല്യങ്ങളും നൽകുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചുപോന്നു. സിന്ധികളുടെ ആവശ്യാർഥം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഒരു ക്ഷേത്രവും ഇഷ്ടദേവതകളെ വച്ചു പൂജിക്കാനുള്ള അനുവാദവും അതുപോലെ ഉത്സവാദികൾ കൊണ്ടാടാനുള്ള അംഗീകാരവും നൽകുകയുണ്ടായി. ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ശവസംസ്കാരം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ശ്മശാനത്തിനുള്ള സ്ഥലവും കൂടി അനുവദിക്കുകയുണ്ടായി" (കേസരി 5-1-1986).

ജിസ്‌യ

"ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രം അമുസ്‌ലിം പൗരന്മാരിൽനിന്ന് ജിസ്‌യ എന്ന മത നികുതി ഈടാക്കാറില്ലേ? അത് കടുത്ത വിവേചനവും അനീതിയുമല്ലേ?"

ജിസ്‌യ മതനികുതിയല്ല. ആണെന്ന ധാരണ അബദ്ധമാണ്. ഏറെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ട വിഷയമെന്ന നിലയിൽ ഇത് അൽപം വിശദീകരിക്കുന്നത് ഗുണകരമായിരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. മുസ്‌ലിംകൾ തങ്ങളുടെ കാർഷികവരുമാനത്തിന്റെ പത്തു ശതമാനവും ഇതര സാമ്പത്തിക വരുമാനങ്ങളുടെ രണ്ടര ശതമാനവും പൊതു ഖജനാവിൽ അടക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ഇത് മതപരമായ ആരാധനാകർമം കൂടിയായതിനാൽ ഇതര മതവിഭാഗക്കാരുടെ മേൽ നിർബന്ധമാക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. കാരണം അത അവരുടെ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിഷേധമായിരിക്കും. അതിനാൽ സമൂഹത്തിൽ സാമ്പത്തിക സന്തുലിതത്വം നിലനിർത്താനായി അമുസ്‌ലിം പൗരന്മാരുടെ മേൽ ഇസ്‌ലാമിലെ മതചടങ്ങുകളുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത മറ്റൊരു നികുതി ചുമത്തുകയാണുണ്ടായത്. അതാണ് ജിസ്‌യ. മുസ്‌ലിംകളിൽനിന്ന് രാഷ്ട്രം നിർബന്ധമായും പിരിച്ചെടുക്കുന്ന സകാത്തിനു പകരമുള്ള നികുതിയാണത്.

സമ്പത്തുള്ള മുസ്‌ലിംകളെല്ലാം സകാത്ത് നൽകാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും വൃദ്ധന്മാരും രോഗികളും ഉൾപ്പെടെ ആരും തന്നെ അതിൽനിന്ന് മുക്തരല്ല. എന്നാൽ അതിനെയപേക്ഷിച്ച് ജിസ്‌യയിൽ ഒട്ടേറെ ആനുകൂല്യങ്ങളും ഇളവുകളുമുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ, കുട്ടികൾ, അന്ധന്മാർ, വൃദ്ധന്മാർ, ഭ്രാന്തന്മാർ, മാറാരോഗികൾ, മഠങ്ങളിലെ സന്യാസിമാർ, പുരോഹിതന്മാർ പോലുള്ളവരിൽനിന്നൊന്നും ജിസ്‌യ പിരിക്കുന്നതല്ല.

അതിനാൽ ജിസ്യ അമുസ്ലിം പൗരന്മാരോടുള്ള വിവേചനമോ അനീതിയോ അല്ല. അവർക്ക് സാമ്പത്തികമായി ഇളവ് ലഭിക്കാനുള്ള ഉപാധിയാണ്.

ആരെങ്കിലും മുസ്ലിംകളെപ്പോലെ സകാത്ത് നൽകാൻ സ്വയം സന്നദ്ധമായി മുന്നോട്ടു വരികയാണെങ്കിൽ അവരെ ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രം ജിസ്യയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നതാണ്. ചരിത്രത്തിലിതിന് ഏറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം. ഒന്നിവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: സർ തോമസ് ആർണൾഡ് എഴുതുന്നു: “അവരോട് (തഗ്ലിബ് ഗോത്രം) അമുസ്ലിം ഗോത്രങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന സംരക്ഷണത്തിനു പകരമായി ചുമത്തുന്ന കരം- ജിസ്യ- അടക്കാനും അദ്ദേഹം (ഉമറുൽ ഫാറൂഖ്) ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ജിസ്യ കൊടുക്കുന്നത് അപമാനമായി കരുതിയ തഗ്ലിബ് ഗോത്രം തങ്ങളെ മുസ്ലിംകളെപ്പോലെ നികുതി (സകാത്ത്) അടക്കാൻ അനുവദിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. ഖലീഫ അതനുവദിക്കുകയും അവർ മുസ്ലിംകളെപ്പോലെ ജിസ്യയുടെ ഇരട്ടി വരുന്ന സംഖ്യ ഖജനാവിലേക്കടക്കുകയും ചെയ്തു” (ഇസ്ലാം പ്രബോധനവും പ്രചാരവും, പുറം 62).

ഇസ്ലാമികരാഷ്ട്രത്തിലെ മുഴുവൻ പൗരന്മാരെയും സംരക്ഷിക്കാൻ ഭരണകൂടം ബാധ്യസ്ഥമാണ്. അതിനാൽ മുസ്ലിംകളുടെ മാത്രമല്ല, അമുസ്ലിംകളുടെയും ജീവനും സ്വത്തും അഭിമാനവും സംരക്ഷിക്കാൻ നിർബന്ധ സൈനികസേവനം നിർവഹിക്കാൻ മുസ്ലിംകൾ ബാധ്യസ്ഥരായിരുന്നു. ഈ വിധം സംരക്ഷണം ഉറപ്പു നൽകുന്നതിനും പട്ടാളസേവനത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നതിനും പകരമായാണ് അവരിൽനിന്ന് ജിസ്യ ഈടാക്കിയിരുന്നത്. സൈനികസേവനത്തിന് അക്കാലത്ത് ശമ്പളമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമത്രെ. എപ്പോഴെങ്കിലും രാജ്യനിവാസികൾക്ക് സംരക്ഷണം നൽകാൻ ഭരണകൂടത്തിന് സാധിക്കാതെ വന്നാൽ ജിസ്യ തിരിച്ചുനൽകുക പതിവായിരുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ സൈനികസേവനത്തിന് സ്വയം സന്നദ്ധരായി മുന്നോട്ടുവരുന്നവരെയും ജിസ്യയിൽനിന്ന് പൂർണമായും ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു. സർ തോമസ് ആർണൾഡ് എഴുതുന്നു: “ചിലർ നമ്മെ വിശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ മുസ്ലിം വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചതിന്റെ ശിക്ഷയായി ക്രൈസ്തവരുടെ മേൽ ചുമത്തപ്പെടുന്നതല്ല ഈ നികുതി. എല്ലാ അമുസ്ലിം പൗരന്മാരും അടക്കേണ്ടതായിരുന്നു അത്. മതപരമായ കാരണങ്ങളാൽ നിർബന്ധ സൈനിക സേവനത്തിൽനിന്ന് അവർ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മുസ്ലിംകൾ നൽകിയിരുന്ന സംരക്ഷണത്തിന് പകരമായാണ് അവർ ജിസ്യ കൊടുക്കേണ്ടി വന്നത്....

“തുർക്കീ ഭരണകാലത്ത് സൈന്യത്തിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളും ജിസ്യയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണാം. കൊറിൻത് കരയിടുക്കിലേക്ക് നയിക്കുന്ന സിത്തിറോൺ, ഗറാനിയ ചുരങ്ങൾ കാക്കാൻ ഒരു സംഘം സായുധരെ നൽകാമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ അൽബേനിയൻ ക്രൈസ്തവവർഗമായ മെഗാരികളെ തുർക്കികൾ ജിസ്യയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു. തുർക്കീ സൈന്യത്തിന്റെ മുമ്പേ പോയി നിരത്തുകളും പാലങ്ങളും നന്നാക്കിയിരുന്ന ക്രിസ്തീയ സംഘത്തിൽനിന്ന്

ജിസ്‌യ ഈടാക്കിയിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കരം വാങ്ങാതെ അവർക്ക് ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കുകകൂടി ചെയ്തിരുന്നു. ഹൈഡ്രസയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ സുൽത്താന് ജിസ്‌യ നൽകിയിരുന്നില്ല. പകരമായി അവർ 250 ദൃഢഗാത്രരായ നാവികരെ തുർക്കിപ്പടക്കു നൽകി.

“ആർമത്തോളി എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന തെക്കൻ റുമാനിയക്കാരാണ് പതിനാറും പതിനേഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ തുർക്കി സൈന്യത്തിൽ മുഖ്യഘടകമായിരുന്നത്. സ്കൂട്ടാരിക്കു വടക്കുള്ള പർവതനിരകളിൽ വസിച്ചിരുന്ന മിർദികൾ എന്ന അൽബേനിയൻ കത്തോലിക്കർ കരത്തിൽനിന്നൊഴിവാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. യുദ്ധവേളയിൽ സായുധ സംഘത്തെ നൽകാമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ പ്രതിജ്ഞ. അതേപോലെ ഗ്രീക്ക് ക്രിസ്ത്യാനികളെയും ജിസ്‌യയിൽനിന്നൊഴിവാക്കി. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേക്ക് ശുദ്ധജലം കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന കൽക്കുഴലുകൾ അവരായിരുന്നു സംരക്ഷിച്ചിരുന്നത്. നഗരത്തിലെ വെടിമരുന്നുശാലക്ക് കാവലിരുന്നവരേയും കരത്തിൽനിന്നൊഴിവാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈജിപ്തിലെ ഗ്രാമീണ കർഷകർ സൈനികസേവനത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരുടെ മേൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെ കരം ചുമത്തുകയും ചെയ്തു.”(സർ തോമസ് ആർണൾഡ്, ഇസ്‌ലാം: പ്രബോധനവും പ്രചാരവും, പുറം 73-76).

നബിതിരുമേനിയുടെ കാലത്ത് മദീനയിലെ അമുസ്‌ലിം വിഭാഗങ്ങൾ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രതിരോധപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളായിരുന്നതിനാൽ അവരിൽനിന്ന് ജിസ്‌യ ഈടാക്കിയിരുന്നില്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ, പാശ്ചാത്യർ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ മെഗാഫോണുകളായി മാറിയ മറ്റുള്ളവർ ഏറ്റുപിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ജിസ്‌യ ഒരു മതനികുതിയല്ല. ഒരിക്കലും അങ്ങനെ ആയിരുന്നിട്ടുമില്ല. യഥാർഥത്തിലിത് യുദ്ധനികുതിയാണ്. കഴിവും കായികബലവും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും സൈനികസേവനമനുഷ്ഠിക്കാൻ സന്നദ്ധമാവാതെ മാറിനിന്നവരാണ് അത് നൽകേണ്ടിവന്നിരുന്നത്. നിർബന്ധ സൈനിക സേവനം നിലനിന്നിരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ അതിൽനിന്നൊഴിവാക്കുകയും അതോടൊപ്പം ശാരീരികവും സാമ്പത്തികവുമായ സുരക്ഷിതത്വം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതിന്റെ പ്രതിഫലമായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രത്തിലെ മുസ്‌ലിം പൗരന്മാർ നിർബന്ധ സൈനിക സേവനമനുഷ്ഠിച്ചാലും ഭരണകൂടത്തിനു സകാത്ത് നൽകാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. എക്കാലത്തും സകാത്ത് സംഖ്യ ജിസ്‌യയേക്കാൾ വളരെ കൂടുതലായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാവതല്ല. അമുസ്‌ലിം പൗരന്മാർ സകാത്ത് നൽകുകയോ സൈനികസേവനമനുഷ്ഠിക്കാൻ സന്നദ്ധമാവുകയോ ചെയ്തപ്പോഴെല്ലാം അവരെ ജിസ്‌യയിൽനിന്നൊഴിവാക്കിയിരുന്നു. സൈനികവൃത്തി വേതനമുള്ള തൊഴിലായി മാറിയ ഇക്കാലത്തും ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രം അമുസ്‌ലിം പൗരന്മാരുടെ മേൽ ജിസ്‌യ ചുമത്തുന്നതല്ല. അതിനാൽ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമികരാഷ്ട്രത്തിൽ ഒരുവിധ വിവേചനവും അനുഭവിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സകാത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ മുസ്‌ലിംകളേക്കാൾ സാമ്പത്തിക സൗകര്യവും ആനുകൂല്യവും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മുപ്പത്തൊന്ന്

സ്ത്രീയുടെ പദവി ഇസ്‌ലാമിൽ

"ഇസ്‌ലാമിൽ സ്ത്രീ-പുരുഷ സമത്വമുണ്ടോ? സ്ത്രീയുടെ പദവി പുരുഷന്റേതിനേക്കാൾ വളരെ താഴെയല്ലേ?"

മനുഷ്യർ പല തരക്കാരാണ്. മനുഷ്യരിലെ അവസ്ഥാവ്യത്യാസമനുസരിച്ച് അവരുടെ സ്ഥാനപദവികളിലും അവകാശ-ബാധ്യതകളിലും അന്തരമുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികവും അനിവാര്യവുമത്രെ. അതുപോലെ സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാർക്കിടയിലും ശാരീരികവും മാനസികവുമായ അന്തരമുണ്ട്. പുരുഷൻ എത്രതന്നെ ആഗ്രഹിച്ചാലും ശ്രമിച്ചാലും ഗർഭം ധരിക്കാനും പ്രസവിക്കാനും മുലയൂട്ടാനും സാധ്യമല്ലല്ലോ. സ്ത്രീ, പുരുഷനിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി മാസത്തിൽ നിശ്ചിത ദിവസങ്ങളിൽ ആർത്തവവും അതിന്റെ അനിവാര്യതയായ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ പ്രശ്നങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്നു. കായികമായി പുരുഷൻ സ്ത്രീയേക്കാൾ കരുത്തനും ഭാരിച്ച ജോലികൾ ചെയ്യാൻ കഴിവുറ്റവനുമാണ്.

പുരുഷന്റെ ഏതാണ്ട് എല്ലാ ശാരീരികാവയവങ്ങളും സ്ത്രീയുടേതിൽനിന്ന് തീർത്തും വ്യത്യസ്തമാണ്. പ്രമുഖ ശരീര ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഹാവ്‌ലോക് എല്ലിസ് പറയുന്നു: "പുരുഷൻ അവന്റെ കൈവിരൽത്തുമ്പുവരെ പുരുഷൻ തന്നെയാണ്. സ്ത്രീ കാൽവിരൽത്തുമ്പുവരെ സ്ത്രീയും".

ശരീരഘടനയിലെ അന്തരം മാനസികവും വൈകാരികവുമായ അവസ്ഥയിലും പ്രകടമത്രെ. അതിനാൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കിടയിൽ ശാരീരികമോ മാനസികമോ ആയ സമത്വമോ തുല്യതയോ ഇല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവർക്കിടയിലെ സമ്പൂർണ സമത്വം അപ്രായോഗികമാണ്, പ്രകൃതിവിരുദ്ധവും.

മനുഷ്യരാശിയുടെ സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ ദൈവം നല്കിയ ജീവിതവ്യവസ്ഥയാണ് ഇസ്‌ലാം. അതിനാലത് മനുഷ്യപ്രകൃതിയോട് പൂർണമായും ഇണങ്ങുന്നതും പൊരുത്തപ്പെടുന്നതുമത്രെ. ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീയെയും പുരുഷനെയും അവകാശ-ബാധ്യതകളുടെ പേരിൽ പരസ്പരം കലഹിക്കുന്ന രണ്ടു ശത്രുവർഗമായല്ല കാണുന്നത്. ഒരേ വർഗത്തിലെ അന്യോന്യം സഹകരിച്ചും ഇണങ്ങിയും കഴിയുന്ന, കഴിയേണ്ട

രണ്ട് അംഗങ്ങളായാണ്. അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു: "നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒരേ വർഗത്തിൽപെട്ടവരാണ്"(ഖുർആൻ 4:25). പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: "സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരുടെ ഭാഗം തന്നെയാണ്"(അബൂദാവൂദ്).

അതിനാൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ പദവികളെ ഗണിത ശാസ്ത്രപരമായി വിശകലനം ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല. ചില കാര്യങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാർക്കാണ് മുൻഗണനയെങ്കിൽ മറ്റു ചിലതിൽ സ്ത്രീകൾക്കാണ്. തദ്സംബന്ധമായ ഇസ്‌ലാമിന്റെ സമീപനം ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:

1. അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കിടയിൽ എന്തെങ്കിലും അന്തരമോ വിവേചനമോ ഇല്ല. അവന്റെയടുക്കൽ സമ്പൂർണ സമത്വവും തുല്യതയും വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

"പുരുഷനാവട്ടെ സ്ത്രീയാവട്ടെ, ആരു സത്യവിശ്വാസമുൾക്കൊണ്ട് സൽക്കർമമനുഷ്ഠിക്കുന്നുവോ, ഈ ലോകത്ത് അവർക്ക് നാം വിശുദ്ധ ജീവിതം നൽകും. പരലോകത്ത് അവരുടെ ശ്രേഷ്ഠവൃത്തികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാമവർക്ക് പ്രതിഫലം നൽകുകയും ചെയ്യും"(16: 97). "പുരുഷനാവട്ടെ സ്ത്രീയാവട്ടെ, സത്യവിശ്വാസമുൾക്കൊണ്ട് സൽക്കർമമനുഷ്ഠിക്കുന്നതാരോ, അവർ സ്വർഗാവകാശികളായിരിക്കും"(40: 40). "അവരുടെ നാഥൻ അവരോട് ഉത്തരമേകി: സ്ത്രീയാവട്ടെ, പുരുഷനാവട്ടെ, നിങ്ങളിലാരുടെയും കർമത്തെ നാം നിഷ്ഫലമാക്കുന്നതല്ല. നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒരേ വർഗത്തിൽ പെട്ടവരാണല്ലോ"(3:195).

2. ഭൂമിയിൽ ഏറ്റവുമധികം ആദരവ് അർഹിക്കുന്നത് സ്ത്രീയാണ്. മാതൃത്വത്തോളം മഹിതമായി മറ്റൊന്നും ലോകത്തില്ല. തലമുറകൾക്ക് ജന്മം നൽകുന്നത് അവരാണ്. ആദ്യ ഗുരുക്കന്മാരും അവർതന്നെ. മനുഷ്യന്റെ ജനനത്തിലും വളർച്ചയിലും ഏറ്റവുമധികം പങ്കുവഹിക്കുന്നതും പ്രയാസമനുഭവിക്കുന്നതും മാതാവാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യൻ ഭൂമിയിൽ ഏറ്റവുമധികം അനുസരിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് മാതാവിനെയാണ്.

ഒരാൾ പ്രവാചകസന്നിധിയിൽ വന്ന് ചോദിച്ചു: "ദൈവദൂതരേ, എന്റെ ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ട സഹവാസത്തിന് അർഹൻ ആരാണ്?" അവിടന്ന് അരുൾ ചെയ്തു: "നിന്റെ മാതാവ്". അയാൾ ചോദിച്ചു: "പിന്നെ ആരാണ്?" പ്രവാചകൻ പ്രതിവചിച്ചു: "നിന്റെ മാതാവ്". അയാൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: "പിന്നെ ആരാണ്" നബി അറിയിച്ചു: "നിന്റെ മാതാവ് തന്നെ." അയാൾ ചോദിച്ചു: "പിന്നെ ആരാണ്?" പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: "നിന്റെ പിതാവ്" (ബുഖാരി, മുസ്‌ലിം).

വിശുദ്ധ ഖുർആൻ മാതാപിതാക്കളെ ഒരുമിച്ച് പരാമർശിച്ച ഒന്നിലേറെ സ്ഥലങ്ങളിൽ എടുത്തുപറഞ്ഞത് മാതാവിന്റെ സേവനമാണ്. "മനുഷ്യനോട് അവന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ കാര്യം നാം ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. കടുത്ത ക്ഷീണത്തോടെയാണ് മാതാവ് അവനെ ഗർഭം ചുമക്കുന്നത്. അവന്റെ മുലകുടി നിർത്താൻ രണ്ടു വർഷം വേണം. അതിനാൽ നീ എന്നോടും നിന്റെ മാതാപിതാക്കളോടും നന്ദികാണിക്കണം"(31:14). "മാതാപിതാക്കൾക്ക് നന്മ ചെയ്യണമെന്ന് മനുഷ്യനോട് നാം കൽപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏറെ പ്രയാസത്തോ

ടെയാണ് മാതാവ് അവനെ ഗർഭം ചുമന്നത്. കടുത്ത പാരവശ്യത്തോടെ യാണ് പ്രസവിച്ചത്"(46:15). അതിനാൽ ഇസ്‌ലാമികവീക്ഷണത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനവും പരിഗണനയും മാതാവെന്ന സ്ത്രീക്കാണ്.

3. പുരുഷന്മാരേക്കാൾ വിവേകപൂർവവും ഉചിതവുമായ സമീപനം സ്വീകരിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന സ്ത്രീകളുണ്ടെന്ന് ഖുർആൻ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശേബാരാജ്ഞിയുടെ ചരിത്രം അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. സുലൈമാൻ നബിയുടെ സന്ദേശം ലഭിച്ചപ്പോൾ അവർ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലുള്ള വരുമായി എന്തുവേണമെന്ന് കൂടിയാലോചിച്ചു. വ്യക്തവും യുക്തവുമായ നിലപാട് സ്വീകരിക്കാനവർക്ക് സാധിച്ചില്ല. പക്വമായ അഭിപ്രായവും സമീപനവുമുണ്ടായത് ശേബാ രാജ്ഞിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു തന്നെയായിരുന്നുവെന്ന് ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. (27: 29,44).

4. ആദ്യപാപത്തിന്റെ കാരണക്കാരി സ്ത്രീയാണെന്ന ജൂത-ക്രൈസ്തവ സങ്കൽപത്തെ ഇസ്‌ലാം തീർത്തും നിരാകരിക്കുന്നു. ദൈവശാസന ലംഘിച്ച് ആദമും ഹവ്വായും വിലക്കപ്പെട്ട കനി ഭക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന ഖുർആൻ ഇതിന്റെ കുറ്റം പ്രധാനമായും ചുമത്തുന്നത് ആദമിലാണ്, ഹവ്വയിലല്ല. "അങ്ങനെ ആദമും പത്നിയും ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലം ഭക്ഷിച്ചു. തദ്ഫലമായി അപ്പോൾതന്നെ അവരുടെ നഗ്നത പരസ്പരം വെളിവായി. ഇരുവരും തോട്ടത്തിലെ ഇലകൾകൊണ്ട് തങ്ങളെ മറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ആദം തന്റെ നാഥനെ ധിക്കരിച്ചു. നേർവഴിയിൽനിന്ന് വ്യതിചലിച്ചു. പിന്നീട് ആദമിനെ തന്റെ നാഥൻ തെരഞ്ഞെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുകയും സന്മാർഗമേകുകയും ചെയ്തു"(20:121-122).

"നാം ഇതിനു മുമ്പ് ആദമിന് കൽപന കൊടുത്തിരുന്നു. പക്ഷേ, ആദം അത് മറന്നു. നാം അയാളിൽ നിശ്ചയദാർഢ്യം കണ്ടില്ല"(20:115). ആദിപാപത്തിന്റെ കാരണക്കാരി പെണ്ണാണെന്ന പരമ്പരാഗതധാരണയെ ഖുർആനിവിടെ പൂർണമായും തിരുത്തുന്നു.

5. ഭോഗാസക്തിക്കടിപ്പെട്ട ഭൗതിക സമൂഹങ്ങൾ പലപ്പോഴും സ്ത്രീകളെ കൊടിയ പീഡനങ്ങൾക്കിരയാക്കുക മാത്രമല്ല, പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളെ ക്രൂരമായി കൊലപ്പെടുത്താറുമുണ്ട്. സമകാലീന സമൂഹത്തിലെ സ്ഥിതിയും ഭിന്നമല്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം തമിഴ്നാടിനാണ്. അവിടത്തെ സേലം ജില്ലയിലെ ഉശിലാംപെട്ടി ശിശുഹത്യക്ക് കുപ്രസിദ്ധിയാർജിച്ച സ്ഥലമാണ്. അവിടെ പ്രസവിച്ചത് പെണ്ണിനെയാണെന്നറിഞ്ഞാൽ ഭർത്താവ് കാണാൻ പോലും വരില്ല. കൊന്നുകളഞ്ഞിട്ടു വാ എന്ന അറിയിപ്പാണ് കിട്ടുക. അതിനാൽ വീട്ടുകാർ കുട്ടിയുടെ കഥ കഴിച്ചശേഷം തള്ളയെ ഭർത്തൃഭവനത്തിലേക്കയക്കുന്നു.

പെൺകുഞ്ഞുങ്ങൾ പിറക്കാതിരിക്കാൻ അവരെ ഗർഭപാത്രത്തിൽവെച്ച് കൊലപ്പെടുത്തുന്ന രീതി ലോകത്തിന്റെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെ ഇന്ത്യയിലും വളരെ വ്യാപകമത്രെ. "ഇന്ത്യയിൽ ഭ്രൂണഹത്യക്കിരയായി ഒരു വർഷം അമ്പത് ലക്ഷം പെൺകുഞ്ഞുങ്ങൾ മരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഇന്ത്യൻ മെഡിക്കൽ അസോസിയേഷൻ ഭാരവാഹികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഔദ്യോ

ഗിക കണക്കനുസരിച്ച് ഇത് ഇരുപത് ലക്ഷമാണ്.

ഈ ക്രൂരകൃത്യം നബിതിരുമേനിയുടെ ആഗമന കാലത്ത് അറേബ്യയിലെ ചില ഗോത്രങ്ങളിലും നിലനിന്നിരുന്നു. ഖുർആൻ പറയുന്നു: "അവരിലൊരാൾക്ക് പെൺകുട്ടി പിറന്നതായി സുവാർത്ത ലഭിച്ചാൽ കൊടിയ ദുഃഖം കടിച്ചിറക്കി അവന്റെ മുഖം കറുത്തിരുളുന്നു. അവൻ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് ഒളിച്ചു നടക്കുന്നു; ഈ ചീത്ത വാർത്ത അറിഞ്ഞശേഷം ആരെയും അഭിമുഖീകരിക്കാതിരിക്കാൻ. മാനഹാനി സഹിച്ച് അതിനെ വളർത്തേണമോ അതോ അവളെ ജീവനോടെ കുഴിച്ചുമൂടേണമോ എന്ന് അയാൾ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു"(16: 58, 59).

ഇസ്‌ലാം ഇതിനെ കഠിനമായി വിലക്കുകയും ഗുരുതരമായ കുറ്റമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. 'ജീവനോടെ കുഴിച്ചുമൂടപ്പെട്ട പെൺകുഞ്ഞിനോട്, അവളെന്ത് അപരാധത്തിന്റെ പേരിലാണ് വധിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് ചോദിക്കപ്പെടുന്ന' വിചാരണനാളിനെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുമെന്ന താക്കീത് നൽകുകയും ചെയ്തു (81: 8,9).

ഇങ്ങനെ ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീകളുടെ ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശം ഉറപ്പുവരുത്തി. പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളെ ഹനിക്കുന്ന ഹീനവൃത്തിക്ക് അറുതിവരുത്തി.

6. എക്കാലത്തും എവിടെയും അവഗണിക്കപ്പെടുന്ന വിഭാഗമാണ് സ്ത്രീകളെന്നതിനാൽ ഇസ്‌ലാം അവർക്ക് പ്രത്യേക പരിഗണനയും പ്രാധാന്യവും നൽകി. പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: "ഒരാൾക്ക് രണ്ടു പെൺകുട്ടികളുണ്ടാവുകയും അയാളവരെ നല്ലനിലയിൽ പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവർ കാരണമായി അയാൾ സ്വർഗാവകാശിയായിത്തീരും"(ബുഖാരി).

"മൂന്നു പെൺമക്കളോ സഹോദരിമാരോ കാരണമായി പ്രാരാബ്ധമനുഭവിക്കുന്നവന് സ്വർഗം ലഭിക്കാതിരിക്കില്ല" (ത്വഹാവി). "നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മക്കൾക്കിടയിൽ ദാനത്തിൽ തുല്യത പുലർത്തുക. ഞാൻ ആർക്കെങ്കിലും പ്രത്യേകത കൽപിക്കുന്നവനായിരുന്നുവെങ്കിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് മുൻഗണന നൽകുമായിരുന്നു" (ത്വബ്റാനി).

ഈ വിധം പ്രകൃതിപരമായ പ്രത്യേകതകൾ പൂർണമായും പരിഗണിച്ചുള്ള സ്ഥാനപദവികളും അവകാശ-ബാധ്യതകളുമാണ് ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്ക് കൽപിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മാതൃത്വത്തിന് മഹത്വമേകുകയും അതിനെ അത്യധികം ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീയുടെ ഏറ്റവും വലിയ സവിശേഷതയും മാതൃത്വമത്രെ. അമേരിക്കൻ മനശ്ശാസ്ത്രവിദഗ്ധനായ തിയോഡർ റൈക്ക് 'സ്ത്രീ- പുരുഷന്മാർക്കിടയിലെ വൈകാരിക വൈജാത്യങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മാതൃത്വത്തിലഭിമാനിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ വാക്കുകൾ ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു: "ധൈഷണികരംഗത്തും ഇതര മേഖലകളിലുമുള്ള പുരുഷന്റെ പ്രത്യേകത സങ്കോചലേശമന്യേ ഞങ്ങളംഗീകരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ അതിനേക്കാൾ എത്രയോ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നുകൊണ്ട് അനുഗൃഹീതരാണ്. ഞങ്ങളില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യരാശി വേരറ്റുപോകും. മക്കൾക്ക് ജന്മം നൽകുന്നത് ഞങ്ങളാണ്. വരുംതലമുറകളുടെ സാന്നിധ്യം അതുവഴി ഞങ്ങൾ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു".

എന്നാൽ പെണ്ണ് പോലും ഇന്ന് മാതൃത്വത്തിന്റെ മഹത്വത്തെപ്പറ്റി

ബോധവതിയല്ല. താൻ ഇത്ര കുട്ടികളെ ഗർഭം ചുമക്കുകയും പ്രസവിക്കുകയും പോറ്റിവളർത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്ന് അഭിമാനത്തോടെ പറയുന്ന സ്ത്രീകളിന്ന് വളരെ വിരളമാണ്. മനുഷ്യന്റെ വിലയിടിവാണിതിനു കാരണം. മനുഷ്യൻ ഈ വിധം തീരേ വില കുറഞ്ഞ വസ്തുവായി മാറിയതിനാൽ അവനെ ഗർഭം ചുമക്കുന്നതും പ്രസവിക്കുന്നതും ഹോട്ടലിലെ റിസപ്ഷനിസ്റ്റിന്റെ ജോലിയേക്കാൾ തരംതാണതായി സ്ത്രീകൾക്ക് തോന്നി. അതിനാൽ പലർക്കുമിന്ന് ഗർഭം ചുമക്കാനും പ്രസവിക്കാനും മടിയാണ്. അഥവാ ഒന്നോ രണ്ടോ കുഞ്ഞിന് ജന്മം നൽകിയാൽ തന്നെ വേണ്ട രീതിയിൽ വളർത്താനവർ ഒരുക്കമല്ല. അവരുടെ സംരക്ഷണം ആയമാരെ ഏൽപിക്കുന്നു. അവർ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നത് മാസംതോറും ലഭിക്കുന്ന വേതനം പ്രതീക്ഷിച്ചാണ്. അലിജാ അലി ഇസ്സത്ത് ബെഗോവിച്ച് പറഞ്ഞപോലെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് മക്കൾ വ്യക്തിത്വമുള്ള അസ്തിത്വമാണ്; ആയമാർക്ക് സാധനങ്ങളിൽ ഒരു സാധനവും. അതിനാൽ ആയമാർ അവരെ കളിപ്പിക്കുന്നത് യന്ത്രങ്ങളുടെ ചക്രങ്ങൾ തിരിക്കുന്നതുപോലെയും കുളിപ്പിക്കുന്നത് യന്ത്രങ്ങൾ തേച്ചുമിനുക്കുന്നതുപോലെയും തീർത്തും നിർവികാരമായിരിക്കും.

മാതൃത്വം അവഗണിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ അനിവാര്യമായ ദുരന്തം ലോകമെങ്ങുമിന്ന് പ്രകടമാണ്. സോവിയറ്റ് ഭരണാധികാരിയായിരുന്ന മിഖായേൽ ഗോർബച്ചേവ് തന്റെ വിശ്വവിഖ്യാതമായ പെരിസ്ത്രോയിക്കയിൽ എഴുതുന്നു: "ഞങ്ങളുടെ വിഷമകരവും വീരോചിതവുമായ ചരിത്രത്തിന്റെ വർഷങ്ങളിൽ അമ്മയെന്ന നിലയിലും ഗൃഹനായികയെന്ന നിലയിലും സ്വന്തം കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുകയെന്ന ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ജോലിയും സ്ത്രീകൾക്കുള്ള സ്ഥാനത്തുനിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന സ്ത്രീകളുടെ പ്രത്യേകാവകാശങ്ങൾക്കും ആവശ്യങ്ങൾക്കും പരിഗണന നൽകുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ടു. ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങളിലേർപ്പെടുകയും നിർമാണ സ്ഥലങ്ങളിലും ഉൽപാദനങ്ങളിലും സേവനതുറകളിലും പണിയെടുക്കുകയും സർഗാത്മക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വീട്ടിൽ അവരുടെ ദൈനംദിന കടമകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിന് -വീട്ടു ജോലി, കുട്ടികളെ വളർത്തൽ, നല്ല കുടുംബാന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കൽ-മതിയായ സമയം കിട്ടാതെ വരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും -കുട്ടികളുടെയും യുവജനങ്ങളുടെയും പെരുമാറ്റങ്ങളുടെ ധാർമിക മൂല്യങ്ങളിലും സംസ്കാരത്തിലും ഉൽപാദനത്തിലുമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് - ഭാഗികമായ കാരണം ദുർബലമാകുന്ന കുടുംബബന്ധങ്ങളും കുടുംബപരമായ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളോടുള്ള തണുത്ത സമീപനങ്ങളുമാണെന്ന് ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാ കാര്യത്തിലും സ്ത്രീയെ പുരുഷനു തുല്യമാക്കണമെന്ന ഞങ്ങളുടെ ആത്മാർഥവും രാഷ്ട്രീയമായി നീതീകരിക്കത്തക്കതുമായ ആഗ്രഹത്തിന്റെ ഫലമാണ് ഈ വിരോധാഭാസം. ഇപ്പോൾ പെരിസ്ത്രോയിക്കയുടെ പ്രക്രിയയിൽ ഈ കുറവ് ഞങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീ

കൾക്ക് സ്ത്രീകളെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള അവരുടെ തനിയായ ദൗത്യത്തിലേക്ക് മടങ്ങാൻ സാധ്യമാക്കുന്നതിന് എന്തു ചെയ്യണമെന്ന പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി, പത്രങ്ങളിലും പൊതു സംഘടനകളിലും തൊഴിൽ സ്ഥലത്തും വീട്ടിലും ഇപ്പോൾ ചൂടുപിടിച്ച വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടക്കുന്നത് അതിനാലാണ്''.

സ്ത്രീയുടെ ശാരീരിക സവിശേഷതകൾ പരിഗണിക്കുകയോ മാതൃത്വത്തിന്റെ മഹത്വം അംഗീകരിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഏതു വ്യവസ്ഥിതിയിലും മനുഷ്യന്റെ വിലയിടിയുകയും മനസ്സിന്റെ സ്വാസ്ഥ്യം നഷ്ടപ്പെടുകയും കുടുംബഘടന ശിഥിലമാവുകയും സമൂഹത്തിൽനിന്ന് സമാധാനം വിടപറയുകയും വ്യക്തികൾ ആൾക്കൂട്ടത്തിലും ഒറ്റപ്പെട്ട് ഏകാന്തതയുടെ കൊടിയ വ്യഥക്ക് വിധേയരാവുകയും ചെയ്യുക അനിവാര്യമാണ്. പ്രകൃതിപരമായ പ്രത്യേകതകൾ പൂർണമായും പരിഗ

ണിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ ഇത്തരം ന്യൂനതകളിൽനിന്ന് തീർത്തും മുക്തവും പ്രതിസന്ധികൾക്കിടവരുത്താത്തതുമത്രെ.

മുപ്പത്തിരണ്ട്

ഇസ്‌ലാം പുരുഷമേധാവിത്വത്തിന്റെ മതമോ?

"ഇസ്‌ലാം പുരുഷമേധാവിത്വപരമല്ലേ? ഖുർആൻ നാലാം അധ്യായം 34-ാം വാക്യം തന്നെ ഇതിനു തെളിവാണല്ലോ?"

ഖുർആൻ നാലാം അധ്യായം മുപ്പത്തിനാലാം വാക്യം കുടുംബഘടനയെ സംബന്ധിച്ച ദൈവികനിർദേശമാണ്. അത് ഈ വിധമത്രെ: "പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളുടെ രക്ഷാധികാരികളാകുന്നു. അല്ലാഹു അവരിൽ ചിലരെ മറ്റു ചിലരേക്കാൾ കഴിവുറ്റവരാക്കിയതിനാലും പുരുഷന്മാർ തങ്ങളുടെ ധനം ചെലവഴിക്കുന്നതിനാലുമാണത്."

ഇവിടെ പുരുഷന്മാരെ സംബന്ധിച്ച് ഖുർആൻ പ്രയോഗിച്ച പദം ഖവ്വാം എന്നാണ്. "ഒരു വ്യക്തിയുടെയോ സ്ഥാപനത്തിന്റെയോ സംഘടനയുടെയോ കാര്യങ്ങൾ നല്ല നിലയിൽ കൊണ്ടുനടത്താനും മേൽനോട്ടം വഹിക്കാനും അതിനാവശ്യമായത് സജ്ജീകരിക്കാനും ഉത്തരവാദപ്പെട്ട വ്യക്തിക്കാണ് അറബിയിൽ ഖവ്വാം അല്ലെങ്കിൽ ഖയ്യിം എന്നു പറയുക"(തഫ്ഹീമുൽ ഖുർആൻ, ഭാഗം 1, പുറം 310. 56-ാം അടിക്കുറിപ്പ്).

മേൽനോട്ടക്കാരനും രക്ഷാധികാരിയുമില്ലാതെ ഏതൊരു സ്ഥാപനവും സംരംഭവും വിജയകരമായി നിലനിൽക്കുകയില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകമായ കുടുംബം ഭദ്രമായും സുരക്ഷിതമായും നിലനിൽക്കേണ്ട സ്ഥാപനമത്രെ. കൈകാര്യകർത്താവില്ലാതെ അത് സാധ്യമല്ല. അത് ആരായിരിക്കണമെന്നത് ഓരോ കുടുംബത്തിലും സ്ത്രീ- പുരുഷന്മാർക്കിടയിൽ വിവാദ വിഷയമായാൽ കുടുംബഭദ്രത നഷ്ടമാവുകയും ഛിദ്രത അനിവാര്യമാവുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ ശാരീരികവും മാനസികവും വൈകാരികവുമായ പ്രത്യേകതകൾ പരിഗണിച്ച് ഇസ്‌ലാം അത് പുരുഷനെ ഏൽപിച്ചു. കുടുംബത്തിന്റെ സംരക്ഷണമെന്നത് ഒരു അവകാശമോ അധികാരമോ അല്ല. ഭാരിച്ച ഒരു ഉത്തരവാദിത്തമാണ്. ജീവിതവുമായി മല്ലിടാൻ ഏറ്റവും പ്രാപ്തനും കരുത്തനും പുരുഷനായതിനാലാണ് കടുത്ത ആ ചുമതല പുരുഷനെ ഏൽപിച്ചത്. അതിനാൽ ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണത്തിൽ പുരുഷൻ കുടുംബമെന്ന കൊച്ചു രാഷ്ട്രത്തിലെ പ്രധാനമന്ത്രിയും

സ്ത്രീ ആഭ്യന്തരമന്ത്രിയുമാണ്. വീട്ടിനകത്തെ കാര്യങ്ങളൊക്കെ തീരുമാനിക്കുന്നതും നിർവഹിക്കുന്നതും സ്ത്രീയാണ്.

സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാർക്കിടയിലെ ബന്ധം ഭരണാധികാരി-ഭരണീയ ബന്ധമല്ല. അതിനാലാണ് ഇസ്‌ലാം ദമ്പതികളെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെന്ന് വിളിക്കുകയോ വിശേഷിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തത്. ഇണകളെന്നാണ് ഇസ്‌ലാം ദമ്പതികളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. 'സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരുടെയും പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളുടെയും വസ്ത്രമാണെ'ന്ന് (2: 187) വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറയാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ.

രാജ്യത്തെ ഭരണാധികാരി ഭരണീയരോടും സമൂഹത്തിലെ നേതാവ് അനുയായികളോടുമെന്നപോലെ ഗൃഹനാഥൻ വീട്ടുകാരോട് കൂടിയാലോചിച്ചു മാത്രമായിരിക്കണം തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതും നടപ്പാക്കുന്നതും. "തങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾ പരസ്പരം കൂടിയാലോചിച്ചു നടത്തുന്നവരാണവർ"(ഖുർആൻ: 42: 38).

അതിനാൽ പുരുഷൻ വീട്ടിലെ സ്വേഛാധിപതിയോ സർവാധികാരിയോ അല്ല. എല്ലാ ദൈവികപരിധികളും പാലിക്കാനയാൾ ബാധ്യസ്ഥനാണ്; കുടുംബത്തിന്റെ സംരക്ഷണം മാന്യമായും മര്യാദയോടെയും നിർവഹിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവനും. സ്ത്രീയുടെ അവകാശങ്ങളെല്ലാം പൂർണമായും പാലിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം അത് നിർവഹിക്കുന്നത്. അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു: "സ്ത്രീകൾക്ക് ചില ബാധ്യതകളുള്ളതുപോലെത്തന്നെ ന്യായമായ ചില അവകാശങ്ങളുമുണ്ട്"(2: 228).

പ്രവാചകൻ(സ) പറയുന്നു: "മാന്യന്മാരല്ലാതെ സ്ത്രീകളെ മാനിക്കുകയില്ല. നീചനല്ലാതെ അവരെ നിന്ദിക്കുകയില്ല."

"കുടുംബത്തോട് കാരുണ്യം കാണിക്കാത്തവനും അഹങ്കരിക്കുന്നവനും സ്വർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല"(അബൂദാവൂദ്).

"വിശ്വാസികളിൽ വിശ്വാസപരമായി ഏറ്റവുമധികം പൂർണത വരിച്ചവൻ അവരിൽ ഏറ്റം നല്ല സ്വഭാവമുള്ളവനാണ്. നിങ്ങളിലേറ്റവും നല്ലവർ സ്വന്തം സഹധർമിണിമാരോട് നന്നായി വർത്തിക്കുന്നവരാണ്"(തിർമിദി).

സ്വകുടുംബത്തിന്റെ നിലനിൽപിനും പ്രതിരോധത്തിനും ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കും ഗുണകരമായ എല്ലാറ്റിനും പങ്കുവഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജീവിതം നീക്കിവച്ചത് പുരുഷനായതിനാൽ വീട്ടിലെ അവസാനവാക്ക് -ചർച്ചക്കും കൂടിയാലോചനക്കും ശേഷം- അവന്റേതാണ്. എന്നാലത് നന്മക്ക് എതിരോ അവകാശനിഷേധമോ അവിവേകപൂർവമോ ആകാവതല്ല. ഭർത്താവിന് തെറ്റ് സംഭവിച്ചാൽ തിരുത്താനും അയാളുടെ അന്യായമായ തീരുമാനങ്ങൾ അവഗണിക്കാനും വേണ്ടിവന്നാൽ തദാവശ്യാർഥം തന്റെയോ അയാളുടെയോ കുടുംബത്തെയോ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളെയോ സമീപിക്കാനും സ്ത്രീക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരിക്കും. പുരുഷനാവട്ടെ, അപ്പോൾ ദൈവികപരിധികൾ പാലിച്ചു നടപ്പാക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥനുമാണ്.

പുറത്തുപോയി പണിയെടുക്കാൻ സ്ത്രീയേക്കാൾ കൂടുതൽ കഴിയുക പുരുഷന്നാണ്. പ്രതിയോഗികളുടെ പരാക്രമങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതും അവനുതന്നെ. എന്തുതന്നെയായാലും സ്ത്രീക്ക് എല്ലാ സമയത്തും ഒരുപോലെ പാടത്തും പറമ്പിലും ഫാക്ടറിയിലും പുറത്തും പോയി ജോലി ചെയ്തു സമ്പാദിക്കുക സാധ്യമല്ല. മനുഷ്യരാശി നിലനിൽക്കണ

മെങ്കിൽ സ്ത്രീ ഗർഭം ധരിക്കുകയും പ്രസവിക്കുകയും മുലയൂട്ടുകയുമൊക്കെ വേണമല്ലോ. ഈ ശാരീരികമായ പ്രത്യേകതകളാലാണ് ഇസ്‌ലാം കുടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തികബാധ്യതകളും സംരക്ഷണോത്തരവാദിത്തങ്ങളും നേതൃപദവിയും പുരുഷനെ ഏൽപിച്ചത്.

എന്തുകൊണ്ട് സ്ത്രീപ്രവാചകന്മാരില്ല?

“ദൈവത്തിങ്കൽ ലിംഗവിവേചനമില്ലെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് സ്ത്രീ പ്രവാചകന്മാരെ നിയോഗിച്ചില്ല?”

ദൈവിക ജീവിതവ്യവസ്ഥ സമൂഹത്തിന് സമർപ്പിക്കലും അതിന് കർമപരമായ സാക്ഷ്യം വഹിക്കലും പ്രായോഗിക മാതൃക കാണിച്ചുകൊടുക്കലുമാണല്ലോ പ്രവാചകൻമാരുടെ പ്രധാന ദൗത്യം. അതിനാൽ ആരാധനാകാര്യങ്ങളിലും സാമൂഹിക, സാമ്പത്തിക, സാംസ്കാരിക, രാഷ്ട്രീയ, ഭരണരംഗങ്ങളിലും യുദ്ധം, സന്ധി പോലുള്ളവയിലും സമൂഹത്തിന് അവർ മാതൃകയാവേണ്ടതുണ്ട്. മാസത്തിൽ ഏതാനും ദിവസം ആരാധനാകർമങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകാനും ഗർഭധാരണം, പ്രസവം പോലുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ നായകത്വപരമായ പങ്കുവഹിക്കാനും സ്ത്രീകൾക്ക് സാധ്യമാവാതെ വരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സമൂഹത്തിന് സദാ സകല മേഖലകളിലും നേതൃത്വം നൽകേണ്ട പ്രവാചകത്വബാധ്യതയിൽനിന്ന് സ്ത്രീകൾ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും മൂസാനബിയുടെ മാതാവ് സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ പകർത്തേണ്ട നിർദേശങ്ങൾ ദൈവത്തിൽനിന്ന് നേരിട്ട് സ്വീകരിച്ചതായി വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു: “നാം മൂസായുടെ മാതാവിനു ബോധനം നൽകി. അവനെ മുലയൂട്ടിക്കൊള്ളുക. അവന്റെ ജീവനിൽ ആശങ്കയുണ്ടായാൽ അവനെ നദിയിലെറിയുക. ഒന്നും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഒട്ടും ദുഃഖിക്കേണ്ടതില്ല. നാം അവനെ നിന്റെ അടുക്കലേക്കുതന്നെ തിരികെ കൊണ്ടുവരുന്നതാകുന്നു. അവനെ ദൈവദൂതന്മാരിലുൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും”(28: 7).

പ്രവാചകൻമാർക്ക് ലഭിക്കും വിധം യേശുവിന്റെ മാതാവ് മർയമിന് മലക്കിൽനിന്ന് സന്ദേശം ലഭിച്ചതായും ഖുർആൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: “അങ്ങനെ മർയം ആ കുഞ്ഞിനെ ഗർഭം ധരിച്ചു. ഗർഭവുമായി അവൾ അകലെയുള്ള ഒരു സ്ഥലത്ത് ചെന്നെത്തി. പിന്നെ പ്രസവവേദന അവളെ ഒരു ഈന്തപ്പനയുടെ ചുവട്ടിലെത്തിച്ചു. അവൾ കേണുകൊണ്ടിരുന്നു. ഹാ കഷ്ടം! ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഞാൻ മരിക്കുകയും എന്റെ പേരും കുറിയും വിസ്മൃതമാവുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ! അപ്പോൾ താഴെനിന്ന് മലക്ക് അവളെ വിളിച്ചറിയിച്ചു. വ്യസനിക്കാതിരിക്കുക! നിന്റെ നാഥൻ നിനക്കു താഴെ ഒരു അരുവി ഒഴുക്കിയിരിക്കുന്നു. നീ ആ ഈന്തപ്പനയുടെ തടിയൊന്നു കുലുക്കി നോക്കുക. അതു നിനക്ക് പുതിയ ഈത്തപ്പഴം വീഴ്ത്തിത്തരും. അതു തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും കൺകുളിർക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുക. പിന്നെ, വല്ല മനുഷ്യരെയും കാണുകയാണെങ്കിൽ അവരോടു പറഞ്ഞേക്കുക: ഞാൻ കാരുണികനായ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വ്രതം നേർന്നിരിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ ഞാനിന്ന് ആരോടും സംസാരിക്കുന്നതല്ല”(19: 22-26).

പ്രകൃതിപരമായ കാരണങ്ങളാൽ സ്ത്രീകൾ പ്രവാചകരായി നിയോ

ഗിതരായിട്ടില്ലെങ്കിലും പ്രവാചകന്മാർക്കെന്നപോലെ അവർക്കും ദിവ്യബോധനം ലഭിച്ചിരുന്നതായി ഈ വേദവാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മുപ്പത്തിമൂന്ന്

പർദ മുതൽ സാക്ഷ്യം വരെ

"പർദ നിർബന്ധമാക്കുക വഴി ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീകളെ പീഡിപ്പിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്? മുസ്‌ലിം സ്ത്രീകളുടെ പിന്നാക്കാവസ്ഥക്ക് പ്രധാന കാരണം പർദയല്ലേ?"

സ്ത്രീ മുഖവും മുൻകൈയുമൊഴിച്ചുള്ള ശരീരഭാഗങ്ങൾ മറയ്ക്കണമെന്നതാണ് ഇസ്‌ലാമിക ശാസന. ഇത് പുരോഗതിക്ക് തടസ്സമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല; സഹായകവുമാണ്. സ്ത്രീക്ക് പർദ പീഡനമല്ല; സുരക്ഷയാണ് നൽകുന്നത്.

ഇന്ന് ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും പർദയണിഞ്ഞ സ്ത്രീകൾ ശാസ്ത്രജ്ഞകളായും വൈമാനികരായും സാഹിത്യകാരികളായും പത്രപ്രവർത്തകകളായും പാർലമെന്റംഗങ്ങളായും പ്രശസ്ത സേവനം നിർവഹിച്ചുവരുന്നു. ഇറാനിലെ അഞ്ചു വൈസ് പ്രസിഡന്റുമാരിലൊരാളായ മഅ്സൂമാ ഇബ്തികാർ പർദാധാരിണിയാണ്. അമേരിക്കയിൽ ഉപരിപഠനം നിർവഹിച്ച മഅ്സൂമാ തെഹ്റാൻ യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിലെ അസോസിയേറ്റ് പ്രഫസറും പ്രശസ്ത പത്രപ്രവർത്തകയുമാണ്. അറിയപ്പെടുന്ന സാമൂഹിക പ്രവർത്തകയായ അവർ നിരവധി അന്തർദേശീയ സമ്മേളനങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇറാനിലെ പ്രമുഖ വനിതാ പ്രസിദ്ധീകരണമായ 'മഹ്ജൂബാഹി'ന്റെ പത്രാധിപയും തെഹ്റാൻ സർവകലാശാലാ പ്രഫസറുമായ ടുറാൻ ജംശീദ്‌യാൻ, നാഷനൽ ഒളിംപിക് വൈസ് പ്രസിഡന്റും പാർലമെന്റ് ഉപാധ്യക്ഷയുമായിരുന്ന ഫസീഹ് ഹാശ്മി, വനിതാ ക്ഷേമവകുപ്പിന്റെ ഉപദേശകയായിരുന്ന ശഹ്‌ലാ ഹബീബി, മലേഷ്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന വാൻ അസീസ പോലുള്ള വിഖ്യാതരായ വനിതകളെല്ലാം പർദാധാരിണികളാണ്. ആധുനിക ലോകത്ത് രണാങ്കണത്തിൽ ധീരമായി പൊരുതിയ വീരവനിതകൾ ഇറാനിലെയും അഫ്ഗാനിസ്താനിലെയും പർദാധാരിണികളാണെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാവതല്ല. വോളിബോൾ, ബാസ്കറ്റ് ബോൾ, ഷൂട്ടിംഗ്, സൈക്ലിംഗ്, ടെന്നീസ്, ജിംനാസ്റ്റിക്, കുതിരയോട്ടം, ജൂഡോ, കരാട്ടെ, ചെസ്സ് തുടങ്ങിയ വിനോദങ്ങളിലും കായികാഭ്യാസങ്ങളിലും മികവ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഇറാനിയൻ വനിതകളുടെ പുരോഗതിയുടെ

പാതയിൽ പർദ ഒരുവിധ വിഘ്നാതവും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. പർദക്ക് സമാനമായ വസ്ത്രമണിഞ്ഞത് മദർ തെരേസയുടെ സേവനവൃത്തികൾക്കൊട്ടും വിഘ്നാതം സൃഷ്ടിച്ചില്ല. വിവിധ മേഖലകളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്ന കന്യാസ്ത്രീകളുടെ വേഷം ഇസ്ലാമിലെ പർദക്കു സമാനമാണല്ലോ. ശരീരഭാഗം മറയ്ക്കുന്നത് ഗോളാന്തരയാത്രക്കോ പരീക്ഷണ-നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കോ ഒട്ടും തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കില്ലെന്ന് ചാന്ദ്രയാത്രികരുടെ അനുഭവം തെളിയിക്കുന്നു. പാന്റ്സും ഷർട്ടും ടൈയും ഓവർകോട്ടും സോക്സും ഷൂവും കേപ്പുമണിയുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പുരുഷന്മാർ ഇസ്ലാം സ്ത്രീകളോട് മറയ്ക്കാനാവശ്യപ്പെട്ട ശരീരഭാഗങ്ങളിലേറെയും മറയ്ക്കുന്നവരാണ്. സ്ത്രീകൾ മറിച്ചാണെങ്കിലും.

സ്ത്രീയെന്നാൽ അവളുടെ ശരീരവും രൂപലാവണ്യവുമാണെന്നും അവളുടെ വ്യക്തിത്വം അതിന്റെ മോടി പിടിപ്പിക്കലിനനുസൃതമാണെന്നുമുള്ള ധാരണ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ പുത്തൻ മുതലാളിത്ത സാമ്രാജ്യത്വവും അതിന്റെ സൃഷ്ടിയായ കമ്പോള സംസ്കാരവും വൻവിജയം വരിച്ചതാണ്, പർദ പുരോഗതിക്കും പരിഷ്കാരത്തിനും തടസ്സമാണെന്ന ധാരണ വളരാൻ കാരണം. മാംസളമായ ശരീരഭാഗങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച് പട്ടണങ്ങളിലും പൊതുസ്ഥലങ്ങളിലും ചുറ്റിക്കറങ്ങലാണ് പുരോഗതിയെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ, പുരുഷന്മാർ തങ്ങളുടെ ശരീരസൗന്ദര്യം കണ്ടാസ്വദിക്കുന്നതിൽ നിർവൃതിയടയുന്ന ഒരുതരം മനോവൈകൃതത്തിനടിപ്പെട്ടവരത്രെ.

സമൂഹത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെയൊക്കെ സൗന്ദര്യം കണ്ടാസ്വദിക്കാൻ കാമാതുരമായ കണ്ണുകളുമായി കാത്തിരിക്കുന്നവരിൽനിന്ന് സ്വന്തം ശരീരം മറച്ചുവയ്ക്കലാണ് മാന്യത. സ്ത്രീയുടെ സുരക്ഷിതത്വത്തിന് ഏറെ സഹായകവും അതത്രെ. പർദയണിയാൻ ഇസ്ലാം ആവശ്യപ്പെടാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ. അതോടൊപ്പം അത് പുരോഗതിയെ ഒട്ടും പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നുമില്ല. ഇറാൻ സന്ദർശിച്ചശേഷം എം.പി. വീരേന്ദ്രകുമാർ എഴുതിയ വരികൾ ശ്രദ്ധേയമത്രെ: “ഇറാനിയൻ സ്ത്രീകൾ പർദ ധരിക്കുന്നു. മുഖം മൂടാറില്ല. തല മൂടും. ഏത് പിക്നിക് സ്പോട്ടിൽ ചെന്നാലും നൂറുകണക്കിന് സ്ത്രീകളെ കാണാം. ഇറാനിയൻ വാർത്താ ഏജൻസിയായ ‘ഇർന’യുടെ കേന്ദ്രകമ്മിറ്റി ഓഫീസിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾ തെഹ്റാനിലൂടെ കാറോടിക്കുന്നു. ഒരു കുഴപ്പവുമില്ല. പക്ഷേ ഒന്നുണ്ട്. ന്യൂയോർക്കിലൊക്കെ പോയാൽ കാണുന്നതുപോലെ സ്ത്രീകളെ സെക്സ് സിംബലാക്കി മാറ്റാൻ ഇറാനികൾ അനുവദിക്കുകയില്ല.”(ബോധനം വാരിക, 1993 നവംബർ 6).

ശ്രീമതി കൽപനാ ശർമയുടെ ചോദ്യം പ്രസക്തമത്രെ: “വിദ്യയഭ്യസിക്കാനും പുറത്തിറങ്ങി ജോലി ചെയ്യുവാനും ദാമ്പത്യ ബന്ധം പൊറുപ്പിച്ചുകൂടാതെ വരുമ്പോൾ വിവാഹമോചനമാവശ്യപ്പെട്ട് കോടതിയിൽ പോവാനും അവകാശമുള്ള ഇറാനിലെ സ്ത്രീകൾക്കെതിരെ വിധിപറയാൻ നാം ശക്തരാണോ? പർദയണിയുന്ന ഇറാനിലെ സഹോദരിമാരേക്കാൾ എന്തു മഹത്ത്വമാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സ്ത്രീകൾക്കുള്ളത്?”(Kalpana

Sharma- Behind The Veil- The Hindu 20- 7-'97).

“സ്ത്രീകൾക്ക് പർദ നിർബന്ധമാക്കുകയും പുരുഷന്മാരെ അതിൽനിന്നൊഴിവാക്കുകയും ചെയ്തത് തികഞ്ഞ വിവേചനമല്ലേ?”

ഈ വിവേചനം പ്രകൃതിപരമാണ്. സ്ത്രീകളുടെയും പുരുഷന്മാരുടെയും ശരീരപ്രകൃതി ഒരുപോലെയല്ലല്ലോ. ഏതൊരു കരുത്തനായ പുരുഷനും സ്ത്രീയെ അവളുടെ അനുവാദമില്ലാതെ തന്നെ ബലാത്സംഗം ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ സ്ത്രീ എത്ര കരുത്തയായാലും പുരുഷന്റെ അനുമതിയില്ലാതെ അയാളെ ലൈംഗികമായി കീഴ്പ്പെടുത്താനാവില്ല. ഈ അന്തരത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ താൽപര്യമാണ് വസ്ത്രത്തിലെ വ്യത്യാസം. അതിനാലാണല്ലോ ഇന്ത്യയുൾപ്പെടെ ലോകമെങ്ങും സ്ത്രീയുടെ സംരക്ഷണത്തിന് പ്രത്യേക നിയമം അനിവാര്യമായത്. സ്ത്രീപീഡനത്തിന് കഠിനശിക്ഷ നിയമം മൂലം നിശ്ചയിച്ച നാടുകളിലൊന്നും പുരുഷ പീഡനത്തിനെതിരെ ഇവ്വിധം നിയമനിർമാണം നടത്തിയിട്ടില്ലല്ലോ. ശാരീരിക വ്യത്യാസങ്ങളാൽ കൂടുതൽ സുരക്ഷിതത്വവും മുൻകരുതലും ആവശ്യമുള്ളത് സ്ത്രീകൾക്കാണെന്ന് ഇത് സുതരാം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അവൾ തന്റെ ശരീരസൗന്ദര്യം പരപുരുഷന്മാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രകടിപ്പിക്കരുതെന്ന് ഇസ്‌ലാം ആവശ്യപ്പെടാനുള്ള കാരണവും അതത്രെ. അതിനാൽ പർദ സ്ത്രീകൾക്ക് സുരക്ഷയും സൗകര്യവുമാണ്. അസൗകര്യമോ പീഡനമോ അല്ല.

സ്ത്രീക്ക് പുരുഷന്റെ പാതി സ്വത്ത്

“സ്ത്രീക്ക് പുരുഷന്റെ പാതിസ്വത്തല്ലേ ഇസ്‌ലാം അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇത് കടുത്ത അനീതിയും കൊടിയ വിവേചനവുമല്ലേ?”

ഇസ്‌ലാമിക നിയമമനുസരിച്ച് ഏതവസരത്തിലും സ്ത്രീക്ക് ഒരു വിധ സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകളുമില്ല. അവകാശങ്ങളേയുള്ളൂ. എല്ലാ ബാധ്യതകളും ഏതു സാഹചര്യത്തിലും പുരുഷനു മാത്രമാണ്. വിവാഹവേളയിൽ വരന്റേയും വധുവിന്റെയും വസ്ത്രങ്ങളുൾപ്പെടെ എല്ലാ വിധ ചെലവുകളും വഹിക്കേണ്ടത് പുരുഷനാണ്. അതോടൊപ്പം വധുവിന് നിർബന്ധമായും മഹ്ർ നൽകുകയും വേണം. തുടർന്ന് സ്ത്രീയുടെയും കുട്ടികളുടെയും സംരക്ഷണോത്തരവാദിത്വം പൂർണമായും പുരുഷന്നാണ്. രണ്ടുപേരും ഒരേ പോലെ വരുമാനമുള്ള ഡോക്ടർമാരോ അധ്യാപകരോ ആരായിരുന്നാലും ശരി, സ്ത്രീ താൻ ഉൾപ്പെടെ ആരുടെയും സാമ്പത്തിക ചെലവുകൾ വഹിക്കേണ്ടതില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥയായ ഭാര്യയുടെ പോലും ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും ചികിത്സയുമുൾപ്പെടെയുള്ള ചെലവുകളൊക്കെ നിർവഹിക്കേണ്ടത് ഭർത്താവാണ്. അഥവാ ഭർത്താവ് മരണപ്പെട്ടാൽ അയാൾക്ക് സ്വത്തില്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ അനാഥക്കുട്ടികളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് പിതാവ്, സഹോദരന്മാർ, സഹോദരമക്കൾ, പിതൃവ്യർ തുടങ്ങി മരിച്ചയാൾക്ക് മക്കളില്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ സ്വത്തിന്റെ ശിഷ്ടാവകാശികളാകാനിടയുള്ളവരാണ്. സ്ത്രീ വിവാഹിതയാണെങ്കിൽ ഭർത്താവും അവിവാഹിതയെങ്കിൽ പിതാവും പിതാവില്ലെങ്കിൽ സഹോദരന്മാരുമാണ് അവളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടത്. മാതാവിന്റെ സംരക്ഷണച്ചുമതല മക്കൾക്കാണ്. അതിനാൽ ഏതവസ്ഥയിലും നിയമപരമായി സ്ത്രീക്ക് ഒരുവിധ സാമ്പത്തിക ബാധ്യതയുമില്ല. പരസ്പര ബന്ധത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും പേരിൽ ചെലവഴിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത്

മറ്റൊരു കാര്യമാണ്. എന്നിട്ടും ഇസ്‌ലാം സ്ത്രീക്ക് സ്വത്തവകാശമനുവദിച്ചതും മഹ്ർ നിർബന്ധമാക്കിയതും അവരുടെ അന്തസ്സും സുരക്ഷിതത്വവും ഉറപ്പുവരുത്താനാണ്. സ്വന്തം സ്വത്ത് സൂക്ഷിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും വർധിപ്പിക്കാനും സ്ത്രീക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യവും അവകാശവുമുണ്ട്. മാതാവ്, മകൾ, ഭാര്യ, സഹോദരി പോലുള്ള ഏതവസ്ഥയിലും സംരക്ഷണം പൂർണമായും ഉറപ്പുവരുത്തപ്പെട്ട ശേഷവും ഭൗതിക മാനദണ്ഡമനുസരിച്ച് സ്വത്ത് ആവശ്യമില്ലാതിരുന്നിട്ടും ഇസ്‌ലാം അത് അനുവദിച്ചത് സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ മഹത്ത്വത്തിനും ആദരവിനും ഒരുവിധ പോറലുമേൽക്കാതിരിക്കാനാണ്.

സ്ത്രീയുടെ അനുവാദമില്ലാതെ അവളുടെ വിവാഹം

“സ്ത്രീയുടെ അനുവാദമോ സമ്മതമോ ഇല്ലാതെ അവളെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ രക്ഷിതാക്കൾക്ക് ഇസ്‌ലാം അനുവാദം നൽകുന്നുണ്ടെന്ന് പറയുന്നത് ശരിയാണോ?”

അല്ല. സ്ത്രീയുടെ അനുവാദമോ സമ്മതമോ ഇല്ലാതെ അവളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ ഇസ്‌ലാം അനുവദിക്കുന്നില്ല. അഥവാ, അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അത് സ്വീകരിക്കാനെന്ന പോലെ നിരസിക്കാനും സ്ത്രീക്ക് അവകാശമുണ്ട്.

പ്രവാചകൻ (സ) പറയുന്നു: “കന്യകയല്ലാത്ത സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവൾക്കുതന്നെയാണ് രക്ഷിതാവിനേക്കാൾ സ്വന്തം കാര്യം തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവകാശം. കന്യകയെ കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കാൻ അവളുടെ അനുവാദം ആരായേണ്ടതാണ്. അവളുടെ മൗനം അനുവാദമായി ഗണിക്കും”(മുസ്‌ലിം, തിർമിദി, അബൂദാവൂദ്, നസാഈ, ഇബ്നുമാജ).

ഒരിക്കൽ ഒരു പെൺകുട്ടി പ്രവാചക സന്നിധിയിൽ വന്ന്, പിതാവ് തന്റെ സമ്മതം കൂടാതെ ഒരാളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്നതായി പരാതിപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവൾക്ക് സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാൻ പ്രവാചകൻ അനുമതി നൽകി.

ഒരു യുവതി നബിയുടെ സന്നിധിയിൽ വന്നു പറഞ്ഞു: ‘എന്റെ പിതാവ് സ്വന്തം സഹോദരപുത്രനെക്കൊണ്ട്, എന്നിലൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പോരായ്മ പരിഹരിക്കാനായി, എന്നെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.’ അങ്ങനെ നബി കാര്യം തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവകാശം അവൾക്ക് നൽകി. അപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു: പിതാവിന്റെ പ്രവൃത്തി ഞാൻ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ പിതാക്കന്മാർക്ക് ഒരു അധികാരവുമില്ലെന്ന് സ്ത്രീകളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കലാണ് എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

വിവാഹക്കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരവും അവകാശവും സ്ത്രീകൾക്കാണെന്ന് ഇതൊക്കെയും അസന്ദിഗ്ധമായി തെളിയിക്കുന്നു.

സ്ത്രീയുടെ സാക്ഷ്യം

“സാക്ഷ്യത്തിന് ഒരാണിനു പകരം രണ്ട് സ്ത്രീ വേണമെന്നാണല്ലോ ഇസ്‌ലാമിക നിയമം. ഇത് സ്ത്രീയോടുള്ള അനീതിയും വിവേചനവും

പുരുഷമേധാവിത്വപരമായ സമീപനവുമല്ലേ?"

ഒരു പുരുഷനു പകരം രണ്ട് സ്ത്രീയെന്നത് സാക്ഷ്യത്തിനുള്ള ഇസ്‌ലാമിന്റെ പൊതു നിയമമല്ല; സാമ്പത്തിക ഇടപാടുകളിൽ മാത്രം ബാധകമായ കാര്യമാണ്. സ്ത്രീകൾ സാധാരണ ഗതിയിൽ സാമ്പത്തിക ഇടപാടുകൾ നടത്തുന്നവരും കൊള്ളക്കൊടുക്കകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരുമല്ലാത്തതിനാൽ പണമിടപാടുകളുടെ സാക്ഷ്യത്തിൽ അബദ്ധം സംഭവിക്കാതിരിക്കാനും സൂക്ഷ്മത പാലിക്കാനുമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട നിബന്ധന മാത്രമാണിത്. സ്ത്രീക്കെതിരെ സദാചാര ലംഘനം ആരോപിക്കപ്പെട്ടാൽ സ്വീകരിക്കേണ്ട സ്വയം സാക്ഷ്യത്തിന്റെയും സത്യം ചെയ്യലിന്റെയും കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീ-പുരുഷ വ്യത്യാസമൊട്ടുമില്ലെന്ന് ഖുർആൻ തന്നെ സംശയത്തിനിടമില്ലാത്ത വിധം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട് (അധ്യായം 24, വാക്യം 6-9).

ഇതര സാക്ഷ്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. വിവാഹമോചനത്തെക്കുറിച്ച് ഖുർആൻ പറയുന്നു: "ഇനി അവരുടെ ദീക്ഷാവധി സമാപിച്ചാലോ, ഒന്നുകിൽ അവരെ മാന്യമായി കൂടെ നിർത്തുകയോ അല്ലെങ്കിൽ മാന്യമായ നിലയിൽ വേർപിരിയുകയോ ചെയ്യുക. നിങ്ങളിൽ നീതിമാന്മാരായ രണ്ടാളുകളെ സാക്ഷികളാക്കുകയും ചെയ്യുക. അവർ അല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി നീതിപൂർവം സാക്ഷ്യം വഹിക്കട്ടെ."(65: 2). ഒസ്യത്തിനെ സംബന്ധിച്ച് ഖുർആൻ പറയുന്നു: "വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങളിലൊരുവന്ന് മരണമാസന്നമാവുകയും അയാൾ ഒസ്യത്ത് ചെയ്യുകയുമാണെങ്കിൽ അതിനുള്ള സാക്ഷ്യത്തിന്റെ മാനം ഇപ്രകാരമത്രെ. നിങ്ങളിൽനിന്നുള്ള രണ്ടു നീതിമാന്മാർ സാക്ഷ്യം വഹിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ യാത്രാവസ്ഥയിലായിരിക്കുകയും അവിടെ മരണവിപത്ത് അഭിമുഖീകരിക്കുകയുമാണെങ്കിൽ അപ്പോൾ മറ്റു ജനത്തിൽനിന്നു രണ്ടാളുകളെ സാക്ഷികളാക്കണം."(5: 106)

ആർത്തവം, പ്രസവം, തുടങ്ങി പുരുഷന്മാർക്ക് സാക്ഷികളാകാൻ പ്രയാസമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ സ്ത്രീകളുടെ മാത്രം സാക്ഷ്യമാണ് സ്വീകാര്യമാവുകയെന്നതിൽ ഇസ്‌ലാമിക പണ്ഡിതന്മാർ ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ്.

ഇസ്‌ലാമിൽ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവും ഭരണപരവുമായ എല്ലാ നിയമങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിലൊന്ന് പ്രവാചക ചര്യയാണ്. ഈ പ്രവാചക ചര്യയുടെ നിവേദനത്തിന്റെ സ്വീകാര്യതയിൽ പുരുഷന്റേതു പോലെത്തന്നെ സ്ത്രീയുടേതും പ്രാമാണികവും പ്രബലവുമത്രേ. ലിംഗഭേദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലിവിടെ ഒരുവിധ വിവേചനവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ പ്രബലമായ ഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പുരുഷൻമാരെന്ന പോലെ സ്ത്രീകൾ നിവേദനം ചെയ്തവയും ധാരാളമായി കാണാവുന്നതാണ്. എല്ലാ സാക്ഷ്യങ്ങളുടെയും സാക്ഷ്യമായ അടിസ്ഥാന പ്രമാണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പുരുഷന്റെ പദവി തന്നെ സ്ത്രീക്കും കൽപിച്ച ഇസ്‌ലാം ഇടപാടുകളുടെ കാര്യത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചത് വിവേചനപരമോ അവഗണനയോ അനീതിയോ അല്ലെന്നും മറിച്ച്, അബദ്ധം സംഭവിക്കാതിരിക്കാനുള്ള സൂക്ഷ്മത മാത്രമാണെന്നും വ്യക്തമത്രേ.

ഇമാം അബൂഹനീഫ, ത്വബരി പോലുള്ള പണ്ഡിതൻമാർ സ്ത്രീകൾക്ക് ന്യായാധിപസ്ഥാനം വരെ വഹിക്കാമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നിയമ

ത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും കാര്യത്തിൽ വിവേചനമുണ്ടെങ്കിൽ നിയമ നടത്തിപ്പിന്റെ പരമോന്നത പദവിയായ ന്യായാധിപസ്ഥാനം സ്ത്രീക്ക് ആവാമെന്ന് പ്രാമാണിക പണ്ഡിതന്മാർ പറയുകയില്ലല്ലോ.

മുപ്പത്തിനാല്

പൊതുജീവിതത്തിലെ സ്ത്രീ പങ്കാളിത്തം

"സ്ത്രീകളെ പൊതുജീവിതത്തിൽനിന്ന് മാറ്റിനിർത്തുകയും അടുക്കള യിൽ തളച്ചിടുകയുമല്ലേ ഇസ്ലാം ചെയ്യുന്നത്?"

പ്രകൃതിപരമായ പ്രത്യേകതകൾ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീയുടെ പ്രധാന പ്രവർത്തനരംഗം വീടുതന്നെയാണ്. മഹിതമായ കൃത്യം മാതൃ ത്വവും. എന്നാൽ സ്ത്രീ പൊതുജീവിതത്തിൽ ഇടപെടുന്നതിനെയോ സജീ വപങ്കാളിത്തം വഹിക്കുന്നതിനെയോ ഇസ്ലാം വിലക്കുന്നില്ല. എന്നല്ല; അതനുവദിക്കുകയും അനിവാര്യസന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അധ്യയനത്തിലും അധ്യാപനത്തിലും പ്രവാചകന്റെ കാലംതൊട്ടു തന്നെ സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ സജീവമായി പങ്കെടുത്തുപോ ന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചകസന്നിധിയിൽ വന്ന് കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ച് മനസ്സിലാക്കു ന്നതിലും അത് മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിലും അവരൊട്ടും പിന്നിലായി രുന്നില്ല. പ്രവാചകചര്യയുടെ നിവേദകരിൽ പ്രമുഖരായ വനിതകൾ ഉണ്ടാ വാനുള്ള കാരണവും അതത്രെ.

പ്രവാചകപത്നി ആഇശയുടെ പാണ്ഡിത്യം സുവിദിതമാണ്. ഇമാം സുഹ്രി പറയുന്നു: "ആഇശ ജനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും അറിവുള്ള വ്യക്തിയാ യിരുന്നു. പ്രവാചകന്റെ അനുചരന്മാരിൽ പ്രമുഖർ പോലും അവരോട് ചോദിച്ച് പഠിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു". സുബൈറിന്റെ മകൻ ഉർവ രേഖപ്പെടു ത്തുന്നു: "ഖുർആൻ, അനന്തരാവകാശ നിയമങ്ങൾ, വിജ്ഞാനം, കവിത, കർമശാസ്ത്രം, അനുവദനീയം, നിഷിദ്ധം, വൈദ്യം, അറബികളുടെ പുരാ തന വൃത്താന്തങ്ങൾ, ഗോത്രചരിത്രം എന്നിവയിൽ ആഇശയേക്കാൾ അറി വുള്ള ആരെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല".

ലബീദിന്റെ മകൻ മഹ്മൂദ് പറയുന്നു: "പ്രവാചകപത്നിമാരെല്ലാം ഹദീ സുകൾ മനഃപാഠമാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ ആഇശയോടും ഉമ്മുസൽമയോ

ടുമൊപ്പമെത്തിയിരുന്നില്ല മറ്റുള്ളവർ.”

പ്രവാചകപത്നിമാരിൽ ആഇശ മാത്രം 2210 ഹദീസുകൾ നിവേദനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഉമ്മുസൽമയും നിരവധി ഹദീസുകൾ നിവേദനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. സ്ത്രീകൾ മാത്രമല്ല, ധാരാളം പുരുഷന്മാരും അവരിൽനിന്ന് അറിവ് നേടിയിരുന്നു. വൈജ്ഞാനികരംഗത്തെന്നപോലെ ഇസ്‌ലാമിക പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ സജീവ പങ്കുവഹിച്ചു. അതിനാൽ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെത്തന്നെ അവരും കൊടിയ പീഡനങ്ങൾക്കിരയായി. ഇസ്‌ലാമിലെ ആദ്യത്തെ രക്തസാക്ഷിപോലും സുമയ്യ എന്ന സ്ത്രീയാണ്. ജന്മനാട്ടിൽ ജീവിതം ദുസ്സഹമായി പലായനം അനിവാര്യമായപ്പോൾ സ്ത്രീകളുമതിൽ പങ്കാളികളായി.

പ്രവാചകന്റെയോ സച്ചരിതരായ ഖലീഫമാരുടെയോ കാലത്ത് പൊതുജീവിതത്തിൽനിന്ന് സ്ത്രീകൾ മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. യുദ്ധരംഗത്തുപോലും സ്ത്രീകളുടെ സജീവ സാന്നിധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഉഹ്ദ് യുദ്ധത്തിൽ ഭടന്മാർക്ക് വെള്ളമെത്തിക്കാനും മുറിവേറ്റവരെ ശുശ്രൂഷിക്കാനും നേതൃത്വം നൽകിയത് പ്രവാചകപത്നി ആഇശയായിരുന്നു. ഉമ്മു സുലൈമും ഉമ്മു സലീത്തും ഈ സാഹസത്തിൽ പങ്കുചേരുകയുണ്ടായി.

ഖൈബർ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്ത പട്ടാളക്കാർക്ക് ആഹാരമൊരുക്കിക്കൊടുക്കുകയും മുറിവേറ്റവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്ത വനിതകൾക്ക് പ്രവാചകൻ സമരാർജിത സമ്പത്തിൽനിന്ന് വിഹിതം നൽകുകയുണ്ടായി. ഉഹ്ദ് യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേറ്റവരെയും രക്തസാക്ഷികളെയും മദീനയിലേക്കെത്തിക്കുന്ന ചുമതല നിർവഹിച്ചത് മുഅവ്വിദിന്റെ പുത്രി റുബയ്യഉം സഹപ്രവർത്തകരുമായിരുന്നു. ഉമ്മു അതിയ്യ ഏഴു യുദ്ധങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുകയുണ്ടായി. അനസുബ്നു മാലിക്കിന്റെ മാതാവ് ഉമ്മു സുലൈമും നിരവധി യുദ്ധങ്ങളിൽ പ്രവാചകനെ അനുഗമിക്കുകയുണ്ടായി. ഖൻദഖ് യുദ്ധത്തിൽ സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും അക്രമിക്കാനെത്തിയ ശത്രുവെ കൂർത്ത കമ്പെടുത്ത് കുത്തിക്കൊന്നത് സ്വഫിയ്യയാണ്. ഉഹ്ദ് യുദ്ധത്തിൽ പ്രവാചകന്റെ പരിരക്ഷയ്ക്കായി പൊരുതിയ പ്രമുഖരിലൊരാൾ ഉമ്മു അമ്മാറയാണ്. അവരുടെ ശരീരത്തിൽ നിരവധി മുറിവുകളേൽക്കുകയുണ്ടായി. ഒന്നാം ഖലീഫ അബൂബക്ർ സിദ്ദീഖിന്റെ കാലത്തു നടന്ന യമാമ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്ത അവരുടെ ശരീരത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു മുറിവുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഈവിധം രണാങ്കണത്തിൽ ധീരമായി പൊരുതിയ നിരവധി വനിതകളെ ഇസ്‌ലാമികചരിത്രം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

ആധുനികലോകത്തും മുസ്‌ലിം സ്ത്രീകൾ സമരരംഗത്ത് സജീവമായി പങ്കെടുത്തതിന് നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. റിദാ ഷാ പഹ്‌ലവിയുടെ ഏകാധിപത്യ മർദക ഭരണത്തിനെതിരെ ഖുമൈനി നയിച്ച പോരാട്ടത്തിലും റഷ്യൻ അധിനിവേശത്തിനെതിരെ അഫ്ഗാൻ ജനത നടത്തിയ ചെറുത്തുനിൽപിലും സ്ത്രീകൾ ധീരോജ്ജ്വലമായ സേവനങ്ങളർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഇസ്‌ലാമിക സമരനിരയിലെ സ്ത്രീസാന്നിധ്യം പാശ്ചാത്യ മാധ്യമങ്ങൾപോലും എടുത്തുകാണിക്കാൻ നിർബന്ധിതമാകുംവിധം അവഗണിക്കാനാവാത്തതാണ്.

സ്ത്രീ വീടിന് പുറത്തുപോയി തൊഴിലിലേർപ്പെടുന്നതിനെയോ സേവനവൃത്തികളിൽ വ്യാപൃതമാവുന്നതിനെയോ പൊതു പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാവുന്നതിനെയോ ഇസ്‌ലാം ഒരു നിലയ്ക്കും വിലക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇതും ഇതുപോലുള്ളവയുമായ സംഭവങ്ങൾ അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. രണ്ടാം ഖലീഫ ഉമറുൽ ഫാറൂഖിന്റെ ഭരണകാലത്ത് കടകമ്പോളങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏൽപിച്ചിരുന്നത് ശിഫാ ബിൻതു അബ്ദില്ലാ എന്ന സ്ത്രീയെയായിരുന്നുവെന്നത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമത്രെ. നമ്മുടെ കാലത്തെ ഉപഭോക്തൃസംരക്ഷണ വകുപ്പിന്റെ ഡയറക്ടർ പദവിക്കു സമാനമായ സ്ഥാനമാണത്.

സമകാലീന സമൂഹത്തിലും മുസ്‌ലിം സ്ത്രീകൾ ഇസ്‌ലാമിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലെന്നപോലെ സാമൂഹിക സേവനരംഗത്തും പൊതുജീവിതത്തിലും സജീവമായി പങ്കുവഹിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ശാസ്ത്ര- സാങ്കേതിക-വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലകളിലെല്ലാം ഇറാനിയൻ സ്ത്രീകൾ സ്തുത്യർഹമായ സേവനമാണ് നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അവിടത്തെ യൂനിവേഴ്സിറ്റികളിലെ പ്രഫസർമാരിലും മറ്റു ജീവനക്കാരിലും നാൽപതു ശതമാനത്തോളം സ്ത്രീകളാണ്. നഴ്സറി സ്കൂൾ തൊട്ട് ഹൈസ്കൂളിലെ അവസാനവർഷം വരെ അധ്യാപനവൃത്തി പൂർണമായും നിർവഹിക്കുന്നത് സ്ത്രീകളാണ്. ഇറാനിലെ നല്ലൊരു വിഭാഗം സ്ത്രീകൾ സ്വന്തമായി കച്ചവടസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്നവരാണ്. സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളിലും സർക്കാർ ഓഫീസുകളിലും ഉന്നത ജോലിയിലേർപ്പെട്ടവരും നിരവധിയാണ്. ധാരാളം വനിതാ അഡ്വക്കേറ്റുമാരും ഡോക്ടർമാരും എഞ്ചിനീയർമാരും അവിടെ ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസ ആരോഗ്യവകുപ്പുകളിലായി പതിനൊന്ന് ലക്ഷത്തിലേറെ സ്ത്രീകൾ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നു. മാധ്യമരംഗത്തും ഇറാനിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് മെച്ചപ്പെട്ട പ്രാതിനിധ്യമുണ്ട്. ടെലിവിഷൻ മേഖലയിൽ മുപ്പത്തഞ്ചു ശതമാനം സ്ത്രീകളാണ്.

ഈജിപ്ത്, സുഡാൻ തുടങ്ങി ഇതര മുസ്‌ലിം നാടുകളിലും ഇസ്‌ലാമിക മര്യാദകൾ പൂർണമായും പാലിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ ലക്ഷക്കണക്കിന് സ്ത്രീകൾ പൊതുരംഗത്ത് പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. മതപണ്ഡിതന്മാരോ ഇസ്‌ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളോ ഇതിനെ എതിർക്കാറില്ലെന്നതും ശ്രദ്ധേയമത്രെ. ഈ വിധം പൊതു ജീവിതത്തിൽ സജീവമായി പങ്കുവഹിക്കാൻ അനുവദിക്കുമ്പോഴും സ്ത്രീയുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ചുമതല ഗൃഹഭരണവും കുട്ടികളുടെ സംരക്ഷണവുമാണെന്ന കാര്യം ഇസ്‌ലാം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. അതവഗണിക്കുന്നത് അത്യന്തം അപകടകരവും ദൂരവ്യാപകമായ വിപത്തുകൾക്ക് നിമിത്തവുമാണെന്ന് ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്ത്രീക്ക് ഭരണ-രാഷ്ട്രീയ പങ്കാളിത്തം പാടില്ലേ?

“സ്ത്രീകൾ ഭരണ-രാഷ്ട്രീയ രംഗങ്ങളിൽ പങ്കുവഹിക്കുന്നതിനെ ഇസ്‌ലാം വിലക്കുന്നുണ്ടോ? മുസ്‌ലിം സ്ത്രീകൾ ഭരണാധികാരികളാകാൻ പാടില്ലെന്ന് പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നത് ശരിയാണോ?”

ഈ ചോദ്യത്തിന് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ട് കണ്ട പ്രമുഖ പണ്ഡിതന്മാരിലൊരാളായ ശൈഖ് മുഹമ്മദുൽ ഗസ്സാലി നൽകിയ വിശദീകരണം ഇവിടെ

ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: "മദീനാ മാർക്കറ്റിന്റെ നിയന്ത്രണവും വിധിത്തീർപ്പും ശിഫാഇനെയാണ് ഉമറുൽ ഫാറൂഖ് ഏൽപിച്ചിരുന്നത്. അവരവിടെ നിയമലംഘനങ്ങൾ തടയുകയും നീതി നടപ്പാക്കുകയും വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തത് ആൺ-പെൺഭേദമന്യേ എല്ലാവർക്കുമിടയിലായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഖലീഫ അവരുടെ മേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല.

സ്ത്രീകളെ രാഷ്ട്രനേതൃത്വമോ ഭരണാധികാരമോ ഏൽപിച്ചുകൊടുക്കാൻ മോഹിച്ചു നടക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലൊന്നുമല്ല ഞാൻ. ഒരു കാര്യമേ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ. സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും അനുയോജ്യനായ ആൾ രാജ്യത്തിന്റെയും രാജ്യഭരണത്തിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ വരണം.

'സ്ത്രീയെ അധികാരമേൽപിച്ച ജനത പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന പ്രവാചകവചനമുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള അധികാരം സ്ത്രീയെ ഏൽപിക്കുന്നത് പരാജയകാരണമാവില്ലേയെന്ന് ചോദിച്ചേക്കാം. ഇവിടെ ഈ പ്രവാചകവചനത്തെ സംബന്ധിച്ച് അൽപം ആഴത്തിൽ ആലോചിക്കാൻ നാമാഗ്രഹിക്കുന്നു. പ്രവാചകവചനം സ്വീകാര്യം തന്നെ. എന്നാൽ അതിന്റെ ആശയം എന്തായിരിക്കും?

ഇസ്‌ലാമിക മുന്നേറ്റത്തിനു മുമ്പിൽ പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യം നിലംപൊത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത് അഭിശപ്തമായ രാജവാഴ്ചയും ഏകാധിപത്യവുമായിരുന്നു. വിഗ്രഹാരാധനയിലധിഷ്ഠിതമായ മതം, കൂടിയാലോചന അചിന്ത്യമായ രാജകുടുംബം, മരണം വിധിക്കപ്പെട്ട അഭിപ്രായ വിമർശനസ്വാതന്ത്ര്യം, തമ്മിലടിക്കുന്ന രാജകുടുംബങ്ങൾ, മകൻ പിതാവിനെയും സഹോദരൻ സഹോദരനെയും വകവരുത്തുന്ന അധികാരക്കൊതി, സർവോപരി എല്ലാം സഹിച്ച് അടങ്ങിയൊതുങ്ങി കഴിയുന്ന പ്രതികരണശേഷി അറിയാത്ത ജനത!

മുസ്‌ലിം മുന്നേറ്റത്തിനു മുമ്പിൽ പേർഷ്യൻ സൈന്യം പിടിച്ചുനിൽക്കാനാവാതെ പിന്തിരിയുകയും രാജ്യാതിർത്തി ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി വരികയുമായിരുന്നു. അപ്പോഴുമവർക്ക് പ്രാപ്തനായ ഒരാളെ രാജ്യഭരണം ഏൽപിക്കാനായില്ല. രാജഭരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി അവിവേകിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ അധികാരത്തിൽ വാഴിക്കുകയായിരുന്നു. ഇത് ആ രാജ്യത്തിന്റെയും സാമ്രാജ്യത്തിന്റെയും എന്നന്നേക്കുമായുള്ള തിരോധാനം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതായിരുന്നു. ദീർഘവീക്ഷകനും സൂക്ഷ്മജ്ഞാനിയുമായ പ്രവാചകൻ ഇതേപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ വിലയിരുത്തൽ സത്യസന്ധമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. 'സ്ത്രീയെ അധികാരമേൽപിച്ച ജനത പരാജയമടഞ്ഞതുതന്നെ.'

നേരെ മറിച്ച് ആ അവസരം പേർഷ്യൻഭരണം കൂടിയാലോചനയിലധിഷ്ഠിതവും ഭരണാധികാരിയായ വനിത ഗോൾഡാമീറിനെപ്പോലൊരാളാവുകയും സൈനിക തീരുമാനങ്ങൾ ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവരുടെ കരങ്ങളിൽ ആയിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രവാചകന്റെ വിലയിരുത്തൽ മറ്റൊരു വിധത്തിലായിരുന്നേനെ."

ഉപര്യുക്ത പ്രവാചകവചനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഡോ. ജമാൽ ബദവി എഴുതുന്നു: "ഈ നബിവചനം സ്ത്രീകളെ ഭരണനേതൃത്വത്തിൽനിന്നും

മാറ്റിനിർത്താനുള്ള തെളിവായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും പല പണ്ഡിതൻമാരും ഇതിനോട് യോജിക്കുന്നില്ല. നബിയുടെ കാലത്തെ പേർഷ്യൻ ഭരണാധികാരികൾ പ്രവാചകനോടും അദ്ദേഹം അവരുടെ അടുത്തേക്കയച്ച ദൂതനോടും കൊടിയ ശത്രുത കാണിച്ചവരായിരുന്നു. അതിനാൽ പേർഷ്യക്കാർ ഖുസ്രുവിന്റെ പുത്രിയെ തങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരിയായി അംഗീകരിച്ച വാർത്തയോടുള്ള പ്രതികരണത്തെ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണനേതൃത്വവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ലിംഗപ്രശ്നത്തിന്റെ വിശദീകരണമായല്ല, ആ മർദകസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ആസന്നപതനത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രവചനമെന്ന നിലയിലാണ് കാണേണ്ടത്. നബിയുടെ പ്രവചനം പിന്നീട് പുലരുകയും ചെയ്തു... അതിനാൽ ഈ നബിവചനം സ്ത്രീകളെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണനേതൃത്വത്തിൽനിന്നും ഒഴിച്ചുനിർത്തിയേ പറ്റൂ എന്നുള്ളതിന് തെളിവാകുന്നില്ല.”

അതിനാൽ സ്ത്രീയെ ഭരണനേതൃത്വത്തിൽനിന്ന് വിലക്കുന്ന വ്യക്തവും ഖണ്ഡിതവുമായ ഖുർആൻ വാക്യമോ പ്രവാചക വചനമോ ഇല്ല. എങ്കിലും വളരെ അനിവാര്യ സാഹചര്യമില്ലെങ്കിൽ അതൊഴിവാക്കുന്നതാണുത്തമം. ഡോ. ജമാൽ ബദവി എഴുതുന്നു: “ഇസ്‌ലാമിന്റെ രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥ വിശദീകരിക്കുന്നതിൽ പ്രസിദ്ധിയാർജിച്ച പ്രമുഖ നിയമ പണ്ഡിതൻ അബൂയഅ്‌ലാ രാഷ്ട്രത്തലവന്റെ യോഗ്യതകളിൽ ‘പുരുഷനായിരിക്കുക’ എന്നൊരു വ്യവസ്ഥ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്ന് അൽഖാസിമി നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ഇവിടെ പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിലെ രാഷ്ട്രത്തലവൻ വെറുമൊരു ചടങ്ങു തലവനല്ല. അദ്ദേഹം നമസ്കാരത്തിനു നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ നിരന്തരം യാത്രചെയ്യുന്നു. ഇതര രാഷ്ട്രത്തലവൻമാരുമായി- അവർ പലപ്പോഴും പുരുഷൻമാരായിരിക്കും- കൂടിയാലോചന നടത്തുന്നു; പലപ്പോഴും രഹസ്യ സംഭാഷണങ്ങളും. സ്ത്രീകൾക്ക് ഇത്തരം ബന്ധങ്ങളും ബാധ്യതകളും ദുർവഹമായിരിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. മാത്രമല്ല, സ്ത്രീ-പുരുഷൻമാർക്കിടയിലെ ശരിയായ പരസ്പരബന്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഇസ്‌ലാമിക മാർഗ നിർദേശങ്ങളോട് അവ പൊരുത്തപ്പെടുകയില്ല.”

ഇത് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പരമോന്നത പദവിയെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രം ബാധകമാകുന്ന കാര്യമാണ്. സ്ത്രീ അതിനുതാഴെയുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ വഹിക്കുന്നതിനെയോ സജീവ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടുന്നതിനെയോ ഇസ്‌ലാം വിലക്കുന്നില്ല. ഇറാൻ ഇസ്‌ലാമിക് റിപ്പബ്ലിക്കിലെ വൈസ് പ്രസിഡന്റുമാരിലൊരാളും അവിടത്തെ എം.പി.മാരിൽ പതിനാലു പേരും വനിതകളാണ്. ഇതര മുസ്‌ലിം നാടുകളുടെ സ്ഥിതിയും ഭിന്നമല്ല.

എങ്കിലും സ്ത്രീകളുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ബാധ്യത വീടിന്റെ ഭരണവും മാതൃത്വപരമായ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളുടെ ശരിയായ നിർവഹണവുമാണെന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കാവതല്ല. വരുംതലമുറകളെ യഥാവിധി വാർത്തും വളർത്തിയുമെടുക്കുകയെന്നതിനെ ഇസ്‌ലാം ഒട്ടും നിസ്സാരമാ

യിക്കാണുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതിപ്രധാന കൃത്യമായി പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാതൃത്വം ഭൂമിയിൽ ഏറ്റവും ആദരണീയവും മഹിതവുമാവാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ.

മുപ്പത്തഞ്ച്

അനാഥ പൗത്രന്റെ അനന്തരാവകാശം

"പരേതന് പുത്രനുള്ളപ്പോൾ അനാഥ പൗത്രൻ അനന്തരാവകാശിയാവുകയില്ല. ഈ നിയമം അന്യായമല്ലേ? അനാഥരോടുള്ള അതിക്രൂരമായ അനീതിയും? അനാഥ സംരക്ഷണത്തിന് അനല്പമായ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാം അങ്ങനെ ചെയ്യുമോ? അതിനാൽ നിലവിലുള്ള അനന്തരാവകാശ വ്യവസ്ഥ അനിസ്‌ലാമികവും ഖുർആനിക സമീപനത്തിന് വിരുദ്ധവുമല്ലേ?"

തീർച്ചയായും ഇസ്‌ലാം അനാഥസംരക്ഷണത്തിന് അതിയായ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരോടുള്ള അവഗണന മതനിഷേധം തന്നെയാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: "നീ കണ്ടുവോ, മതത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവനെ? അവനാകുന്നു അനാഥയെ അവഗണിക്കുന്നവൻ." (ഖുർആൻ 107: 1, 2)

അനാഥയോട് പരുഷമായി പെരുമാറുന്നതുപോലും പാപമാണ്. പ്രവാചകനെ അഭിസംബോധനം ചെയ്ത് അല്ലാഹു ആജ്ഞാപിക്കുന്നു: "അതിനാൽ നീ അനാഥയോട് പരുഷമായി പെരുമാറരുത്. ചോദിച്ചു വരുന്നവരെ വിരട്ടരുത്." (ഖുർആൻ 93: 9,10)

പിന്തുടർച്ചാവകാശത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞേടത്തെല്ലാം പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ പ്രയോഗിച്ചത് 'വിട്ടേച്ചുപോയ സ്വത്ത്' (4: 7, 176) എന്നാണ്. ഇതിൽ മൂന്നു പൊതു തത്ത്വങ്ങൾ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. ഇസ്‌ലാമിൽ അനന്തരാവകാശമാണുള്ളത്. അതിനാൽ അനന്തരമെടുക്കപ്പെടുന്ന ആളുടെ ജീവിതകാലത്ത് അയാളുടെ സ്വത്തിൽ ആർക്കും ഒരവകാശവുമില്ല.

2. പരേതന്റെ മരണസമയത്ത് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പിന്തുടർച്ചക്കാർക്ക് മാത്രമേ ദായധനാവകാശമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

3. പരേതന്റെ ജീവിതകാലത്ത് മരണപ്പെട്ട പിന്തുടർച്ചക്കാർക്ക് അയാ

ളുടെ അനന്തരസ്വത്തിൽ അവകാശമുണ്ടാവുകയില്ല. അനന്തരസ്വത്തുണ്ടാവുന്നതിനു മുമ്പേ അവർ മരിച്ചുപോയി എന്നതുതന്നെ കാരണം.

അനന്തരാവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി അല്ലാഹു അംഗീകരിച്ചത് അടുത്ത ബന്ധമാണ്. 'മാതാപിതാക്കളും അടുത്ത ബന്ധുക്കളും വിട്ടേച്ചുപോയ സ്വത്ത്' എന്ന ഖുർആന്റെ പ്രയോഗം അതാണ് തെളിയിക്കുന്നത്. ആറു നിയമങ്ങൾ ഇതിന്റെ അനിവാര്യതയത്രെ:

1. പരേതന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ അതേ താവഴിയിലെ അകന്ന ബന്ധുക്കളുടെ അവകാശം തടയും.

2. ദായധന വിഭജനത്തിൽ അനന്തരാവകാശിയുടെ സാമ്പത്തികാവസ്ഥയല്ല. പരേതനുമായുള്ള ബന്ധമാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടുക.

3. ദായധന വിഭജനത്തിലെ അംഗീകൃത മാനദണ്ഡം വ്യക്തികളുടെ ആവശ്യങ്ങളോ അവശതകളോ അല്ല; ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണ്.

4. മാതാപിതാക്കൾ, ഭാര്യാഭർത്താക്കൻമാർ, പുത്ര-പുത്രിമാർ എന്നിവരാണ് പരേതന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ. അവരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ മറ്റാരും അവകാശികളാവുകയില്ല.

5. പിതാവുള്ളപ്പോൾ പിതാമഹനും മാതാവുള്ളപ്പോൾ ഉമ്മൂമ്മയും പുത്രനുള്ളപ്പോൾ പൗത്രനും ദായധനാവകാശികളാവുകയില്ലെന്നത് ഇതിന്റെ അനിവാര്യതയത്രെ.

6. പിതാവില്ലാതിരിക്കെ പിതാമഹന്നും പുത്രനില്ലാത്തപ്പോൾ പൗത്രന്നും പിന്തുടർച്ചാവകാശം ലഭിക്കുന്നത് അവർ പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പ്രതിനിധികളെന്ന നിലക്കല്ല; ഏറ്റവും അടുത്ത കണ്ണികളുടെ അഭാവത്തിൽ അവകാശം തൊട്ടടുത്ത കണ്ണികളിലേക്ക് നീളുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

ഉപര്യുക്ത കാരണങ്ങളാൽ പുത്രൻമാരുള്ളപ്പോൾ അവരുടെ മക്കൾക്ക് മാത്രമല്ല, നേരത്തെ മരിച്ചുപോയ പുത്രൻമാരുടെ മക്കൾക്കും പരേതന്റെ സ്വത്തിൽ വിഹിതമുണ്ടാവുകയില്ല. കാരണം, ഇവിടെ ദായധനാവകാശം കുടുംബശൃംഖലയിലെ ഏറ്റവും അടുത്ത കണ്ണിയായ പുത്രനുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിനാൽ അകന്ന കണ്ണിയായ പൗത്രനിലേക്കു നീളുന്നില്ല. പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽനിന്നും പ്രവാചകചര്യയിൽനിന്നും, ഇന്നോളമുള്ള പ്രാമാണികരായ പണ്ഡിതൻമാരത്രയും മനസ്സിലാക്കിയതും ആചരിച്ചുപോന്നതുമായ നിയമം ഇതത്രെ.

കേവല നിയമങ്ങൾകൊണ്ട് ഈ പ്രശ്നത്തിൽ സമ്പൂർണ നീതി നടപ്പാക്കുക സാധ്യമല്ല. ഇത് ഇസ്ലാമിന്റെ മാത്രം സ്ഥിതിയല്ല. മുഴുവൻ നിയമവ്യവസ്ഥകളുടെയും അവസ്ഥയാണ്. ചില ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെ ഈ വസ്തുത ആർക്കും അനായാസം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

1. പരേതന് നാലു മക്കളുണ്ടെന്ന് സങ്കല്പിക്കുക. മൂത്ത മകൻ 28 വയസ്സുള്ള എഞ്ചിനീയറാണ്. സ്വന്തമായി സ്വത്തും വീടുമുണ്ട്. രണ്ടാമൻ ഇരുപത്തിനാലുകാരനായ ഡോക്ടറാണ്. മൂന്നാമൻ പന്ത്രണ്ട് വയസ്സുള്ള വിദ്യാർഥിയും, നാലാമൻ നാലു വയസ്സുകാരനും. സമ്പൂർണനീതിയെ സംബന്ധിച്ച ശുദ്ധ സങ്കല്പമനുസരിച്ച് സ്വത്തെല്ലാം ചെറിയ രണ്ട് കുട്ടികൾക്കായി അവരുടെ പ്രായവ്യത്യാസമനുസരിച്ച് വീതിച്ചുകൊടുക്കുക

യാണ് വേണ്ടത്. മൂത്ത രണ്ടു പേർക്കും സ്വയം സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ, ഇവ്വിധം ദായധനം ഓഹരിവെക്കണമെന്ന് ഒരു നിയമവ്യവസ്ഥയും അനുശാസിക്കുന്നില്ല. അതൊട്ട് പ്രായോഗികവുമല്ല.

2. അനന്തരാവകാശികളായ രണ്ട് പുത്രൻമാരിൽ ഒരാൾ അംഗവൈകല്യത്താൽ അധ്വാനശേഷി കുറഞ്ഞവനും അപരൻ അരോഗദൃഢഗാത്രനുമാണെങ്കിൽ ദായധനത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും വികലാംഗന് നല്കിയാലേ നീതിയാവുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ രണ്ടാൾക്കും തുല്യമായി ഭാഗിക്കാനല്ലാതെ ശാരീരികശക്തിയുടെ ഏറ്റക്കുറവനുസരിച്ച് അനന്തരാവകാശത്തിലെ അനുപാതം നിശ്ചയിച്ച ഒരു നിയമവ്യവസ്ഥയും ലോകത്തില്ല.

3. ഒരേ മാതാപിതാക്കളുടെ സന്താനങ്ങളെല്ലാം ബുദ്ധിശക്തിയിലും സാമർഥ്യത്തിലും സമൻമാരായിരിക്കില്ല, അസാമാന്യ കഴിവുള്ളവരും തീരെ മോശക്കാരുമുണ്ടായിരിക്കും. സമർഥൻമാർക്ക് വേഗം സമ്പാദിക്കാനും സുഖമായി ജീവിക്കാനും സാധിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ ദായധനവിഹിതം മറ്റ് മക്കളെയപേക്ഷിച്ച് കുറയ്ക്കണമെന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുന്ന പിന്തുടർച്ചാവകാശക്രമം എവിടെയും നിലവിലില്ല. ധൈഷണിക കഴിവിന്റെ തോതനുസരിച്ച് അനന്തരാവകാശത്തിലെ അനുപാത നിർണയം നടപ്പുള്ള കാര്യവുമല്ല.

ഇങ്ങനെ സമ്പൂർണനീതി നടപ്പാക്കാൻ കേവലനിയമങ്ങൾക്ക് സാധ്യമല്ലാത്തതിനാലാണ് ഈ മേഖലയിൽ ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യന്റെ പരലോക വിശ്വാസത്തിലും ധർമബോധത്തിലും കാരുണ്യവികാരങ്ങളിലും ഊന്നൽ നല്കുന്നത്. അവയൊക്കെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച് മാത്രമേ സാമ്പത്തികനീതി നടപ്പാക്കാനാവുകയുള്ളൂ.

പ്രാതിനിധ്യസിദ്ധാന്തമംഗീകരിച്ചാൽ മാത്രമേ പുത്രനുള്ളപ്പോൾ അനാഥ പൗത്രന് അനന്തരസ്വത്തിൽ വിഹിതമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. മരിച്ച പുത്രൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളതായി സങ്കല്പിച്ച്, തൽസ്ഥാനത്ത് അയാളുടെ സന്താനങ്ങളെ പ്രതിനിധികളാക്കി ദായധനത്തിൽ വിഹിതം നൽകുന്ന സമ്പ്രദായമാണിത്. ഉദാഹരണമായി, Aഎന്ന വ്യക്തിക്ക്, B,C എന്നീ രണ്ട് പുത്രൻമാരുണ്ടെന്ന് സങ്കല്പിക്കുക. D,E,F എന്നിവർ Bയുടെ സന്താനങ്ങളാണ്. A ജീവിച്ചിരിക്കെതന്നെ B മരിച്ചു. പിന്നീട് A മരിച്ചാൽ B ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവനായി പരിഗണിച്ച് Cയോടൊപ്പം D,E,F എന്നിവരെ Bയുടെ പ്രതിനിധികളാക്കി Aയുടെ അനന്തരസ്വത്ത് വിഭജിക്കലാണിത്. അപ്പോൾ C ക്ക് ലഭിക്കുന്ന വിഹിതം Bയുടെ മൂന്ന് മക്കൾക്കും കൂടി കിട്ടുന്നു.

ഇസ്‌ലാം ഈ പ്രാതിനിധ്യരീതി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തം ഒട്ടേറെ പാളിച്ചകൾക്കും പിഴവുകൾക്കും വഴിവെക്കുന്നുവെന്നതുതന്നെ കാരണം.

1. അനന്തരാവകാശ വ്യവസ്ഥയിലെവിടെയെങ്കിലും പ്രാതിനിധ്യസിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ എല്ലാ വശങ്ങളിലും അത് നടപ്പാക്കൽ നിർബന്ധമായിത്തീരും. ഭാര്യാഭർത്താക്കൻമാരും ഇതിൽനിന്നൊഴിവാകുകയില്ല. അതിനാൽ, ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം ഭാര്യ മരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഭാര്യയുടെ അനന്തരസ്വത്തിൽ ഭർത്താവിനുള്ള വിഹിതം, മരിച്ച ഭർത്താവിന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കൾക്ക് നല്കേണ്ടിവരും. അതുപോലെ,

ഭാര്യയുടെ ശേഷം ഭർത്താവ് മരിച്ചാൽ ഭാര്യയുടെ വിഹിതം അവരുടെ മാതാവ്, പിതാവ് പോലുള്ള ഉറ്റബന്ധുക്കൾക്ക് നല്കേണ്ടിവരും. ഇങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്ന് ആരും വാദിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

2. പിതാവ് ജീവിച്ചിരിപ്പില്ലാത്ത ഒരാൾ മരിച്ചാൽ ദായധനം വീതിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അയാൾക്കു മുമ്പേ മരിച്ചുപോയ പിതാവിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരെയെല്ലാം പിതാവിന്റെ പ്രതിനിധികളായി പരിഗണിച്ച് അവകാശം നല്കേണ്ടിവരും. ഉദാഹരണത്തിന്, Aയുടെ മക്കളാണ് B, C, D. ഇതിൽ Bക്ക് E, F, G എന്നീ മക്കളാണുള്ളത്. ഇവരിൽ A നേരത്തെ മരണപ്പെട്ടു. പിന്നീട് B മരിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യയോ മാതാവോ പിതാമഹനോ ഉമ്മൂമ്മയോ ഇല്ലെങ്കിൽ മുഴുവൻ ധനവും ശേഷക്കാരായ മക്കൾ E, F, G എന്നിവർക്കാണ് ലഭിക്കുക. എന്നാൽ, പ്രാതിനിധ്യ സിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ A ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവനായി സങ്കല്പിച്ച് ആറിലൊന്ന് അയാൾക്ക് നീക്കിവെച്ച് മറ്റു മക്കളായ B, C എന്നിവരെ Aയുടെ പ്രതിനിധികളാക്കി അവർക്ക് നല്കേണ്ടിവരും. അപ്രകാരം മുമ്പേ മരണപ്പെട്ട മാതാവിന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കളെ അവരുടെ പ്രതിനിധികളായി കണക്കാക്കി ആറിലൊന്ന് അവർക്കും, മരിച്ചുപോയ ഭാര്യയുടെ ഉറ്റവരെ അവരുടെ പ്രതിനിധികളാക്കി എട്ടിലൊന്ന് അവർക്കും കൊടുക്കൽ നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നു. അതോടെ യുക്തിയുക്തവും വ്യവസ്ഥാപിതവുമായ അനന്തരാവകാശഘടന യുക്തിശൂന്യവും അവ്യവസ്ഥിതവുമായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെ അനാഥരായ പൗത്രൻമാരുടെ നേട്ടത്തിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കുന്ന അതേ വ്യവസ്ഥ അവരുടെ സ്വത്ത് മറ്റു ബന്ധുക്കളിലേക്ക് ഒഴുകിപ്പോകാനുള്ള അനേകം ചാലുകളായി പരിണമിക്കുന്നു.

3. വിശുദ്ധ ഖുർആനിലോ പ്രവാചകചര്യയിലോ വ്യക്തമാക്കുകയോ സൂചിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത ഒരു നിയമം പുതുതായി നിർമിക്കുമ്പോൾ അതിന് പ്രാമാണികമായ അടിത്തറയില്ലെങ്കിൽ ബുദ്ധിപരമായ സാധുതയെങ്കിലും വേണം. അനാഥ പൗത്രൻമാരുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം പ്രാതിനിധ്യസിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുകയും മറ്റെവിടെയും അത് പരിഗണിക്കാതിരിക്കുകയുമാണെങ്കിൽ അതിന് എന്തെങ്കിലും തെളിവോ ന്യായീകരണമോ അനിവാര്യമാണ്. ഇതൊന്നും ഇന്നോളം ആരും മുന്നോട്ടുവെച്ചിട്ടില്ല.

4. പ്രാതിനിധ്യസിദ്ധാന്തമംഗീകരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ സഹോദര സഹോദരിമാർക്കും പിതൃവ്യൻമാർക്കും അവരുടെ പുത്രൻമാർക്കുമെല്ലാം അനന്തരാവകാശ നിയമം നിശ്ചയിച്ചത് അനാവശ്യമാണെന്ന് വാദിക്കേണ്ടിവരും. കാരണം, പരേതന് പിതാവുണ്ടെങ്കിൽ സഹോദരൻമാർക്കും മറ്റും അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ; മറ്റ് ഓഹരിക്കാരുടേത് കഴിച്ചുള്ളതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനാണല്ലോ ലഭിക്കുക. പ്രാതിനിധ്യ തത്ത്വമനുസരിച്ച് പിതാവ് ജീവിച്ചിരിപ്പില്ലെങ്കിലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവനായി സങ്കല്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കളെ അയാളുടെ പ്രതിനിധികളാക്കി മുഴുവൻ സ്വത്തും അവർക്ക് നല്കേണ്ടിവരും. അതോടെ സഹോദരീ സഹോദരൻമാരുടെയും മറ്റും ഓഹരി നിർണയം തീരെ നിഷ്ഫലവും നിരർഥകവുമായിത്തീരുന്നു. അവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന വിഹിതത്തിൽ സാരമായ മാറ്റം സംഭവിക്കുകയും

ചെയ്യുന്നു.

5. പ്രാതിനിധ്യസിദ്ധാന്തം പൗത്രൻമാർക്ക് ഇസ്‌ലാം നിശ്ചയിച്ച വിഹിതത്തിലും വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, Aക്ക് B, C എന്നീ പുത്രൻമാരുണ്ട്. ഇവരിൽ B ക്ക് D എന്ന മകനും Cക്ക് E, F, G എന്നീ പുത്രൻമാരുമാണുള്ളത്. Aയുടെ മരണത്തിനു മുമ്പേ മക്കളായ Bയും Cയും പരലോകം പ്രാപിച്ചു. പിന്നീട് A മരണപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഇസ്‌ലാമിക നിയമപ്രകാരം D, E, F, G എന്നീ പൗത്രൻമാർക്കെല്ലാം തുല്യാവകാശമാണുണ്ടാവുക. പ്രാതിനിധ്യ സിദ്ധാന്തമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ Bയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന Dക്ക് ലഭിക്കുന്ന വിഹിതം മാത്രമേ C യെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന E, F, G എന്നിവർക്കെല്ലാം കൂടി ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഇത് ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ തകർക്കുന്നതോടൊപ്പം തികച്ചും അനീതിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

6. ഇസ്‌ലാമിലെ അനന്തരാവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്ന് അന്യോന്യമുള്ള സംരക്ഷണബാധ്യതയാണ്. പുത്രനുള്ളപ്പോൾ പിതാവിന്റെ സംരക്ഷണോത്തരവാദിത്തം പൗത്രന്നില്ല. അതേസമയം പൗത്രന്റെ സംരക്ഷണ ബാധ്യത പിതാമഹന്നാണ്. പിതാമഹനില്ലെങ്കിൽ പിതൃവ്യന്നും. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പൗത്രന്റെ അനന്തരസ്വത്ത് പിതാമഹന്ന് ലഭിക്കുന്നത്. പ്രാതിനിധ്യസിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുന്നതോടെ ഈ അടിസ്ഥാനം പൂർണമായും തകരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പിതാവിനെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് പിതാമഹന്റെ സംരക്ഷണച്ചുമതല പൗത്രനിൽ വന്നുചേരുകയും ചെയ്യുന്നു. പുത്രനുള്ളപ്പോൾ അനാഥപൗത്രനെ ഇവ്വിധം ബാധ്യതകളേല്പിക്കുന്നത് തികച്ചും അനീതിയത്രെ.

പുരാതന അറേബ്യൻ സമൂഹത്തിൽ അനാഥരായ പൗത്രൻമാർക്ക് മാത്രമല്ല, അനാഥരായ പുത്രൻമാർക്കും അനന്തരാവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രായപൂർത്തിയെത്തിയ പുത്രൻമാർക്ക് മാത്രമേ പിന്തുടർച്ചാവകാശം ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ, ഇസ്‌ലാം ഗർഭസ്ഥശിശു ഉൾപ്പെടെ മുഴുവൻ മക്കൾക്കും സ്വത്തവകാശമനുവദിച്ചു. എങ്കിലും വളരെ ഭദ്രവും ക്രമബന്ധിതവും വ്യവസ്ഥാപിതവുമായ ഇസ്‌ലാമിക അനന്തരാവകാശ ക്രമമനുസരിച്ച് നേരത്തെ വിവരിച്ച ന്യായമായ കാരണങ്ങളാൽ പുത്രൻ ജീവിച്ചിരിക്കെ അനാഥപൗത്രന് അനന്തരാവകാശമുണ്ടാവുകയില്ല. പുരാതന കാലത്തെ ഗോത്രസമൂഹ വ്യവസ്ഥയിൽ ഇത് ഒരു പ്രശ്നവും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ല. കുടുംബത്തിലെ മുഴുവൻ അംഗങ്ങളെയും അന്യോന്യം അടുപ്പിച്ചുനിറുത്തുന്ന ശക്തമായ ഗോത്രചിന്ത സകലരുടെയും സംരക്ഷണം ഉറപ്പ് വരുത്തിയിരുന്നു. അന്നൊക്കെ അനാഥരുടെ പൂർണമായ സംരക്ഷണം അവരുടെ രക്ഷിതാവ് നല്ലപോലെ നിർവഹിച്ചുപോന്നിരുന്നു. പിതാമഹൻ, പിതൃവ്യൻ തുടങ്ങിയ അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ അവരെ ഒട്ടും അവഗണിച്ചിരുന്നില്ല. ജനനത്തിനു മുമ്പേ പിതാവ് നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രവാചകനെ പിതാമഹനും പിന്നീട് പിതൃവ്യനും സംരക്ഷിച്ച സംഭവം സുവിദിതമാണ്. ഇവിടെ പിതൃവ്യൻ പ്രവാചകനെ പോറ്റിവളർത്തുക മാത്രമല്ല, സ്വന്തം സന്താനങ്ങളെക്കാൾ സ്നേഹിക്കുകയും വളരെ പ്രതികൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അദ്ദേ

ഹത്തിനുവേണ്ടി പ്രമാണിവർഗത്തിന്റെ വിരോധം ഏറ്റുവാങ്ങുകയുമുണ്ടായി. ശക്തമായ കുടുംബബോധവും ഗോത്രചിന്തയും അതിൽ അനല്പമായ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമ്പരാഗതമായി നിലനിന്നുപോന്നിരുന്ന ഈ കുടുംബവ്യവസ്ഥ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആഗമനാനന്തരവും തുടർന്നുപോന്നു. അതിനാലാണ് അനാഥ പേരക്കുട്ടികളുടെ അനന്തരാവകാശ പ്രശ്നം അടുത്ത കാലംവരെയും ചർച്ചാവിഷയമാവാതിരുന്നത്. ഇസ്‌ലാം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ഉന്നതമായ ധാർമികതത്ത്വങ്ങളും മാനുഷികമൂല്യങ്ങളും കാരുണ്യവികാരങ്ങളും അതിൽ അനല്പമായ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ, പഴയ ഗോത്രബോധത്തിന് മങ്ങലേല്ക്കുകയും അനാഥരുടെ സംരക്ഷണകാര്യത്തിൽ രക്ഷിതാക്കൾ അശ്രദ്ധ കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആധുനിക സമൂഹത്തിൽ അനാഥരായ പൗത്രൻമാരുടെ അനന്തരാവകാശപ്രശ്നം, പരലോകബോധം സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്നേഹ-കാരുണ്യ-വാത്സല്യ വികാരങ്ങൾക്കും ധാർമിക ചിന്തക്കും മാത്രം വിട്ടുകൊടുത്താൽ പോരെന്ന വളരെ ശക്തമായ അഭിപ്രായം ഉയർന്നുവന്നിരിക്കുന്നു. മുസ്‌ലിംലോകത്ത് ഇക്കാര്യം ഏറെ വിവാദങ്ങൾക്ക് വഴിമരുന്നിടുകയും ചില നിയമനിർമാണങ്ങൾക്ക് നിമിത്തമാകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിൽ പലതും ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥയുടെ ചൈതന്യം ചോർത്തിക്കളയുന്നവയും മൗലികമായ പാളിച്ചകൾ പറ്റിയവയുമാണ്.[1]

എങ്കിലും പ്രശ്നത്തിന് ഇസ്‌ലാമികമായ പരിഹാരം അനിവാര്യമാണെന്ന് പല ആധുനിക പണ്ഡിതൻമാരും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിക നിയമവ്യവസ്ഥയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിലൊതുങ്ങിനിന്നുകൊണ്ട് അതെങ്ങനെ സാധിക്കുമെന്നതു മാത്രമാണ് പ്രശ്നം. ദായധനം ലഭിക്കാത്ത അടുത്ത ബന്ധുക്കൾക്ക് ഒസ്യത്ത് നിർബന്ധമാണെന്ന പൂർവപണ്ഡിതൻമാരുടെ അഭിപ്രായം ഇവിടെ ഏറെ പ്രസക്തമാകുന്നു. ത്വാവൂസ്, ഖതാദഃ, ഹസൻ ബസ്വരി, ജാബിർ, അബൂമിജ്‌ലസ്, മസ്റൂഖ്, ഇയാസ്, ഇബ്നു ജരീർ, സുഹ്‌രി പോലുള്ളവർ പ്രസ്തുത വീക്ഷണം അംഗീകരിച്ചവരാണ്. പ്രമുഖ കർമശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനായ ഇബ്നുഹജരിൽ അസ്ഖലാനിയും ഇതേ പക്ഷക്കാരനാണ്. ഇപ്രകാരം തന്നെ അനന്തരാവകാശനിയമങ്ങളുടെ അവതരണത്തോടെ ഒസ്യത്ത് നിർബന്ധമാക്കുന്ന ഖുർആൻ വാക്യം ദുർബലപ്പെട്ടുവെന്ന വീക്ഷണത്തോട് വിയോജിക്കുന്നവരാണ് ഇബ്നു ഉമർ, ത്വൽഹഃ, സുബൈർ, അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉബയ്യ്, ശഅ്ബി, അത്വാഅ്, ഇസ്ഹാഖ്, ത്വബരി, ദാവൂദ് പോലുള്ളവർ.

ഏതായിരുന്നാലും അനാഥ പൗത്രൻമാർക്ക് ഒസ്യത്ത് ചെയ്യാൻ പിതാമഹൻ ധാർമികമായി ബാധ്യസ്ഥനാണ്. നിയമം മൂലം അതിനവരെ നിർബന്ധിക്കാമെന്ന് പല ആധുനിക പണ്ഡിതൻമാരും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രമുഖ ഈജിപ്ഷ്യൻ ഗ്രന്ഥകാരനായ മുഹമ്മദ് അബൂസഹ്റ,[2] മുഹമ്മദ് സകരി

1. വിശദവിവരങ്ങൾക്ക് ഇസ്‌ലാമിക് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വി.എ. കബീറിന്റെ 'ശരീഅത്തും ഇന്ത്യൻ മുസ്‌ലിംകളും.' പേജ് 180-192
2. 'അഹ്കാമുത്തരീഖാതി വൽ മവാരീസി,' പേജ് 323-324
3. 'അൽമീറാസു വൽവസ്വിയ്യതു ഫിൽഇസ്‌ലാം', പേജ് 175, 176

യ്യൂൽ ബർദീസി[3] പോലുള്ളവരെല്ലാം ഇത്തരം നിയമനിർമാണങ്ങളെ അനുകൂലിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മുഹമ്മദ് അബൂസഹ്റ ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യക്തമായ മാർഗനിർദേശം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് അനാഥ പൗത്രൻമാരുടെ പിതാവ് ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ലഭിക്കുമായിരുന്ന സ്വത്തോ ഒസ്യത്ത് അനുവദിക്കപ്പെട്ട ആകെ സ്വത്തിന്റെ മൂന്നിലൊന്നോ ഏതാണ് കുറവെങ്കിൽ അത്രയും പരേതന്റെ സ്വത്തിൽനിന്നെടുത്ത് അനാഥ പൗത്രൻമാർക്ക് നല്കുകയും ബാക്കി യഥാർഥ അവകാശികൾക്കിടയിൽ വിഭജിക്കുകയുമാണ് വേണ്ടത്. ഉദാഹരണമായി, പരേതന് പുത്രനും രണ്ട് പുത്രിമാരും മാതാപിതാക്കളും മരണമടഞ്ഞ മകന്റെ മകളുമാണുള്ളതെങ്കിൽ മാതാപിതാക്കൾക്ക് ആറിലൊന്ന് വീതവും ബാക്കി മക്കൾക്കുമാണല്ലോ ലഭിക്കുക. മരണമടഞ്ഞ മകൻ ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ശേഷിച്ചതിന്റെ ആറിൽ രണ്ട് ($^2/_6$) അഥവാ ആകെ സ്വത്തിന്റെ പതിനെട്ടിൽ നാല് ($^4/_{18}$) ആണ് അയാൾക്കുണ്ടാവുക. ഒസ്യത്ത് ചെയ്യാവുന്ന പരമാവധി സ്വത്തിനെക്കാൾ അത് കുറവാകയാൽ അത്രയും ധനം അനന്തരസ്വത്തിൽനിന്നെടുത്ത് അനാഥ പൗത്രിക്ക് നല്കുകയും ശേഷിക്കുന്നത് അവകാശികൾക്കിടയിൽ വിഭജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അഥവാ പരേതന് പുത്രനും മരിച്ച പുത്രന്റെ പുത്രനുമാണുള്ളതെങ്കിൽ മരിച്ച മകൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായി സങ്കല്പിച്ച് കിട്ടാവുന്ന വിഹിതമായ ആകെ സ്വത്തിന്റെ പാതി പൗത്രന് നല്കാവതല്ല. കാരണം, അത് ഒസ്യത്ത് ചെയ്യാവുന്ന പരമാവധിയായ മൂന്നിലൊന്നിൽ കൂടുതലാണ്. ഇത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ മൂന്നിലൊന്ന് പൗത്രനുവേണ്ടി നീക്കിവെക്കേണ്ടതാണ്. ഇവ്വിധം ഒസ്യത്ത് ചെയ്യാൻ പിതാമഹൻമാരെ നിയമം വഴി നിർബന്ധിക്കാമെന്ന വീക്ഷണം നിരാകരിക്കേണ്ട ഒരാവശ്യവുമില്ല.

നമ്മുടേതുപോലെ നിയമം വഴി ഒസ്യത്ത് നിർബന്ധമാക്കാത്ത നാടുകളിൽ പുത്രനോ പുത്രിയോ പരലോകം പ്രാപിക്കുമ്പോൾതന്നെ അവരിലെ അനാഥ പേരക്കുട്ടികൾക്ക് ഒസ്യത്ത് ചെയ്യാൻ പിതാമഹൻമാർ നിഷ്കർഷ പുലർത്തേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെ അനാഥ പൗത്രപ്രശ്നം പരി

ഹരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഇസ്ലാം വളരെ പ്രാധാന്യം നല്കിയ അനാഥ സംരക്ഷണത്തിന് പാതയൊരുക്കാൻ അത് സഹായകമായിത്തീരും. പിന്തുടർച്ചാവകാശം ലഭിക്കാത്ത അടുത്തബന്ധുക്കൾക്ക് ഒസ്യത്ത് ചെയ്യൽ നിർബന്ധമാണെന്ന് അഭിപ്രായമില്ലാത്ത പണ്ഡിതൻമാരും അത് വളരെ പ്രബലമായ പുണ്യകർമമാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന വസ്തുത പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമത്രെ.

മുപ്പത്താറ്

ബലികർമവും ജീവകാരുണ്യവും

"കാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഏറെ പറയുന്ന ഇസ്ലാം മൃഗങ്ങളോടും മറ്റു ജീവികളോടും കാണിക്കാറുള്ളത് ക്രൂരതയല്ലേ? അവയെ അറുക്കുന്നത് ശരിയാണോ?"

ഭൂമിയിലെ എല്ലാറ്റിനോടും കാരുണ്യം കാണിക്കണമെന്ന് ഇസ്ലാം കല്പിക്കുന്നു. പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: "ഭൂമിയിലുള്ളവരോട് കരുണ കാണിക്കുക. ഉപരിലോകത്തുള്ളവൻ നിങ്ങളോടും കരുണ കാണിക്കും."(ത്വബ്റാനി)

"കരുണയില്ലാത്തവന് കാരുണ്യം കിട്ടുകയില്ല."(ബുഖാരി, മുസ്ലിം)

"നിർഭാഗ്യവാനല്ലാതെ കരുണയില്ലാത്തവനാവതേയില്ല."(അബൂദാവൂദ്)

ഭൂമിയിലെ ജീവികളെയെല്ലാം ഇസ്ലാം മനുഷ്യരെപ്പോലുള്ള സമുദായമായാണ് കാണുന്നത്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: "ഭൂമിയിലെ ഏതൊരു ജന്തുവും രണ്ടു ചിറകുകളാൽ പറക്കുന്ന ഏതൊരു പക്ഷിയും നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ചില സമുദായങ്ങൾ മാത്രമാകുന്നു."(ഖുർആൻ 6: 38)

മനുഷ്യർ ധിക്കാരികളാകുമ്പോഴും മഴവർഷിക്കുന്നത് ഇതര ജീവികളെ പരിഗണിച്ചാണെന്ന് പ്രവാചകൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. "ജനം സകാത്ത് നല്കാതിരുന്നാൽ മഴ നിലക്കുമായിരുന്നു. ജന്തുക്കൾ കാരണമായാണ് എന്നിട്ടും മഴ വർഷിക്കുന്നത്."(ഇബ്നുമാജ)

ജീവനുള്ള ഏതിനെ സഹായിക്കുന്നതും സേവിക്കുന്നതും പുണ്യകർമമത്രെ. പ്രവാചകൻ പറയുന്നു: "പച്ചക്കരളുള്ള ഏതൊരു ജീവിയുടെ കാര്യത്തിലും നിങ്ങൾക്കു പുണ്യമുണ്ട്."(ബുഖാരി)

നബിതിരുമേനി അരുൾ ചെയ്യുന്നു: "ഒരാൾ ഒരു വഴിയിലൂടെ നടന്നുപോകവേ ദാഹിച്ചുവലഞ്ഞു. അയാൾ അവിടെ ഒരു കിണർ കണ്ടു. അതി

ലിറങ്ങി വെള്ളം കുടിച്ചു. പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ഒരു നായ ദാഹാധിക്യ ത്താൽ മണ്ണ് കപ്പുന്നതു കണ്ടു. 'ഈ നായക്ക് കഠിനമായ ദാഹമുണ്ട്; എനിക്കുണ്ടായിരുന്നപോലെ!' എന്ന് ആത്മഗതം ചെയ്ത് അയാൾ കിണ റ്റിലിറങ്ങി. ഷൂവിൽ വെള്ളം നിറച്ച് വായകൊണ്ട് കടിച്ചുപിടിച്ച് കരക്കു കയറി നായയെ കുടിപ്പിച്ചു. ഇതിന്റെ പേരിൽ അല്ലാഹു അയാളോട് നന്ദി കാണിച്ചു. അയാൾക്കു പൊറുത്തു കൊടുത്തു." ഇതുകേട്ട് അവിടത്തെ അനുചരന്മാർ ചോദിച്ചു: മൃഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഞങ്ങൾക്കു പ്രതി ഫലമുണ്ടോ? പ്രവാചകൻ പ്രതിവചിച്ചു: പച്ചക്കരളുള്ള എല്ലാറ്റിന്റെ കാര്യ ത്തിലും നിങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലമുണ്ട്."(ബുഖാരി, മുസ്‌ലിം)

മറ്റൊരു സംഭവം പ്രവാചകൻ ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു: "ഒരു നായ കിണറ്റിനുചുറ്റും ഓടിനടക്കുകയായിരുന്നു. കഠിനമായ ദാഹം കാരണം അതു ചാവാറായിരുന്നു. അതുകണ്ട ഇസ്‌റാഈല്യരിൽപെട്ട ഒരു വ്യഭി ചാരി തന്റെ ഷൂ അഴിച്ച് അതിൽ വെള്ളമെടുത്ത് അതിനെ കുടിപ്പിക്കു കയും സ്വയം കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ പേരിൽ അല്ലാഹു അവർക്ക് പൊറുത്തുകൊടുത്തു."(ബുഖാരി)

ഏതു ജീവിയേയും ദ്രോഹിക്കുന്നത് പാപമാകുന്നു. പ്രവാചകനത് ശക്തമായി വിലക്കുന്നു. നബിതിരുമേനി അരുൾചെയ്യുന്നു: "പൂച്ച കാരണം ഒരു സ്ത്രീ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. അവളതിനെ വിശന്നുചാകുവോളം കെട്ടിയി ട്ടു. അങ്ങനെ അവർ നരകാവകാശിയായി." (ബുഖാരി, മുസ്‌ലിം)

"ഒരു കുരുവിയെയോ അതിനെക്കാൾ ചെറിയ ജീവിയെയോ അന്യാ യമായി വധിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവോട് ഉത്തരം പറയേണ്ട കാര്യമാണ്. 'ന്യായമായ ആവശ്യമെന്തെന്ന്' ചോദിച്ചപ്പോൾ അവിടന്ന് പറഞ്ഞു: ഭക്ഷ ണമുണ്ടാക്കലും ബലിയറുക്കലും കൊന്നശേഷം വെറുതെ ഉപേക്ഷിക്കാ തിരിക്കലും."(അഹ്മദ്)

വിനോദത്തിന് ജീവികളെ കൊല്ലുന്നതും പരസ്പരം പോരടിപ്പിച്ച് മത്സ രിപ്പിക്കുന്നതും പ്രവാചകൻ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. (മുസ്‌ലിം, തിർമുദി)

ഇപ്രകാരം തന്നെ മൃഗങ്ങളെ കല്ലെറിയുന്നതും തേനീച്ച, ഉറുമ്പ്, കുരുവി പോലുള്ളവയെ കൊല്ലുന്നതും അവിടന്ന് വിലക്കിയിരിക്കുന്നു.(മുസ്‌ലിം, അബൂദാവൂദ്)

നബിതിരുമേനി അരുൾ ചെയ്യുന്നു: "ആരെങ്കിലും ഒരു പക്ഷിയെ അനാ വശ്യമായി വധിച്ചാൽ അന്ത്യദിനത്തിൽ അത് അലമുറയിട്ടുകൊണ്ട് അല്ലാ ഹുവോട് പറയും: എന്റെ നാഥാ! ഇന്നയാൾ എന്നെ അനാവശ്യമായി കൊന്നിരിക്കുന്നു. ഉപയോഗത്തിനു വേണ്ടിയല്ല അയാളെന്നെ വധിച്ചത്."(ന സാഈ, ഇബ്നുഹിബ്ബാൻ)

തണുപ്പകറ്റാൻ തീയിട്ട അനുചരന്മാരോട്, ഉറുമ്പ് കരിയാൻ കാരണ മാകുമോ എന്ന ആശങ്കയാൽ അത് കെടുത്താൻ കല്പിക്കുകയും ഒട്ടകത്തെ കെട്ടിയിട്ട് അതിന് ആഹാരം നൽകാതെ പട്ടിണിക്കിട്ടവനെ ശക്തമായി ശാസിക്കുകയും മൃഗങ്ങളുടെ മുഖത്ത് മുദ്രവെക്കുന്നതും പുറത്ത് ചൂടു വെക്കുന്നതും വിലക്കുകയും ജന്തുക്കളുടെ പുറംഭാഗം 'ഇരിപ്പിട'മാക്കരു തെന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്ത പ്രവാചകൻ വൃക്ഷങ്ങളോടുപോലും കരുണ കാണിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായി. മരത്തിനുനേരെ കല്ലെ

റിഞ്ഞ കുട്ടിയോട് അവിടന്ന് പറഞ്ഞു: “ഇനിമേൽ നീ ഒരു മരത്തേയും കല്ലെറിയരുത്. കല്ലുകൊണ്ടാൽ അതിനു വേദനിക്കും.”

ഇവ്വിധം ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാറ്റിനോടും നിറഞ്ഞ കാരുണ്യത്തോടെ വർത്തിക്കണമെന്നാണ് ഇസ്‌ലാം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

ആഹാരമില്ലാതെ ഇവിടെ ഒന്നിനും ജീവിക്കാനാവില്ല. സസ്യങ്ങളും പ്രാണികളും ഇഴജീവികളും ജലജീവികളും കന്നുകാലികളും പറവകളുമെല്ലാം ജീവിക്കുന്നത് ഭക്ഷണം ഉപയോഗിച്ചാണ്. അത് സാധ്യമാവണമെങ്കിൽ ഓരോന്നിനും മറ്റുള്ളവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകതന്നെ വേണം. സസ്യങ്ങൾ നിലനിൽപിനായി മറ്റു സസ്യങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. അപൂർവം ചിലത് ജീവികളെയും ആഹാരമായുപയോഗിക്കാറുണ്ട്. പ്രാണികൾ സസ്യങ്ങളെയും മറ്റു ജീവികളെയും ഭക്ഷിക്കുന്നു. വായുവിലും വെള്ളത്തിലും കരയിലും കടലിലുമുള്ള ജീവികളെല്ലാം നിലനിൽക്കുന്നത് സസ്യങ്ങളെയും മറ്റു ജീവികളെയും ആഹാരമായുപയോഗിച്ചാണ്. ഇവയിൽ ഓരോ ജീവിക്കും അതിന്റെ ശരീരഘടനക്കനുസൃതമായ ജീവിതരീതിയാണുള്ളത്. മുയൽ സസ്യഭുക്കായതിനാൽ അതിനനുസൃതമായ പല്ലും വയറുമാണ് അതിനുള്ളത്. സിംഹം മാംസഭുക്കായതിനാൽ അതിന്റെ വായയുടെയും വയറിന്റെയും ഘടന അതിനു ചേരുംവിധമാണ്.

മനുഷ്യൻ സസ്യാഹാരവും മാംസാഹാരവും ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കുംവിധമാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. തീർത്തും സസ്യഭുക്കുകളായ ആട്, പശു, ചെമ്മരിയാട് തുടങ്ങിയവയുടെ പല്ലുകൾ സസ്യാഹാരം മാത്രം കഴിക്കാൻ കഴിയുംവിധം പരന്നതും നിരപ്പായതുമാണല്ലോ. പൂർണമായും മാംസഭുക്കായ കടുവ പോലുള്ളവയുടേത് കൂർത്തതും മൂർച്ചയുള്ളതുമത്രെ. എന്നാൽ, മനുഷ്യനു രണ്ടിനും പറ്റുന്ന പല്ലുകളുണ്ട്. പരന്നതും നിരപ്പായതുമായ പല്ലുകളോടൊപ്പം മൂർച്ചയുള്ളവയും കൂർത്തവയുമുണ്ട്. അഥവാ, മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതുതന്നെ മിശ്രഭുക്കായാണ്.

ദഹനേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. സസ്യഭുക്കുകൾക്ക് സസ്യാഹാരം മാത്രം ദഹിപ്പിക്കാവുന്നതും മാംസഭുക്കുകൾക്ക് അതിനനുസൃതമായതുമാണ് ദഹനേന്ദ്രിയങ്ങളെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റേത് രണ്ടിനെയും ദഹിപ്പിക്കാവുന്ന വിധമുള്ളവയാണ്. പല്ലുകളുടെയും ദഹനവ്യവസ്ഥയുടെയും അവസ്ഥതന്നെ മനുഷ്യൻ മിശ്രഭുക്കാണെന്ന് അസന്ദിഗ്ധമായി തെളിയിക്കുന്നു.

ഈ ഭൂമിയും അതിലുള്ളവയുമൊക്കെ മനുഷ്യസമൂഹത്തിനുവേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അഥവാ, മനുഷ്യനാണ് ഭൂമിയുടെ കേന്ദ്രബിന്ദു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: “ആകാശഭൂമികളിലുള്ളതൊക്കെയും നിങ്ങൾക്ക് അധീനപ്പെടുത്തിത്തന്നത് നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ? പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അവൻ നിങ്ങൾക്ക് നിറവേറ്റിത്തരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.”(ഖുർആൻ 31: 20)

“കാലികളിൽനിന്ന് ഭാരം ചുമക്കുന്നവയും അറുത്തു ഭക്ഷിക്കാനുള്ളവയും അവൻ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു നല്കിയതിൽനിന്ന് ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക. പിശാചിന്റെ കാൽപാടുകളെ പിന്തുടരരുത്. അവൻ നിങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷശത്രുവാകുന്നു.”(ഖുർആൻ 6: 142)

“ഉറപ്പായും നിങ്ങൾക്ക് കന്നുകാലികളിൽ ഗുണപാഠമുണ്ട്. അവയുടെ ഉദരത്തിൽനിന്നുള്ളതിൽനിന്ന് നിങ്ങൾക്കു നാം കുടിക്കാൻ തരുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് അവയിൽ ധാരാളം പ്രയോജനങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”(ഖുർആൻ 23: 21)

“നിങ്ങൾക്കു പുതുമാംസം എടുത്തു ഭക്ഷിക്കാനും നിങ്ങൾക്കണിയാനുള്ള ആഭരണം പുറത്തെടുക്കാനും പാകത്തിൽ കടലിനെ നിങ്ങൾക്ക് അധീനപ്പെടുത്തിത്തന്നതും അല്ലാഹുവാകുന്നു.”(ഖുർആൻ 16: 14)

ഭൂമിയിലുള്ളതൊക്കെയും മനുഷ്യനുവേണ്ടി സംവിധാനിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന തത്വത്തെ നിരാകരിക്കുന്നവരും പ്രയോഗത്തിൽ അതിനനുസൃതമായ സമീപനമാണ് സ്വീകരിക്കാറുള്ളത്. മനുഷ്യൻ തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ ഭൂമിയെ ഉഴുതുമറിക്കുന്നു. അതിൽ കിണറുകളും കുളങ്ങളും കുഴിക്കുന്നു. റോഡുകളും പാലങ്ങളും നിർമിക്കുന്നു. വീടുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ ചെയ്യുമ്പോൾ അവിടെയുള്ള പ്രാണികൾക്കും ഇതര ജീവികൾക്കും എന്തു സംഭവിക്കുന്നുവെന്ന് പരിഗണിക്കാറില്ല. എല്ലാ ജീവികൾക്കും ഒന്നുപോലെ അവകാശപ്പെട്ട ഭൂമിയിലാണ് താൻ റോഡും കിണറുമൊക്കെ ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നോർക്കാറില്ല. ഇപ്രകാരം തന്നെ സസ്യങ്ങളെയും ഫലവൃക്ഷങ്ങളെയും വിളകളെയുമെല്ലാം മനുഷ്യൻ തന്റെ താൽപര്യത്തിനായുപയോഗിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഭൂമിയും അതിലുള്ളവയും മനുഷ്യനുവേണ്ടി സജ്ജമാക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന സത്യത്തെ പ്രയോഗതലത്തിൽ അംഗീകരിക്കാത്ത ആരുമില്ല.

ഒരു ജീവിയെയും കൊല്ലുകയില്ല എന്നതാണ് അഹിംസകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിലും അതിനനുസൃതമായി ജീവിതം നയിക്കുന്ന ആരും ഈ ഭൂമിയിലില്ല. മാംസാഹാരം കഴിക്കാത്തവർ സസ്യാഹാരം ഭക്ഷിക്കുന്നവരാണല്ലോ. സസ്യങ്ങൾക്ക് ജീവനും വികാരവുമുണ്ടെന്നത് സുസമ്മതസത്യമത്രെ. അതിനാൽ മാംസഭുക്കുകളെപ്പോലെ, സസ്യഭുക്കുകളും ജീവഹാനിവരുത്തുന്നവരും സസ്യങ്ങളെ വേദനിപ്പിക്കുന്നവരുമാണ്.

ഏതു മനുഷ്യനും ശരീരത്തിൽ മുറിവുപറ്റിയാൽ അതിലെ വിഷാണുക്കളെ മരുന്നുപയോഗിച്ചു കൊല്ലുന്നു. ഉദരത്തിലെ കൃമികളെ നശിപ്പിക്കുന്നു. കൊതുകുകൾ മുട്ടയിട്ടുവിരിയുന്ന കെട്ടിനിൽക്കുന്ന മലിനജലത്തിൽ വിഷം തളിച്ച് അവയെ കൊല്ലുന്നു. മൂട്ടയെയും കൊതുകിനെയും നശിപ്പിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ഏതെങ്കിലും ജീവിയെ ഹനിക്കാതെ ആരും എവിടെയുമില്ല; ഉണ്ടാവുക സാധ്യവുമല്ല.

മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ സുഗമമായ നിലനിൽപിനായി വിഷാണുക്കളെ കൊല്ലാമെങ്കിൽ അതേ കാര്യത്തിൽ ഏറ്റം നല്ല പോഷകാഹാരമെന്ന നിലയിൽ മാംസം ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രോട്ടീൻ, ഇരുമ്പ്, വിറ്റാമിൻ ബി. 1, നിയാസിൻ തുടങ്ങിയവ മാംസാഹാരത്തിൽ ധാരാളമായി ഉണ്ടെന്നത് അനിഷേധ്യമാണ്. സസ്യങ്ങളെയും പ്രാണികളെയും അണുക്കളെയും മറ്റും തങ്ങളുടെ നിലനിൽപിന്നായി കൊല്ലാമെന്ന് തീരുമാനിച്ചവർ ജനകോടികൾക്ക് ആഹാരമായി മാറുന്ന മാംസം ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന് പറയുന്നത് തീർത്തും നിരർഥകമത്രെ.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ജീവജാലങ്ങളോട് പരമാവധി കാരുണ്യം കാണി

ക്കാൻ കൽപിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാം അവയുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നത് അനുവദനീയമാക്കി. ലോകത്തിലെ കോടിക്കണക്കിന് ജനങ്ങൾ ജീവിതം നയിക്കുന്നത് മാംസാഹാരം ഉപയോഗിച്ചാണ്. അത് വിലക്കുന്നത് സാമൂഹ്യദ്രോഹവും ജനവിരുദ്ധവുമാണ്.

മാംസം അനുവദനീയമാകാൻ ജീവികളെ ദൈവനാമമുച്ചരിച്ച് അറുക്കണമെന്ന് ഇസ്‌ലാം നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹവും കാരുണ്യവും അനുസരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം മറ്റെല്ലാ കർമങ്ങളുമെന്നപോലെ അവന്റെ സൃഷ്ടിയായ ജീവിയെ അനിവാര്യമായ ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതെന്ന് ഇതു പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം ഉരുവിന് പരമാവധി സൗകര്യം നൽകിയും പ്രയാസം ലഘൂകരിച്ചുമായിരിക്കണം അറവെന്ന് കണിശമായി കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവാചകൻ പറയുന്നു: “അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നന്മ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നിങ്ങൾ കൊല്ലുന്നുവെങ്കിൽ നല്ല നിലയിലത് നിർവഹിക്കുക. അറുക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതും നല്ലനിലയിലാക്കുക. കത്തിയുടെ വായ്ത്തല മൂർച്ച കൂട്ടി ഉരുവിന് സൗകര്യം ചെയ്യുക.”(മുസ്‌ലിം)

ഒരിക്കൽ ഒരാൾ നബിതിരുമേനിയോടു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ആടിനെ അറുക്കുമ്പോൾ ദയ കാണിക്കാറുണ്ട്.” ഇതുകേട്ട് പ്രവാചകൻ പ്രതിവചിച്ചു: “നീ അതിനോടു കരുണ കാണിച്ചാൽ അല്ലാഹു നിന്നോടും കരുണ കാണിക്കും.”(ഹാകിം)

ഒരാൾ അറുക്കാനുള്ള ആടിനെ അതിന്റെ കാലു പിടിച്ചുവലിച്ചു കൊണ്ടുപോവുന്നതു കാണാനിടയായ ഉമറുൽ ഫാറൂഖ് പറഞ്ഞു: “നിനക്കു നാശം! അതിനെ നല്ലനിലയിൽ മരണത്തിലേക്കു നയിക്കുക.”

ഇസ്‌ലാമിനെപ്പോലെ ഹൈന്ദവ ധർമത്തിലും മാംസാഹാരം അനുവദനീയമാണ്. അത് മാംസഭക്ഷണം വിലക്കുന്നുവെന്ന ധാരണ അബദ്ധമാണ്. പല മഹർഷിമാരും പുണ്യവാളന്മാരും മാംസാഹാരം കഴിക്കുന്നവരായിരുന്നുവെന്ന് പുരാണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ശ്രീരാമൻ വനവാസത്തിന് അയക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, എനിക്കു രുചികരമായ മാംസത്തളിക ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് മാതാവിനോട് പറഞ്ഞിരുന്നതായി അയോധ്യാകാണ്ഡത്തിലെ 20, 26, 94 ശ്ലോകങ്ങളിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് ശ്രീരാമന് മാംസഭക്ഷണത്തോട് പ്രിയമുണ്ടായിരുന്നതായി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത് പറയുന്നു: “എനിക്കു പണ്ഡിതനും പ്രസിദ്ധനും സഭകളിൽ പോകുന്നവനും മറ്റുള്ളവർ കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വാക്കുകൾ പറയുന്നവനുമായ പുത്രനുണ്ടാവണം, അവൻ എല്ലാ വേദങ്ങളും പഠിക്കണം, ആറ് വർഷം ജീവിക്കണം എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാംസത്തോടുകൂടിയ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്ത് നെയ്യോടുകൂടി രണ്ടുപേരും കഴിക്കണം. അങ്ങനെയുള്ള പുത്രനെ ജനിപ്പിക്കാൻ അവർ ശക്തരാവും. മാംസം ഉക്ഷത്തിന്റെയോ ഋഷഭത്തിന്റെയോ ആകാം.”(6-4-18)

ബലിയുടെ ആത്മാവ്

“എന്നാലും ഹജ്ജിലും പെരുന്നാളിലും നടത്തുന്ന ബലികർമം ശരിയാണോ? എന്തിനാണിത്ര കൂടുതൽ ജീവികളെ കൊല്ലുന്നത്?”

ചരിത്രത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ഇടനാഴികകളിൽ ഇടക്കിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന നരബലിയെന്ന അത്യാചാരത്തിന് അറുതിവരുത്തിയ മഹൽസംഭവത്തിന്റെ അനുസ്മരണമാണ് ഇസ്‌ലാമിലെ ബലി. ഒപ്പം അസദൃശമായ ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ ഓർമപുതുക്കലിലൂടെയുള്ള സമർപ്പണപ്രതിജ്ഞയും.

പ്രായമേറെയായിട്ടും ഇബ്റാഹീം പ്രവാചകന്നു സന്താനങ്ങളുണ്ടായില്ല. അതീവ ദുഃഖിതനായ അദ്ദേഹം ദൈവത്തോടു സന്താനലബ്ധിക്കായി മനംനൊന്തു കേണു. നിരന്തര പ്രാർഥനക്കൊടുവിൽ പ്രപഞ്ചനാഥൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു മകനെ പ്രദാനം ചെയ്തു. ഇസ്മാഈൽ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട ആ ഇഷ്ടപുത്രൻ കൂടെ നടക്കാറായപ്പോൾ അവനെ ബലി നൽകണമെന്ന ദൈവശാസനയുണ്ടായി. പിതാവും പുത്രനും ദൈവകൽപന പാലിച്ച് ബലിക്കൊരുങ്ങി. അപ്പോൾ, മകനെ അറുക്കേണ്ടതില്ലെന്നും പകരം മൃഗത്തെ ബലിനൽകിയാൽ മതിയെന്നും ദൈവശാസനയുണ്ടായി.

'എന്തുകിട്ടു'മെന്ന ചോദ്യമുണർത്താനാണല്ലോ ഭൗതികജീവിതവീക്ഷണം മനുഷ്യനെ എപ്പോഴും പ്രേരിപ്പിക്കുക. എന്നാൽ, 'എന്തു നൽകാനാവും' എന്ന ചിന്തയും ചോദ്യവുമാണ് മതം എപ്പോഴും വിശ്വാസികളിലുണർത്തുക. അതിനു 'പ്രയാസപ്പെട്ടതെന്തും' എന്ന് ജീവിതത്തിലൂടെ മറുപടി നൽകാനുള്ള പ്രചോദനമാണ് ബലി സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

തനിക്കേറ്റം പ്രിയപ്പെട്ടതുൾപ്പെടെ എന്തും ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കാൻ സന്നദ്ധനായ ഇബ്റാഹീം പ്രവാചകന്റെ ത്യാഗപൂർണമായ ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ പ്രതീകാത്മകമായ ആവർത്തനമാണ് ഹജ്ജിലെയും അതിനോടനുബന്ധിച്ച പെരുന്നാളിലെയും ബലി. തനിക്കേറ്റം ഇഷ്ടപ്പെട്ടതുൾപ്പെടെ ആവശ്യമായതൊക്കെ നൽകാൻ ഒരുക്കമാണെന്നതിന്റെ പ്രതിജ്ഞയും പ്രഖ്യാപനവുമാണത്. പണമോ പദവിയോ പ്രതാപമോ പ്രശസ്തിയോ പെണ്ണോ പൊന്നോ കുലമോ കുടുംബമോ അന്തസ്സോ അധികാരമോ ഒന്നും തന്നെ ദൈവഹിതത്തിനെതിരായ ജീവിതത്തിനു കാരണമാവില്ലെന്ന ദൃഢവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രകാശനം കൂടി അതിലുണ്ട്.

സർവപ്രധാനമെന്ന് കരുതുന്നവയുടെ സമർപ്പണമാണല്ലോ ഏവർക്കും ഏറെ പ്രയാസകരം. താനതിനൊരുക്കമാണെന്ന് വിശ്വാസി ബലിയിലൂടെ വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അതൊരു ജീവൻ ഹനിക്കലാണ്. എന്നാൽ, അതിന്റെ ആന്തരാർഥം അതിമഹത്തരമത്രെ. പ്രപഞ്ചനാഥന്റെ പ്രീതിക്കായി ഏറെ പ്രിയംകരമായതൊക്കെ കൊടുക്കാനും പ്രയാസകരമായത് ചെയ്യാനും തയ്യാറാണെന്ന പ്രതിജ്ഞയും അതുൾക്കൊള്ളുന്നു. അതിനാലാണ് ഖുർആൻ അതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്: "അവയുടെ മാംസമോ രക്തമോ ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച്, അവനെ പ്രാപിക്കുന്നത് നിങ്ങളുടെ അർപ്പണബോധമാകുന്നു."(22: 37)

ഇസ്‌ലാമിലെ ദൈവാരാധനകളേറെയും സമൂഹത്തിനു പൊതുവിലും അവരിലെ അഗതികൾക്കും അശരണർക്കും വിശേഷിച്ചും ഗുണം ചെയ്യുന്നവയാണ്. ബലിയും അവ്വിധം തന്നെ. അല്ലാഹു ആജ്ഞാപിക്കുന്നു: "അതിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ സ്വയം ഭക്ഷിക്കുക. പ്രയാസപ്പെടുന്ന ആവശ്യക്കാരെ ആഹരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക."(ഖുർആൻ 22: 28)

സന്തോഷത്തിന്റെ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ദൈവത്തോടുള്ള നന്ദിപ്രകടനത്തിന്റെ ഭാഗമായി അവന്റെ സൃഷ്ടികളായ മനുഷ്യർക്ക്; പ്രത്യേകിച്ചും

അവരിലെ പാവങ്ങൾക്ക് അന്നദാനം നടത്തുന്നത് നല്ലതാണെന്ന് ഇസ്ലാം നിർദേശിക്കുന്നു. ആഹാരപദാർഥങ്ങളിൽ ഏറ്റം പോഷകാംശമുള്ളതും ഉത്തമവും മാംസഭക്ഷണമായതിനാൽ അതു നൽകുന്നതിൽ ഉദാരമതികളായ വിശ്വാസികൾ നിഷ്കർഷത പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തെ, ഏതു ജനവിഭാഗത്തിന്റേതായാലും മാംസവിഭവങ്ങളില്ലാത്ത സൽക്കാരത്തളികകൾ വളരെ വളരെ വിരളമത്രെ.

മുപ്പത്തേഴ്

ഇസ്ലാമും ഭീകരവാദവും

"ലോകമെങ്ങുമുള്ള മുസ്ലിംകൾ ഭീകരവാദികളും തീവ്രവാദികളുമാകാൻ കാരണം ഇസ്ലാമല്ലേ?"

അല്പം വിശദീകരണമർഹിക്കുന്ന ചോദ്യമാണിത്. 1492 മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ദുരന്തത്തിന്റെ വർഷമായിരുന്നു. നീണ്ട നിരവധി നൂറ്റാണ്ടുകാലം ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക രംഗങ്ങളിലും കലാ,സാഹിത്യ, സാംസ്കാരിക, നാഗരിക, വൈജ്ഞാനിക മേഖലകളിലും ലോകത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിപ്പോന്ന മുസ്ലിം സ്പെയിനിലെ അവസാനത്തെ ഭരണാധികാരി അബൂ അബ്ദുല്ലയായിരുന്നു. ഗ്രാനഡെ നഗരം മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധീനതയിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 1492 ജനുവരി അവസാനത്തോടെയാണ് അയാളെ പുറംതള്ളി സ്പാനിഷുകാർ അവിടെ ആധിപത്യമുറപ്പിച്ചത്. സ്പെയിനിന്റെ പതനം പൂർത്തിയായ അതേ വർഷമാണ് സാമ്രാജ്യത്വാധിനിവേശം ആരംഭിച്ചതെന്ന വസ്തുത ഏറെ ശ്രദ്ധേയമത്രെ. 1492-ലാണല്ലോ കൊളംബസ് തന്റെ 'കണ്ടെത്തൽ' യാത്രക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്.

അതേവർഷം ഒക്ടോബർ 12-ന് അയാൾ ഗ്വാനാഹാനി ദ്വീപിലെത്തി. ആയുധങ്ങളുമായി കപ്പലിറങ്ങിയ കൊളംബസും കൂട്ടുകാരും, അതുമുതൽ ആ നാട് സ്പാനിഷ് രാജാവിന്റേതായിരിക്കുമെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. തദ്ദേശീയരെ അവർക്കറിയാത്ത സ്പാനിഷ് ഭാഷയിലുള്ള ഉത്തരവ് വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അത് അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുകയെന്ന് ഇങ്ങനെ വിശദീകരിച്ചു: "ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു, ദൈവസഹായത്താൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്ത് ബലമായി പ്രവേശിക്കും. നിങ്ങളോട് ആവും വിധം യുദ്ധം ചെയ്യും. നിങ്ങളെ ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളിക്കും തമ്പ്രാക്കന്മാർക്കും കീഴ്പെടുത്തും. നിങ്ങളെയും ഭാര്യമാരെയും കുട്ടികളെയുമെല്ലാം പിടികൂടി

അടിമകളാക്കും. നിങ്ങളുടെ സാമാനങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കും. ഞങ്ങളാലാവുന്ന എല്ലാ ദ്രോഹവും നാശവും നിങ്ങൾക്ക് വരുത്തും"(David E Stannard, American Holocaust, The conquest of the New World, OUP 1993, P 66) (ഉദ്ധരണം: പരാന്നഭോജികൾ: പാശ്ചാത്യവൽക്കരണത്തിന്റെ അഞ്ഞൂറു വർഷം, ഐ. പി.എച്ച്, പുറം 17)

ഇതോടെയാണ് യൂറോപ്പിന്റെ അധിനിവേശം ആരംഭിച്ചത്. മുസ്ലിം സ്പെയിൻ തകർന്ന് കൃത്യം ആറുവർഷം കഴിഞ്ഞ് 1498-ലാണല്ലോ വാസ്കോഡഗാമ കോഴിക്കോട്ട് കപ്പലിറങ്ങിയത്.

1492-ൽ അമേരിക്കയിൽ ഏഴരകോടിക്കും പത്തുകോടിക്കുമിടയിൽ ആദിവാസികളുണ്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശത്തെത്തുടർന്ന് ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടുകൊണ്ട് അവരിൽ 90 ശതമാനവും സ്വന്തം മണ്ണിൽനിന്ന് തുടച്ചുനീക്കപ്പെട്ടു. ക്രൂരമായ കൂട്ടക്കൊലകളിലൂടെ തദ്ദേശീയരെ നശിപ്പിച്ചശേഷം 1776-ലെ 'സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനത്തോടെ' യൂറോപ്യർ അമേരിക്ക അധീനപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. തീർത്തും അനീതിയിലും അതിക്രമത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിലൂടെയാണ് ഇന്നത്തെ അമേരിക്ക സ്ഥാപിതമായത്.

1527-ൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ ബഹ്റൈൻ പിടിച്ചടക്കി. തൊട്ടുടനെ ഒമാനും കീഴ്പ്പെടുത്തി. എങ്കിലും ഉസ്മാനികൾ ആ നാടുകൾ തിരിച്ചുപിടിച്ചു. പിന്നീട് 1798-1801 കാലത്ത് നെപ്പോളിയന്റെ ഫ്രഞ്ച് സേന ഈജിപ്തിലെ അലക്സാണ്ട്രിയ, അക്കാ നഗരങ്ങൾ അധീനപ്പെടുത്തി.

പിന്നിട്ട രണ്ട് നൂറ്റാണ്ടുകൾ അറബ് -മുസ്ലിം നാടുകൾ ഇതര ഏഷ്യനാഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ പാശ്ചാത്യാധിനിവേശത്തിന്റേതായിരുന്നു. ഫ്രാൻസ് 1830-ൽ അൾജീരിയയും 1859-ൽ ജിബൂട്ടിയും 1881-ൽ തുനീഷ്യയും 1919-ൽ മൗറിത്താനിയയും അധീനപ്പെടുത്തി. ഇറ്റലി 1859-ൽ സോമാലിയയും 1911-ൽ ലിബിയയും 1880-ൽ ഐരിത്രിയയും കീഴ്പ്പെടുത്തി. ബ്രിട്ടൻ 1800-ൽ മസ്കത്തും 1820-ൽ ഒമാന്റെ ബാക്കി ഭാഗവും 1839-ൽ ഏതനും 1863-ൽ ബഹ്റൈനും 1878-ൽ സൈപ്രസും 1882-ൽ ഈജിപ്തും 1898-ൽ സുഡാനും 1899-ൽ കുവൈതും പിടിച്ചടക്കി. 1916-ൽ ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും ചേർന്നുണ്ടാക്കിയ സൈക്സ്-പിക്കോട്ട് രഹസ്യ കരാറനുസരിച്ച് ഉസ്മാനിയാ ഖലീഫയുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന അറബ് പ്രവിശ്യകൾ ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും പങ്കിട്ടെടുത്തു. അങ്ങനെ ഇറാഖും ജോർദാനും ഫലസ്തീനും ഖത്തറും ബ്രിട്ടന്റെയും സിറിയയും ലബനാനും ഫ്രാൻസിന്റെയും പിടിയിലമർന്നു. മൊറോക്കോ സ്പെയിനിന്റെയും ഇന്തോനേഷ്യ ഡച്ചുകാരുടെയും കോളനികളായി. ഇന്ത്യയും അഫ്ഗാനിസ്ഥാനുമെല്ലാം സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ പിടിയിലമർന്നപോലെത്തന്നെ.

കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദം പിന്നിട്ടതോടെ പടിഞ്ഞാറിന്റെ കോളനികളിലെല്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യസമരം ശക്തിപ്പെട്ടു. തദ്ഫലമായി 1932-ൽ ഇറാഖും '46-ൽ സിറിയയും ലബനാനും '51-ൽ ലിബിയയും ഒമാനും '52-ൽ ഈജിപ്തും '56-ൽ മൊറോക്കോയും സുഡാനും തുനീഷ്യയും '58-ൽ ജോർദാനും '59-ൽ മൗറിത്താനിയയും '60-ൽ സോമാലിയയും '61-ൽ കുവൈത്തും '62-ൽ അൾജീരിയയും '68-ൽ യമനും '71-ൽ ഖത്തറും

ബഹ്റൈനും അറബ് എമിറേറ്റ്സും '77-ൽ ജിബൂട്ടിയും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി.

എന്നാൽ, സാമ്രാജ്യശക്തികൾ ഈ നാടുകളോട് വിടപറഞ്ഞത് അവിടങ്ങളിലടക്കം അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഏകാധിപതികളും സ്വേച്ഛാധികാരികളുമായ രാജാക്കന്മാരെയും ചക്രവർത്തിമാരെയും സുൽത്താന്മാരെയും പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശേഷമായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ഈ നാടുകൾക്കിടയിലെല്ലാം അപരിഹാര്യങ്ങളായ അതിർത്തിത്തർക്കങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിവെച്ചു. യമനും സൗദി അറേബ്യയും തമ്മിലും ഇറാനും ഇറാഖും തമ്മിലും ഇറാഖും കുവൈത്തും തമ്മിലും ഇറാനും യു.എ.ഇയും തമ്മിലും ഇനിയും പരിഹരിക്കപ്പെടാത്ത തർക്കങ്ങൾ നിലനിൽക്കാനുള്ള കാരണം സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾ ചെയ്തുവെച്ച കുതന്ത്രങ്ങളത്രെ. അറബ്-മുസ്‌ലിം നാടുകൾ ഒന്നിക്കുന്നതിന് ഈ അതിർത്തി തർക്കങ്ങൾ സ്ഥിരമായ തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്നതോടൊപ്പം പലപ്പോഴും കിടമൽസരത്തിന് കാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അമേരിക്കക്കും ഇതര മുതലാളിത്ത നാടുകൾക്കും അവിടങ്ങളിലെ പെട്രോളും വാതകവും ഇതര അസംസ്കൃത പദാർഥങ്ങളും തട്ടിയെടുക്കാനും ആ നാടുകളെ തങ്ങളുടെ ആയുധക്കമ്പോളമാക്കി മാറ്റാനും ഇത് അവസരമൊരുക്കുന്നു.

സാമ്രാജ്യശക്തികൾ തന്നെ സൃഷ്ടിച്ച തർക്കത്തിന്റെ പേരിലാണല്ലോ ഇറാഖും കുവൈത്തും തമ്മിലേറ്റുമുട്ടിയത്. ഇത് അമേരിക്കക്ക് മേഖലയിൽ ഇടപെടാൻ അവസരമൊരുക്കി. അതുതന്നെയായിരുന്നുവല്ലോ അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അറബ്-മുസ്‌ലിം നാടുകൾ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയശേഷവും അവിടങ്ങളിലെല്ലാം പടിഞ്ഞാറിന്റെ അദൃശ്യസാമ്രാജ്യത്വവും ചൂഷണവും നിയന്ത്രണവും ഇന്നോളം നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ആ രാജ്യങ്ങൾക്കൊന്നും തന്നെ സ്വന്തം നാടുകളിലെ വിഭവങ്ങൾ ഇഷ്ടാനുസൃതം വിനിയോഗിക്കാനോ നിയന്ത്രിക്കാനോ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അവിടങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികൾ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ നിർബന്ധിതമായോ അല്ലാതെയോ പടിഞ്ഞാറിന്റെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ചുവരികയായിരുന്നു.

ഇറാഖിൽ ഇടപെടാൻ അവസരം ലഭിച്ചതോടെ അമേരിക്ക അറബ് നാടുകളുടെ മേലുള്ള പിടിമുറുക്കുകയും തങ്ങളുടെ പട്ടാളത്തെ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്ന ചുമതലയും സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധി പരിഹരിക്കുന്ന ബാധ്യതയും ആ നാടുകളുടെ മേൽ വെച്ചുകെട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇന്ന് എല്ലാ പ്രധാന അറബ് നാടുകളിലും അമേരിക്കക്ക് ആയുധശാലകളും സൈനികത്താവളങ്ങളുമുണ്ട്. അത് അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ഈ സാമ്രാജ്യത്വ ചൂഷണത്തിന് അറുതിവരുത്തണമെന്ന് വാദിക്കുന്നതും കൊടിയ പാതകമായാണ് പാശ്ചാത്യസാമ്രാജ്യ ശക്തികൾ കണക്കാക്കുന്നത്.

കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലെ അവസാനദശകം വരെ ലോകത്ത് ശാക്തികമായ സന്തുലിതത്വം നിലനിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരി ദുർബലമായി ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായതോടെ ശീതസമരം അവസാനിച്ചു. ലോകം അമേരിക്കയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഏകധ്രുവമായി മാറി. ഗൾഫ് യുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്കൻ ചേരി വിജയിച്ചതോടെ ആ രാജ്യം ലോകപോലീസ് ചമയാൻ തുടങ്ങി. തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്ക് എതിരു നിൽക്കുന്നവരെയെല്ലാം തീവ്രവാദികളും ഭീകരവാദികളുമായി മുദ്രകുത്തുകയും അവരെയൊക്കെ

തകർക്കാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

പാശ്ചാത്യ ചേരി കമ്യൂണിസ്റ്റ് നാടുകളുടെ തകർച്ചയോടെ തങ്ങളുടെ മുഖ്യശത്രുവായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചത് ഇസ്‌ലാമിനെയാണ്. അമേരിക്കയും അതിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള നാറ്റോയും ഇക്കാര്യം സംശയലേശമന്യേ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ലോകമെങ്ങുമുള്ള ഇസ്‌ലാമിക നവോത്ഥാന ചലനങ്ങളെയും മുന്നേറ്റങ്ങളെയും അടിച്ചമർത്താനും നശിപ്പിക്കാനും അമേരിക്കയും കൂട്ടാളികളും ആവുന്നതൊക്കെ ചെയ്യുന്നു. അതിനായി ആടിനെ പട്ടിയാക്കും വിധമുള്ള പ്രചാരവേലകൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. ഇസ്‌ലാമിനും മുസ്‌ലിംകൾക്കുമെതിരെ മതമൗലികവാദം, മതഭ്രാന്ത്, ഭീകരത, തീവ്രവാദം തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ നിരന്തരം നിർലോഭം പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 1993-ൽ അമേരിക്കൻ കോൺഗ്രസ്സ് അംഗീകരിച്ചു പുറത്തിറക്കിയ കേവലം 93 പുറങ്ങളുള്ള 'പുതിയ ലോക ഇസ്‌ലാമിസ്റ്റുകൾ' എന്ന ഔദ്യോഗിക രേഖയിൽ 288 പ്രാവശ്യം ഭീകരത, ഭീകരർ എന്നീ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. സയണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തോട് കൂറുപുലർത്തുന്ന ഫാൻഫോറെയ്സ്റ്റ്, യോസഫ് സോദാൻസ്കി എന്നിവരാണ് പ്രസ്തുത രേഖ തയ്യാറാക്കിയത്.

യഥാർഥത്തിൽ ആരാണ് ലോകത്ത് കൂട്ടക്കൊലകളും യുദ്ധങ്ങളും ഭീകരപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുന്നത്? ഒന്നാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ 80 ലക്ഷവും രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ അഞ്ചുകോടിയും വിയറ്റ്നാമിൽ മുപ്പതു ലക്ഷവും കൊല്ലപ്പെട്ടു. പനാമയിലും ഗോട്ടിമലയിലും നിക്കരാഗ്വയിലും കമ്പൂച്ചിയയിലും കൊറിയയിലും ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലുമെല്ലാം അനേകലക്ഷങ്ങൾ അറുകൊല ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇതിലൊന്നും ഇസ്‌ലാമിന്നോ മുസ്‌ലിംകൾക്കോ ഒരു പങ്കുമില്ല.

ജപ്പാൻ യുദ്ധത്തിൽനിന്ന് പിന്മാറാൻ തയ്യാറായിട്ടും ഹിരോഷിമയിലും നാഗസാക്കിയിലും ബോംബ് വർഷിച്ച കൊടും ഭീകരനായ അമേരിക്കതന്നെയാണ് ഇന്നും ആ പേരിന്നർഹൻ. തങ്ങളുടെ കുടില താൽപര്യങ്ങൾക്കെതിരു നിൽക്കുന്ന എല്ലാ നാടുകളെയും സമൂഹങ്ങളെയും ആ രാജ്യം എതിർക്കുന്നു. സ്വന്തം വരുതിയിൽ വരാത്ത നാടുകളിലെല്ലാം ഭീകരപ്രവർത്തനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. ചാരസംഘടനയായ സി.ഐ.എയെയും ഭീകരപ്രവർത്തകരായ സയണിസ്റ്റുകളെയും അതിനായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ആഭ്യന്തര പ്രശ്നങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാൻ പോലും ലോകത്ത് യുദ്ധങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയവൃത്തങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന മിസ്റ്റർ റോസ്പെറോ പറയുന്നു: "ആഭ്യന്തരസ്ഥിതി മോശമാകുമ്പോൾ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിടാനായി ഞങ്ങൾ ലോകത്ത് കൊച്ചുകൊച്ചു യുദ്ധങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു."

ഇവ്വിധം കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനകം അമേരിക്ക ലോകത്തിലെ അമ്പതിലേറെ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ഇടപെട്ട് കുഴപ്പങ്ങൾ കുത്തിപ്പൊക്കുകയും കൂട്ടക്കൊലകൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഇത്തരമൊരു ഭീകരരാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രചാരണമാണ് ഇസ്‌ലാമിനെയും മുസ്‌ലിംകളെയും സംബന്ധിച്ച തെറ്റിദ്ധാരണകൾ വളർന്നുവരാനിടവരുത്തിയത്. എല്ലാ വിധ പ്രചാരണോപാധികളും കയ്യടക്കിവെക്കുന്ന അമേരി

ക്കയുടെ കുടിലതന്ത്രങ്ങൾ ലോകജനതയെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അന ല്പമായ പങ്കുവഹിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

യഥാർഥത്തിൽ, ഇന്ന് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും കൊടിയ ഭീകരകൃത്യം നടത്തുന്നത് സമാധാനത്തിന്റെ സംരക്ഷകരായി അറിയപ്പെടുന്ന ഐക്യ രാഷ്ട്രസഭയുടെ സെക്യൂരിറ്റി കൗൺസിലാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തെ ഭരണാധികാരിയോടുള്ള ശത്രുതയുടെ പേരിൽ ആ രാജ്യത്തിന്റെ യാത്രാവിമാനം തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അതിലെ നാനൂറോ അഞ്ഞൂറോ ആളു കളെ ബന്ദികളാക്കിയാൽ നാമവരെ തീവ്രവാദികളെന്നും ഭീകരവാദിക ളെന്നും വിളിക്കും. തീർച്ചയായും അത് ശരിയുമാണ്. നിരപരാധരായ യാത്ര ക്കാരെ ശാരീരികമായും മാനസികമായും പീഡിപ്പിക്കുന്നത് ക്രൂരതയാണ്; മനുഷ്യവിരുദ്ധവും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മതവിരുദ്ധവുമാണ്. എന്നാൽ സദ്ദാം ഹുസൈൻ എന്ന ഒരു ഭരണാധികാരിയോടുള്ള വിരോധത്തിന്റെ പേരിൽ ഇറാഖിലെ ഒന്നേകാൽ കോടി മനുഷ്യരെ കഴിഞ്ഞ പതിനൊന്നു വർഷം ആഹാരവും മരുന്നും കൊടുക്കാതെ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭ ബന്ദിക ളാക്കുകയും ആറുലക്ഷം കുട്ടികളുൾപ്പെടെ പതിനൊന്നു ലക്ഷത്തെ കൊന്നൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവ്വിധം ലോകത്തിലെ ഏറ്റം ക്രൂരനായ കൊലയാളിയും കൊടുംഭീകരനുമായി മാറിയ സെക്യൂരിറ്റി കൗൺസിൽ ഇപ്പോഴും സമാധാനത്തിന്റെ കാവൽക്കാരായാണ് അറിയപ്പെടുന്നതെന്നത് എത്രമാത്രം വിചിത്രവും വിരോധാഭാസവുമാണ്. അമേരിക്കയുടേതല്ലാത്ത ഒരു മാനദണ്ഡവും അളവുകോലും ലോകത്തിന് ഇന്നില്ല എന്നതാണ് ഇതിനു കാരണം.

മുസ്‌ലിംകളിൽ തീവ്രവാദികളോ ഭീകരപ്രവർത്തകരോ ആയി ആരു മില്ലെന്ന് അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. ഇസ്‌ലാമിനെ ഏറെ കളങ്കപ്പെടുത്തുകയും അതിന്റെ പ്രതിഛായ തകർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അപക്വവും വിവേകരഹി തവുമായ അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെടുന്ന ഒറ്റപ്പെട്ട ചിലരെ അങ്ങി ങ്ങായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. മുസ്‌ലിം നാടുകളിൽ അത്തരം ഭീകരപ്ര വർത്തനങ്ങളും തീവ്രവാദചിന്തകളും വളർന്നുവരാൻ കാരണം, അവിട ങ്ങളിലെ ഏകാധിപത്യ-സ്വേഛാധിപത്യ ഭരണകൂടങ്ങളും അവയുടെ കൊടിയ തിന്മകളുമാണ്. ജനാധിപത്യപരവും സമാധാനപരവുമായ മാർഗ ങ്ങളിലൂടെ ജനാഭിലാഷങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഭരണകൂടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനും വ്യവസ്ഥാമാറ്റത്തിനുമായി കഴിഞ്ഞ നിരവധി പതിറ്റാണ്ടു കളിലായി നടത്തിപ്പോന്ന ശ്രമങ്ങൾ സാമ്രാജ്യ ശക്തികളുടെ ഇടപെടൽകാ രണം പരാജയമടഞ്ഞതിനാൽ ക്ഷമകെട്ട ഒരുപറ്റം ചെറുപ്പക്കാർ തീവ്രവാ ദസമീപനം സ്വീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. മുസ്‌ലിം ന്യൂനപക്ഷ പ്രദേശ ങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തോടൊപ്പം ഭരണകൂടവും ചേർന്ന് നടത്തുന്ന കൊടും ഭീകരവൃത്തികളാണ് ചില ചെറുപ്പക്കാരെ തുല്യനിലയിൽ പ്രതികരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. തീർത്തും ഒറ്റപ്പെട്ട ഇത്തരം സംഭവങ്ങളെ പെരുപ്പിച്ചു കാണിച്ചാണ് തൽപര കക്ഷികൾ ഇസ്‌ലാമിനെതിരെ ഭീകരതയും തീവ്ര വാദവും ആരോപിക്കുന്നത്.

ഇസ്‌ലാം എല്ലാവിധ ഭീകരതക്കും എതിരാണ്- വ്യക്തികളുടെയും സംഘടിത പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും ഭരണകൂടങ്ങളുടെയും ഐക്യരാഷ്ട്ര

സഭയുടെയും. ഭീകരതയെയും തീവ്രവാദത്തെയും അത് തീർത്തും നിരാകരിക്കുകയും ശക്തിയായി എതിർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിരപരാധികളുടെ മരണത്തിനും സ്വത്തുനാശത്തിനും ഇടവരുത്തുന്ന ഭീകരപ്രവർത്തനങ്ങൾ മതവിരുദ്ധമാണ്. അകാരണമായി ഒരാളെ വധിക്കുന്നത് മുഴുവൻ മനുഷ്യരെയും വധിക്കുന്നതുപോലെയും, ഒരാൾക്കു ജീവനേകുന്നത് മുഴുവൻ മനുഷ്യർക്കും ജീവിതമേകുന്നതുപോലെയുമാണെന്ന് ഖുർആൻ അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു.(5: 32)

അതിനാൽ യഥാർഥ വിശ്വാസികൾക്ക് ഒരിക്കലും തീവ്രവാദികളോ ഭീകരപ്രവർത്തകരോ ആവുക സാധ്യമല്ല. അതോടൊപ്പം ലോകമെങ്ങും മുസ്ലിംകൾ ഭീകരപ്രവർത്തകരാണെന്നത് അമേരിക്കയുടെയും കൂട്ടാളികളുടെയും അവയുടെ മെഗഫോണുകളാകാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട പൗരസ്ത്യ നാടുകളുടെ അടിയാളസമൂഹങ്ങളുടെയും പ്രചാരണം മാത്രമാണെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാവതല്ല.(വിശദമായ പഠനത്തിന് ഐ.പി.എച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഭീകരവാദവും ഇസ്ലാമും', 'ഖുർആന്റെ യുദ്ധസമീപനം' എന്നീ കൃതികൾ കാണുക.)

മുപ്പത്തെട്ട്

ഇസ്‌ലാം എന്തുകൊണ്ട് സ്വീകാര്യമാവുന്നില്ല?

"ഇസ്‌ലാം നല്ലതും ഫലപ്രദവുമാണെങ്കിൽ ലോകത്ത് നൂറുകോടിയോളം മുസ്‌ലിംകളും അമ്പതിലേറെ മുസ്‌ലിംരാഷ്ട്രങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടും അതെന്തുകൊണ്ട് നടപ്പാക്കപ്പെടുന്നില്ല? അതിന്റെ സദ്ഫലങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് കാണപ്പെടുന്നില്ല?"

വൈയക്തികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ നേട്ടങ്ങളോടൊപ്പം മരണാനന്തരജീവിത വിജയം ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന ദൈവിക ജീവിതവ്യവസ്ഥയാണ് ഇസ്‌ലാം. വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ കൊടുംചൂടിൽ തണലേകുന്ന കുടയായും കൂരിരുട്ടിൽ വെളിച്ചമേകുന്ന വിളക്കായും വീഴ്ചകളിൽ താങ്ങാവുന്ന തുണയായും വിജയവേളകളിൽ നിയന്ത്രണം നല്കുന്ന കടിഞ്ഞാണായും വിഷാദനിമിഷങ്ങളിൽ ആശ്വാസ സന്ദേശമായും വേദനകളിൽ സ്നേഹസ്പർശമായും അത് വർത്തിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽ വ്യക്തമായ ദിശാബോധം നൽകുന്നു. അങ്ങനെ അലക്ഷ്യതയ്ക്ക് അറുതിവരുത്തുന്നു. അസ്വസ്ഥതകൾക്ക് വിരാമമിടുന്നു. കുടുംബജീവിതത്തിൽ സ്വൈരവും ഭദ്രതയും ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. ഈ വിധം വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ ഇസ്‌ലാം പ്രയോഗവൽക്കരിച്ച് സദ്ഫലങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിന്റെ ആത്മാർഥമായ ആചരണം മരണാനന്തരം നരകത്തിൽനിന്ന് രക്ഷയും സ്വർഗലബ്ധിയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ നിയോഗമൊക്കെയും കഴിഞ്ഞ പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടിലേറെ കാലമായി ഇസ്‌ലാം അവിരാമം ഭംഗിയായും ഫലപ്രദമായും നിർവഹിച്ചുവരുന്നു. ഇന്നും ലോകമെങ്ങുമുള്ള ജനകോടികളിൽ ഈ വിധം സദ്ഫലങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാമിന്റെ സജീവ സാന്നിധ്യമുണ്ട്.

ഒരു കാര്യം വളരെ നല്ലതും ഗുണകരവും ഫലപ്രദവുമാണെന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം സ്വീകരിക്കപ്പെടണമെന്നില്ല. പുകവലി ചീത്തയാണെന്നറിയാത്ത ആരും ലോകത്തുണ്ടാവുകയില്ലല്ലോ. എന്നിട്ടും അനേകകോടികൾ അതുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മദ്യപാനം ശരീരത്തിനും മസ്തിഷ്കത്തിനും കുടുംബത്തിനും സമൂഹത്തിനും രാഷ്ട്രത്തിനും ഹാനികരമാണെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ജനം അതിനായി കോടികൾ തുലയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ

ഒരു കാര്യം നല്ലതോ ചീത്തയോ ഗുണകരമോ ദോഷകരമോ ഫലപ്രദമോ ദ്രോഹകരമോ എന്നതിന്റെ മാനദണ്ഡം എത്ര പേർ അത് സ്വീകരിക്കുന്നു, നിരാകരിക്കുന്നു എന്നതല്ല; മറിച്ച് അംഗീകരിച്ച് നടപ്പാക്കിയാൽ നൻമയും ഗുണവും സദ്ഫലങ്ങളുമാണുള്ളതെങ്കിൽ നല്ലതും, ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോഴാണ് അതൊക്കെ ലഭിക്കുന്നതെങ്കിൽ ചീത്തയുമെന്നതാണ് ശരിയായ മാനദണ്ഡം. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ ഇസ്‌ലാമിന്റെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ-ഭരണവ്യവസ്ഥ നടപ്പാക്കപ്പെട്ടപ്പോഴൊക്കെ അത് മാനവരാശിക്ക് മഹത്തായ വിജയവും അതുല്യ നേട്ടങ്ങളും സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്; പ്രയോഗവത്കരണം ഭാഗികമാകുമ്പോൾ ഭാഗികമായും അതിനനുസരിച്ച് പൂർണമാകുമ്പോൾ പൂർണമായും.

സോഷ്യലിസത്തിന്റെ തകർച്ച പോലെത്തന്നെയല്ലേ ഇസ്‌ലാമിനേറ്റ തിരിച്ചടിയും?

“സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയുടെ തകർച്ചക്കു കാരണം വ്യവസ്ഥയുടെ തകരാറാണെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവർ ഇസ്‌ലാമിന്റെ കാര്യത്തിലാകുമ്പോൾ മറിച്ചൊരു നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നത് തികഞ്ഞ വൈരുധ്യമല്ലേ?”

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചേരിയുടെ തകർച്ചയും ഇസ്‌ലാമിക ഭരണസംവിധാനത്തിൽ കാലാന്തരേണയുണ്ടായ തിരിച്ചടിയും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഒരേപോലെയാണെന്ന് തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ രണ്ടും തമ്മിൽ വളരെ പ്രകടമായ അന്തരമുണ്ട്. ആദർശഘടന, അവകാശ വാദങ്ങൾ, ചരിത്ര പാഠങ്ങൾ, പ്രായോഗികാനുഭവങ്ങൾ എന്നിവ പരിശോധിക്കുന്ന ഏവർക്കുമിത് അനായാസം ബോധ്യമാകും:

1. കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം അതിന്റെ മാനിഫെസ്റ്റോ വ്യക്തമാക്കുന്നപോലെ വർഗരഹിത സമൂഹത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനമാണ്. ലെനിൻ വിശദീകരിച്ച വിധം ഭരണാധികാരിയും ഭരണീയനും നേതാവും അനുയായിയും പോലീസും പട്ടാളവും കോടതിയുമൊന്നുമില്ലാത്ത സമൂഹത്തിന്റെ നിർമിതി. എന്നാൽ ഇത്തരമൊരു സമൂഹം മാർക്സിനുശേഷം ഭൂമിയിൽ ഒരിഞ്ചു സ്ഥലത്തു പോലും ഒരു നിമിഷവുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അഥവാ, മാർക്സിസം അല്ലെങ്കിൽ കമ്യൂണിസം ലോകത്തെവിടെയും ഇത്തിരി നേരത്തേക്കുപോലും സ്ഥാപിതമായിട്ടില്ല. ഇസ്‌ലാമിന്റെ സ്ഥിതി ഇതല്ല. അത് പൂർണമായും പ്രയോഗവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും ചരിത്രത്തിൽ തുല്യതയില്ലാത്ത സദ്ഫലങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നത് സുവിദിതവും അവിതർക്കിതവുമത്രെ.

2. അനിവാര്യമായും സ്ഥാപിതമാകുന്ന വ്യവസ്ഥയെന്ന നിലയിലാണ് കമ്യൂണിസത്തെ അതിന്റെ ആചാര്യന്മാർ പരിചയപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഇടവപ്പാതിയിൽ മഴ വർഷിക്കും വിധം പ്രകൃതിയുടെ അലംഘനീയ നിയമമാണതിന്റെ പ്രയോഗവൽക്കരണമെന്നായിരുന്നുവല്ലോ അവരുടെ പ്രചരണം. മുതലാളിത്തത്തിൽനിന്ന് സോഷ്യലിസത്തിലേക്കും അതിൽനിന്ന് കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുമുള്ള ക്രമാനുസൃതമായ പരിവർത്തനം ചരിത്രത്തിന്റെ അനിവാര്യതയായാണ് വിവരിക്കപ്പെട്ടത്. ആർക്കും അതിനെ തട

യാനാവില്ലെന്നും അവരവകാശപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, സംഭവിച്ചത് മറിച്ചാണെന്ന് അനുഭവം അസന്ദിഗ്ധമായി തെളിയിക്കുന്നു. സമൂഹം സോഷ്യലിസത്തിൽ നിന്ന് കമ്യൂണിസത്തിലേക്ക് മുന്നേറുകയല്ല; മുതലാളിത്തത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു പോവുകയാണുണ്ടായത്. സോഷ്യലിസ്റ്റ് നാടുകളിലെയും സമൂഹങ്ങളിലെയും അനുഭവമിത് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇസ്‌ലാം കാലവർഷം പോലെ അനിവാര്യമായും സ്ഥാപിതമാവുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയാണെന്ന് അതൊരിക്കലും അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സമൂഹത്തിന് സ്വീകരിക്കാനെന്നപോലെ നിരാകരിക്കാനും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള, സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണത്. സമൂഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളും തീരുമാനവും അനുകൂല സാഹചര്യവും ദൈവവിധിയും ഒത്തുവരുമ്പോഴത് പ്രയോഗത്തിൽ വരുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആശയതലത്തിൽ മാത്രമൊതുങ്ങുന്നു. അഥവാ, സ്വയം സ്ഥാപിതമാവുകയും അനിവാര്യമായും നിലവിൽവരികയും നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നല്ല ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ. അവ്വിധം അതിനെ ഒരിക്കലും ഒരിടത്തും പരിചയപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. ഇസ്‌ലാമിനില്ലാത്ത അവകാശവാദത്തിന്റെ പേരിൽ അതിനെ വിമർശിക്കുന്നത് നീതിയല്ലല്ലോ.

3. കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുപടിയെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിതമായ നാടുകളിലെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയല്ല, പെരുകുകയാണുണ്ടായത്. വ്യക്തികളുടെ സമസ്താവകാശങ്ങളും കവർന്നെടുത്ത് അവരെ യന്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ നിർവികാരരും നിർവീര്യരുമാക്കി പണിയെടുപ്പിച്ചിട്ടും പൗരന്മാരുടെ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾപോലും പരിഹരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല. അതിനാൽ ജനം സോഷ്യലിസ്റ്റ് സംവിധാനത്തിന്നെതിരെ രംഗത്തിറങ്ങി വിപ്ലവം സംഘടിപ്പിക്കുകയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയെ കടപുഴക്കിയെറിയുകയുമാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിതമായപ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങളൊക്കെ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും ക്ഷേമപൂർണമായ സാഹചര്യം സംജാതമാവുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ജനം ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിതമാകണമെന്നും നിലനിൽക്കണമെന്നുമാണാഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്. ഭരണാധികാരികളാണ് അതിനെതിരെ നിലകൊണ്ടത്. നാലു ഖലീഫമാരുടെ കാലശേഷം ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥയുടെ നടത്തിപ്പിൽ വീഴ്ചവരുത്തിയത് ഉമവിയാക്കളും അബ്ബാസിയാക്കളുമായ ഭരണാധികാരികളാണ്. അപ്പോഴൊക്കെയും ജനത ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥയുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയും ഭിന്നമല്ല. ഈജിപ്തിലെയും അൾജീരിയയിലെയും തുർക്കിയിലെയും സുഊദി അറേബ്യയിലെയും ജനങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുമ്പോൾ ഭരണാധികാരികളാണ് അതിനെതിരെ നിലകൊള്ളുന്നത്. പാശ്ചാത്യ മുതലാളിത്ത സാമ്രാജ്യശക്തികൾ അവരെ പിന്തുണക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയെ അത് സ്ഥാപിതമായ നാടുകളിലെ ജനം എതിർക്കുമ്പോൾ സർവാധിപതികളായ ഭരണാധികാരികൾ അതിന്റെ കൂടെനിന്ന് സോഷ്യലിസത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥയുടെ സംസ്ഥാപ

നത്തിന് ജനം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഭരണാധികാരികൾ അതിനെ നിരാകരിക്കുന്നു. രണ്ടു വ്യവസ്ഥകളും തമ്മിലുള്ള പ്രകടമായ അന്തരമാണിതിനു കാരണം.

4. ട്രാഫിക് നിയമങ്ങൾ പോലെയാണ് ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥയെന്ന് പറയാം. അവ പാലിച്ച് നടപ്പാക്കിയാൽ എല്ലാവിധ പ്രയാസങ്ങളിൽനിന്നും നാശനഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാം. മറിച്ചായാൽ ദുരന്തം അനിവാര്യമത്രെ. ചരിത്രാനുഭവങ്ങളൊക്കെയും ഇതിനു സാക്ഷിയാണ്. ട്രാഫിക് നിയമങ്ങൾ പോലെത്തന്നെ ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥയും പാലിക്കാനും പാലിക്കാതിരിക്കാനും മനുഷ്യന് സ്വാതന്ത്ര്യവും സാധ്യതയുമുണ്ട്.

5. സൻആ മുതൽ ഹദറമൗത് വരെ ഒരു യാത്രാ സംഘത്തിന് നിർഭയമായി സഞ്ചരിക്കാൻ സാധിക്കുമാറ് ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിതമാവുമെന്ന് പ്രവാചകൻ ഇസ്‌ലാമിക പ്രബോധനത്തിന്റെ പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിലെ വളരെ പ്രതികൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ പ്രവചിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത് പൂർണമായും പുലർന്നതായി ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ പിൽക്കാലത്ത് തിരസ്കരിക്കപ്പെടുമെന്നും പ്രവാചകൻ താക്കീതു ചെയ്തതും പൂർണമായും പുലരുകയുണ്ടായി. ഇസ്‌ലാമിന്റെ സത്യതയ്ക്കും ദൈവികതയ്ക്കുമുള്ള തെളിവുകൂടിയാണിത്. അതേസമയം കമ്യൂണിസം നിലവിൽവരുന്ന പ്രദേശത്തെയും രീതിയെയും കാലത്തെയും സംബന്ധിച്ച മാർക്സിന്റെ പ്രവചനങ്ങളൊക്കെയും പിഴക്കുകയാണുണ്ടായത്.

6. ഇസ്‌ലാം ആവർത്തന സ്വഭാവമുള്ള വ്യവസ്ഥയാണ്. ജനത്തിന് ഏതു കാലത്തും പ്രദേശത്തും അത് പ്രയോഗവൽക്കരിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ കഴിഞ്ഞ പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഇടയ്ക്കിടെ പൂർണാർഥത്തിൽ സ്ഥാപിതമായ ചരിത്രാനുഭവങ്ങളിതിനു സാക്ഷിയാണ്. അതിനാൽ ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ നിരാകരിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന വാദം ശരിയോ വസ്തുനിഷ്ഠമോ അല്ല. കാരണം, ഇവ്വിധം നിരാകരിക്കപ്പെട്ടശേഷം പല ഘട്ടങ്ങളിലുമത് വീണ്ടും സ്ഥാപിതമായിട്ടുണ്ട്.

7. മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ തീർത്തും അസദൃശവും എക്കാലത്തേക്കും ഏറ്റവും മാതൃകായോഗ്യവുമെന്ന നിലയിൽ പൂർണാർഥത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ പ്രവാചകനുശേഷം ദീർഘകാലം നിലനിന്നില്ലെന്നത് ശരിയാണെങ്കിലും 1924-ൽ ഉസ്മാനിയാ ഖിലാഫത്തിന്റെ അന്ത്യം വരെ അത് ഭാഗികമായും ചിലപ്പോൾ ഒട്ടൊക്കെ പൂർണമായും ചിലപ്പോൾ പരിപൂർണമായും നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും പല നാടുകളിലും ഇസ്‌ലാമിക ഭരണവ്യവസ്ഥ അതിന്റെ സദ്ഫലങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടിലൊരിക്കലും മുസ്‌ലിം സമൂഹം ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥയെ തീർത്തും നിരാകരിച്ച് വിരുദ്ധമായ വ്യവസ്ഥയെ സ്വീകരിച്ച അനുഭവമുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹങ്ങൾ ഹ്രസ്വകാലത്തെ പരീക്ഷണശേഷം അതിനെ കൈയൊഴിച്ച് തികച്ചും വിരുദ്ധമായ മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയെ വാരിപ്പുണരുകയുണ്ടായി. പൂർവ യൂറോപ്യൻ നാടുകളിൽ പലതുമിതിന്റെ അനിഷേധ്യ ഉദാഹരണങ്ങളത്രെ.

8. ഇസ്‌ലാം എന്നത് കേവലമൊരു രാഷ്ട്രീയ ഭരണവ്യവസ്ഥ മാത്ര മല്ല; അതിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം മനുഷ്യനെ ദൈവ കോപത്തിൽനിന്നും ശിക്ഷയിൽനിന്നും രക്ഷിച്ച് ദൈവപ്രീതിക്കും പ്രതിഫലമായ സ്വർഗ ത്തിന്നും അർഹരാക്കുകയെന്നതാണ്. അതോടൊപ്പം ഭൂമിയിൽ മനസ്സിന്റെ സ്വാസ്ഥ്യവും വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയും കുടുംബ ഘടനയുടെ ഭദ്രതയും സമൂഹത്തിന്റെ സമാധാനവും അത് ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. കാല -ദേശഭേദങ്ങൾക്കതീതമായി ഈ നിയോഗങ്ങളത്രയും ഇസ്‌ലാം ഇന്നോളം നിർവഹിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെ യ്യുന്നു. ലോകാന്ത്യം വരെ ഇത് തുടരുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഇത്തര മൊന്നും കമ്യൂണിസത്തിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും ഒരിടത്തും പ്രതീക്ഷിക്കാവ തല്ല.

മുപ്പത്തൊമ്പത്

ഇസ്‌ലാമും മുസ്‌ലിം പിന്നാക്കാവസ്ഥയും

"ലോകതലത്തിൽ മുസ്‌ലിം നാടുകളിൽ പരിതാപകരമായ പിന്നാക്കാവസ്ഥ പ്രകടമാണ്. ഇന്ത്യയിലെ മുസ്‌ലിംകളും ഇവിടത്തെ ഇതര ജനവിഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ പിറകിലാണ്. ഇസ്‌ലാം പുരോഗതിക്ക് തടസ്സവും പിന്നാക്കാവസ്ഥയ്ക്ക് കാരണവുമാണെന്നല്ലേ ഇത് തെളിയിക്കുന്നത്?"

മാനവസമൂഹം സ്വായത്തമാക്കിയ വളർച്ചയിലും പുരോഗതിയിലും ഇസ്‌ലാമും മുസ്‌ലിംകളും വഹിച്ച പങ്ക് പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലാത്തവിധം വ്യക്തവും വിവാദാതീതവുമാണ്. ഗാഢനിദ്രയിലായിരുന്ന അറേബ്യൻ സമൂഹത്തെ ഇസ്‌ലാം തൊട്ടുണർത്തി. അവരുടെ അജ്ഞതയ്ക്കും അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അറുതിവരുത്തി. മുഴുജീവിത മേഖലയിലും അതവരെ പുരോഗതിയിലേക്കും ഔന്നത്യത്തിലേക്കും നയിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ ലോകത്തിന്റെ നേതാക്കളും ജേതാക്കളുമായി മാറി. സത്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം, സഹിഷ്ണുത, ധർമം, നീതി തുടങ്ങിയ ഉൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല കല, സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, സാങ്കേതിക വിദ്യ, വിജ്ഞാനം, നഗര സംവിധാനം, ഭരണനിർവഹണം പോലുള്ള എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും ദീർഘകാലം ലോകത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയത് മുസ്‌ലിംകളാണ്. ഇന്ന് ലോകത്ത് മികച്ചുനിൽക്കുന്നത് പാശ്ചാത്യരാണല്ലോ. അതിനവരെ സജ്ജരാക്കിയതും പടിഞ്ഞാറൻ നാഗരികതയ്ക്ക് കളിത്തൊട്ടിലൊരുക്കിയതും ഇസ്‌ലാമും മുസ്‌ലിംകളുമാണ്. നിഷ്പക്ഷരായ എല്ലാ ചരിത്രകാരന്മാരും സാമൂഹിക ശാസ്ത്രജ്ഞരും ഈ സത്യം സുതരാം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. റോബർട്ട് ബ്രിഫോൾട്ട് എഴുതുന്നു: "പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പുഷ്പിച്ചു നിന്ന അറബ് - മൂറിഷ് നാഗരികതകളുടെ സ്വാധീനമാണ് നവോത്ഥാനത്തിന് ജന്മം നൽകിയത്. ഇറ്റലിയല്ല, സ്പെയിനായിരുന്നു യൂറോപ്പിന്റെ പുനർജന്മത്തിന് തൊട്ടിലായി വർത്തിച്ചത്. സാരസൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ നഗരങ്ങളായ കൈറോയും കൊർഡോവയും ബഗ്ദാദും ടോളിഡോയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും വിചാരവ്യാപാരത്തിന്റെയും കേന്ദ്രങ്ങളായി വളർന്നപ്പോൾ, പ്രാകൃതത്വത്തിൽ മൂക്കറ്റം മുങ്ങിയ യൂറോപ്പ്

അജ്ഞതയുടെയും അധഃപതനത്തിന്റെയും ഘനാന്ധകാരത്തിൽ ആണ്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു. മനുഷ്യപരിണാമത്തിന്റെ നവീനദശയായി വളർന്ന പുതിയ ജീവിതം രൂപംകൊണ്ടത് അവിടങ്ങളിലായിരുന്നു. അവരുടെ നാഗരികതയുടെ സ്വാധീനം അനുഭവപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഒരു പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ ബഹിർഗമനമാരംഭിച്ചത്...”

“അറബികളില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആധുനിക യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരം തന്നെ ജന്മമെടുക്കുമായിരുന്നില്ലെന്ന യാഥാർഥ്യം തികച്ചും വിശ്വസനീയമത്രെ. പരിണാമത്തിന്റെ പ്രാചീന ദശകങ്ങളെയെല്ലാം കവച്ചു വയ്ക്കത്തക്ക സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യവും മുസ്‌ലിംകളുടെ അഭാവത്തിലവർക്ക് സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. യൂറോപ്പിന്റെ വളർച്ചയുടെ ചെറിയ അംശങ്ങളിൽപോലും ഇസ്‌ലാമിന്റെ സ്വാധീനം കാണപ്പെടാതിരിക്കില്ല” (The Making of Humanity, Page 183-190).

യൂറോപ്പ് ഇന്നനുഭവിക്കുന്ന സുഖ സൗകര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം പൂർണമായും കടപ്പെട്ടത് ഇസ്‌ലാമിനോടും മുസ്‌ലിംകളോടുമാണെന്ന് പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരനായ ജോൺ വില്യം തന്റെ Intellectual Development of Europe എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അസന്ദിഗ്ധമായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. “വൈജ്ഞാനിക രംഗത്ത് മുസ്‌ലിംകൾ തുടങ്ങിവെക്കാത്ത ഒന്നും തങ്ങൾക്ക് പൂർത്തീകരിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ലെ''ന്ന് എച്ച്.ജി. വെൽസ് തന്റെ ‘ലോകചരിത്ര സംഗ്രഹ’ത്തിലും തുറന്നുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്റു തന്റെ Glimpses of World Historyയിൽ എഴുതുന്നു: “പ്രാചീനർക്കിടയിൽ ഈജിപ്തിലോ ഇന്ത്യയിലോ ചൈനയിലോ ശരിയായ ശാസ്ത്രീയ സമ്പ്രദായം നാം കാണുന്നില്ല. അതിന്റെ ചെറിയൊരു ശകലം പുരാതന ഗ്രീസിൽ ദൃശ്യമാണ്. റോമിൽ അതുണ്ടായിരുന്നതേയില്ല. എന്നാൽ അറബികളിൽ ഈ ശാസ്ത്രീയമായ അന്വേഷണബുദ്ധി പ്രകടമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാക്കൾ മുസ്‌ലിംകളാണെന്ന് പറയാവുന്നതാണ്.” അദ്ദേഹം തന്നെ എഴുതുന്നു: “ഗ്രീക്കുകാർ ആരംഭിക്കുകയും പിന്നീട് ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത കേവല ജ്ഞാനത്തിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ വികസനത്തെ, അറബി മനസ്സ് ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടോടും ചൈതന്യത്തോടും കൂടി ഏറ്റെടുത്തു. ലാറ്റിനിന്റെ വഴികളിലൂടെയല്ല, അറബികളിലൂടെയായിരുന്നു ആധുനിക ലോകത്തിന് പ്രകാശത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിച്ചത്.”

ഈ പുരോഗതിക്കൊക്കെയും വഴിവച്ചത് ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസമത്രെ. Rom Landar തന്റെ Islam and the Arab എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെഴുതുന്നു: “ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങളുടെ പ്രചോദനശക്തി, അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെ നിലനിൽക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റി അഗാധമായ അറിവ് നേടാനുള്ള അദമ്യമായ ആഗ്രഹമായിരുന്നു. ഭൗതികപ്രപഞ്ചം ആത്മീയപ്രപഞ്ചം പോലെത്തന്നെ പ്രധാനമാണെന്ന അംഗീകാരവും അറബി മനസ്സിന്റെ വികാരാതീത പ്രകൃതത്തെ ശരിക്കും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സത്യാന്വേഷണത്വരയും അവരുടെ അദമ്യമായ ജിജ്ഞാസയും യോഗാത്മകാനുഭൂതിയും മറ്റു പ്രേരകങ്ങളത്രെ. മാതൃവാത്സല്യം മുതൽ മാരകരോഗങ്ങൾ വരെയുള്ള

തെല്ലാം ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച പ്രപഞ്ചത്തിലുൾപ്പെടുന്നവയാണ്. അവയോ രോന്നും അവന്റെ ശക്തിയുടെ നിദർശനങ്ങളാണ്; അതുകൊണ്ടുതന്നെ പഠനാർഹങ്ങളും. ഇസ്‌ലാമിൽ മതവും ശാസ്ത്രവും ഭിന്നവഴികളല്ല പിന്തുടരുന്നത്. മതം യഥാർഥത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രചോദന ശക്തിയാണ്."

കുരിശു യുദ്ധത്തിലൂടെ മുസ്‌ലിം നാടുകളെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയ ക്രൈസ്തവ സമൂഹം അക്കാലത്തും തുടർന്നും അറബികൾ ആർജിച്ച വൈജ്ഞാനിക നേട്ടങ്ങളെയും ഭൗതികവളർച്ചയെയും കൈവശപ്പെടുത്താൻ തീവ്ര ശ്രമം നടത്തി. വിവിധ വിജ്ഞാന ശാഖകളിലുള്ള അറബിഗ്രന്ഥങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഭാഷകളിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റം നടത്തി. അങ്ങനെയാണ് യൂറോപ്പിൽ പുരോഗതിയുടെ ആദ്യ ചലനങ്ങൾ പ്രകടമാകാൻ തുടങ്ങിയത്. കൊർഡോവ, ഗ്രാനഡെ, ടോളിഡോ, ബഗ്ദാദ്, ഡമസ്കസ്, കൈറോ, അലക്സാണ്ട്റിയ പോലുള്ള പ്രമുഖ നഗരങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധേയമായവയെല്ലാം ലാറ്റിൻ ഭാഷയിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയും പിന്നീട് അവ ഉപയോഗിച്ച് ഗവേഷണ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയാണ് പാശ്ചാത്യർ പുരോഗതിയുടെ പടവുകൾ ചവിട്ടിക്കയറിയത്.

ഇസ്‌ലാമിക സംസ്കാരത്തിന്റെയും നാഗരികതയുടെയും കേന്ദ്രമായിരുന്ന സ്പെയിനിലെ നേട്ടങ്ങളൊക്കെയും സ്വന്തമാക്കിയ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശത്രുക്കൾ 1492-ൽ ആ രാഷ്ട്രത്തെ അധീനപ്പെടുത്തുകയും അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ചുട്ടെരിക്കുകയും ചെയ്തു. അര നൂറ്റാണ്ട് പിന്നിട്ടപ്പോഴേക്കും ഒരൊറ്റ മുസ്‌ലിമും അവിടെ അവശേഷിക്കാത്തവിധം എല്ലാവരെയും നിർബന്ധമായി മതം മാറ്റുകയും വഴങ്ങാത്തവരെ നിർദയം വധിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടെയാണ് മുസ്‌ലിം നാടുകളുടെ പിന്നാക്കാവസ്ഥയും തകർച്ചയും സംഭവിച്ചത്. ഈ വസ്തുത പ്രശസ്ത ആംഗല ചരിത്രകാരനായ ലെയിൻ പൂൾ തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു: "നൂറ്റാണ്ടുകളോളം സ്പെയിൻ നാഗരികതയുടെ കേന്ദ്രവും കലാവിദ്യയുടെയും ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിന്റെയും എന്നുവേണ്ട വിശിഷ്ടമായ എല്ലാതരം വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടവുമായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ മറ്റൊരു രാജ്യവും അന്നോളം അറബികളുടെ പരിഷ്കൃതരാജ്യത്തിന്റെ അടുത്തെങ്ങുമെത്തിയിരുന്നില്ല. ഫെർഡിനാന്റിന്റെയും ഇസബെല്ലയുടെയും ചാൾസിന്റെയും സാമ്രാജ്യങ്ങൾക്ക് ഇത്തരം ശാശ്വതമായ യാതൊരൗന്നത്യവും ലഭിച്ചില്ല. മുസ്‌ലിംകളെ അവർ പുറത്താക്കി. തെല്ലിട ക്രൈസ്തവ സ്പെയിൻ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ കടം വാങ്ങിയ വെളിച്ചം കൊണ്ട് പ്രകാശിച്ചു. ക്ഷണത്തിൽ ഗ്രഹണം വന്നു. പിന്നീട് ഇന്നോളം സ്പെയിൻ അന്ധകാരത്തിൽ തപ്പിത്തടയുകയാണ്."

സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ കടന്നുകയറ്റത്തോടെ മുസ്‌ലിം നാടുകളുടെ തകർച്ച പൂർണമാവുകയായിരുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകങ്ങളിലുമായി സാമ്രാജ്യശക്തികൾ മുഴുവൻ മുസ്‌ലിം നാടുകളും പങ്കിട്ടെടുത്തു. അങ്ങനെ മുസ്‌ലിം രാജ്യങ്ങളും സമൂഹങ്ങളും പാശ്ചാത്യ സാമ്രാജ്യശക്തികളുടെ അധീനതയിലായി. അവർ മുസ്‌ലിം നാടുകളെ തീർത്തും കൊള്ളയടിക്കുക മാത്രമല്ല, മുസ്‌ലിംകളെ

അവരുടെ ആദർശ വിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്നും വിശുദ്ധമായ ജീവിതരീതിക ളിൽനിന്നും വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടെ ആ നാടുകളും നാട്ടുകാരും പെട്ടെന്നൊന്നും പരിഹരിക്കാനാവാത്ത പിന്നാക്കാവസ്ഥക്ക് അടിപ്പെട്ടു. അതോടൊപ്പം പുരോഗതിയുടെയും നവോത്ഥാനത്തിന്റെയും ചാലകശക്തിയായി വർത്തിക്കുന്ന ആദർശവിശ്വാസങ്ങൾക്കും ജീവിതവീ ക്ഷണങ്ങൾക്കും മങ്ങലേൽക്കുകയും ചെയ്തു.

കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യ ദശകങ്ങളിൽ ഈ നാടുകൾ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെങ്കിലും അവക്കൊന്നും മുതുക് നിവർത്താൻ പറ്റാത്ത സ്ഥിതിയാ ണുണ്ടായിരുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയപ്പോൾ സാമ്രാജ്യശക്തികൾ അവി ടങ്ങളിലെല്ലാം തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്ന, ഇസ്‌ലാമിക നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിലൊട്ടും താൽപര്യമില്ലാത്ത, രാജ്യപുരോഗ തിയെ സംബന്ധിച്ച ശരിയായ കാഴ്ചപ്പാടോ ദീർഘവീക്ഷണമോ തീരേ ഇല്ലാത്ത ഏകാധിപതികളെയും രാജാക്കന്മാരെയും സുൽത്താൻമാരെയും കുടിയിരുത്തുകയായിരുന്നു. തദ്ദേശീയരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളോ താൽപര്യ ങ്ങളോ ഒട്ടും പരിഗണിക്കാതെയാണവർ ഇന്നോളം ഭരണം നടത്തിപ്പോ ന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പാശ്ചാത്യ സാമ്രാജ്യശക്തികൾക്ക് കോളനി വാഴ്ചക്കാലത്തെന്നപോലെ തുടർന്നും ആ നാടുകളെ കൊള്ളയടിക്കാൻ അനായാസം സാധിച്ചു. ഇന്നും അതേ സ്ഥിതി തുടരുകയാണ്. നാടിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും വികാസത്തിനും പുരോഗതിക്കും വഴിയൊരുക്കുന്ന ഇസ്‌ലാ മിക വ്യവസ്ഥ നടപ്പാക്കാനായി യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ സാമ്രാജ്യ ശക്തികളുടെ സഹായത്തോടെ തദ്ദേശീയരായ സ്വേഛാധിപ തികൾ ക്രൂരമായി അടിച്ചമർത്തുകയും ചോരയിൽ മുക്കിക്കൊല്ലുകയുമാണ്. അവിടങ്ങളിൽ ജനഹിതം നടപ്പിലാക്കപ്പെടുന്നതും ജനാധിപത്യം സ്ഥാപി തമാകുന്നതും പാശ്ചാത്യ സാമ്രാജ്യശക്തികൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അവരുടെ ചൂഷണവും മുസ്‌ലിം നാടുകളുടെ പിന്നാക്കാവസ്ഥയും അവിരാമം തുട രാൻ അതനിവാര്യമാണല്ലോ. മുസ്‌ലിം സമൂഹങ്ങളും രാഷ്ട്രങ്ങളും ഇസ്‌ലാ മിനെ യഥാവിധി പിന്തുടർന്നപ്പോൾ പുരോഗതിയുടെ പാരമ്യത പ്രാപി ക്കുകയും അതിനെ കൈയൊഴിച്ചപ്പോൾ പിന്നാക്കാവസ്ഥയുടെ പാതാള ത്തിൽ പതിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. ഇസ്‌ലാം സമൂഹത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്വാധീനം എന്താണെന്ന് ഈ ചരിത്രവസ്തുത സുതരാം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യ അധിനിവേശം വരെ ഇന്ത്യയിലെ മുസ്‌ലിംകൾ ഇതര ജന വിഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഒട്ടും പിന്നിലായിരുന്നില്ല. എന്നല്ല, കലാസാ ഹിത്യ സാംസ്കാരിക മേഖലകളിൽ ഏറെ മികവ് പുലർത്തുകയും ചെയ്തി രുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ ബഹുമുഖമായ പുരോഗതിയിൽ ഇസ്‌ലാം വഹിച്ച മഹത്തായ പങ്ക് സുവിദിതമാണ്. നമ്മുടെ നാടിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃ കങ്ങളും നാഗരികാവശിഷ്ടങ്ങളും പരിശോധിക്കുന്ന ഏവർക്കുമത് ബോധ്യ മാകും. ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രം കുറിച്ചിട്ട നിഷ്പക്ഷരായ ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം ഇസ്‌ലാമിന്റെ സാന്നിധ്യം സമ്മാനിച്ച അനർഘമായ നേട്ടങ്ങളെ നന്ദി യോടെ സ്മരിക്കുകയും വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പിന്നീട് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യയിൽ ആധിപത്യമുറപ്പിച്ചപ്പോൾ അതിനെ ഏറ്റവും ശക്തമായി എതിർത്തതും നേരിട്ടതും മുസ്‌ലിംകളായിരുന്നു.

തങ്ങൾക്കെതിരെ കലാപം തുടങ്ങിവച്ചത് മുഹമ്മദീയരാണെന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ജെയിംസ് ഔട്ട്‌റാമും, മുഹമ്മദൻ പട്ടാളക്കാരും ജനങ്ങളുമായിരുന്നു ഹിന്ദുക്കളേക്കാൾ ശത്രുത പുലർത്തിയതെന്ന് പഞ്ചാബ് കമീഷണർ സർ ജോൺ ലോറൻസും പറയാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ. (History of Indian Mutiny Vol. 11 P: 355).

അതിനാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യൻ മുസ്‌ലിംകളോട് ശത്രുതാപരമായ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചു. മതസ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനുവേണ്ടി നൽകപ്പെട്ടിരുന്ന സ്വത്തുക്കൾ കോൺവാലീസ് പ്രഭുവിന്റെ ശാശ്വത നികുതി വ്യവസ്ഥ വന്നതോടെ മുസ്‌ലിംകൾക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ പേർഷ്യൻ ഭാഷയ്ക്ക് നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തുകയും ശരീഅത്ത് വ്യവസ്ഥ നിർത്തലാക്കുകയും ചെയ്തു. വഖ്ഫ് സ്വത്തുക്കൾക്ക് നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തിയത് മതസ്ഥാപനങ്ങളെ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചു. ഇത്തരം പ്രയാസങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും മുസ്‌ലിംകളുടെ മനോവീര്യം കെടുത്തുന്നതിൽ അനൽപമായ പങ്കുവഹിച്ചു. അതോടൊപ്പം വൈദേശികാധിപത്യത്തോടുള്ള അതിശക്തമായ വെറുപ്പും വിരോധവും കാരണമായി പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നേരെ മുസ്‌ലിം സമുദായം പുറം തിരിഞ്ഞുനിന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ പഠിക്കുന്നതിനെ മതനേതൃത്വം കണിശമായി വിലക്കി. അത് നിഷിദ്ധമാണെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ വിധിച്ചു. ഈ സമീപനം ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്താൽ പ്രചോദിതമായിരുന്നുവെങ്കിലും മുസ്‌ലിംകൾ മറ്റുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ച് ബഹുദൂരം പിന്നിലാകാൻ അത് കാരണമായി. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ പ്രതികാര നടപടികളും മുസ്‌ലിംകളുടെ ബ്രിട്ടീഷ്‌വിരോധവും ഒത്തുചേർന്നപ്പോൾ ദീർഘകാലം രാജ്യഭരണം നടത്തിയ സമൂഹം അധഃപതനത്തിലേക്ക് ആണ്ടുപോവുകയായിരുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ നാടുനീങ്ങിയതോടെ ഇന്ത്യ വിഭജിക്കപ്പെടുകയും ഇവിടത്തെ മുസ്‌ലിം വ്യാപാരികളും വ്യവസായികളും ഉദ്യോഗസ്ഥരും നേതാക്കളും പണ്ഡിതന്മാരും സമ്പന്നരുമെല്ലാം പാകിസ്താനിലേക്ക് പോവുകയും തദ്ഫലമായി ഫലത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ മുസ്‌ലിംകൾ തീർത്തും അനാഥരാവുകയും ചെയ്തു. സ്വതന്ത്രേന്ത്യയിൽ അടിക്കടിയുണ്ടായ വർഗീയ കലാപങ്ങളും ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ അവഗണനയും സർവോപരി യോഗ്യമായ സമുദായനേതൃത്വത്തിന്റെ അഭാവവും മുസ്‌ലിംകളെ കൂടുതൽ അധഃസ്ഥിതരും പിന്നാക്കക്കാരുമാക്കി. ഇന്നും ഈ നില തുടരുകയാണ്. ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളാൽ സംഭവിച്ച ഈ പതിതാവസ്ഥയിൽ ഇസ്‌ലാമിന് ഒരു പങ്കുമില്ലെന്നും ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒടുങ്ങാത്ത മോഹവും യത്നവും സ്വാതന്ത്ര്യവേളയിലുണ്ടായ രാജ്യവിഭജനവുമാണ് യഥാർഥ കാരണമെന്നും ഏവർക്കും ഏറെയൊന്നും വിശകലനം ചെയ്യാതെ തന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന വസ്തുതയത്രെ.

ഇസ്‌ലാമിനെ സമഗ്രമായും യഥാതഥമായും ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോഴാണ് മുസ്‌ലിംകൾ മുഴുജീവിത മേഖലകളിലും വളർച്ചയും പുരോഗതിയും നേടുകയെന്നും അതിനെ കൈയൊഴിക്കുമ്പോഴാണ് തകർച്ചയെയും പിന്നാക്കാവസ്ഥയെയും അഭിമുഖീകരിക്കുകയെന്നും കഴിഞ്ഞ പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടു

കാലത്തെ ചരിത്രം വിലയിരുത്തുന്ന ഏവർക്കും ബോധ്യമാകും.

നാല്പത്

യുക്തിവാദികളുടെ ചില ചോദ്യങ്ങൾ

മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവ്യവസ്ഥ മനുഷ്യനല്ലേ നിർമിക്കേണ്ടത്?

"എന്തിനെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോഴും പരലോകത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്ന മതത്തിന് എങ്ങനെയാണ് ഭൂമിയിൽ നീതിയും നന്മയും സ്ഥാപിക്കാൻ സാധിക്കുക? ഇവിടെ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ കാര്യം നോക്കേണ്ടത് അവൻ തന്നെയല്ലേ?"

ഇത് ചില മൗലിക പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. സത്യം, അസത്യം, നീതി, അനീതി, ന്യായം, അന്യായം, ക്രമം, അക്രമം, നന്മ, തിന്മ, ശരി, തെറ്റ്, ധർമം, അധർമം പോലുള്ളവ എന്താണ്? ആരാണ് അവ നിശ്ചയിക്കേണ്ടത്? മനുഷ്യരാണോ? ആണെങ്കിൽ അവരിലാരാണ്? ഓരോരുത്തരുമാണോ? എങ്കിൽ അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യരുടേതും വ്യത്യസ്തങ്ങളും പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളുമാവില്ലേ? ഓരോരുത്തരും തങ്ങൾക്കു തോന്നിയ പോലെ താന്തോന്നികളായി ജീവിക്കണമെന്നല്ലേ അതിനർഥം? സമൂഹമാണോ അത് തീരുമാനിക്കേണ്ടത്? എങ്കിൽ സമൂഹത്തിൽ ആരാണ്? ഭൂരിപക്ഷമാണോ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഭൂരിപക്ഷം മതവിശ്വാസികളായതിനാൽ അവരല്ലേ അത് നിശ്ചയിക്കേണ്ടത്? അഥവാ, മഹാഭൂരിപക്ഷം അന്ധവിശ്വാസികളാണെങ്കിൽ അവരും? ഭരണാധികാരികളാണോ തീരുമാനിക്കേണ്ടത്? എങ്കിൽ ഏകാധിപത്യ, സർവാധിപത്യ, സ്വേഛാധിപത്യ, രാജാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയിൽ അധികാരം കൈയാളുന്നവരുടെ ഇഛകളും താൽപര്യങ്ങളുമല്ലേ സത്യത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും രൂപമണിയുക? ജനാധിപത്യ ഭരണകൂടമാണെങ്കിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളുടെ താൽപര്യവും മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിലെ സത്യവും നീതിയും ന്യായവും നന്മയും തന്നെയായിരിക്കുമോ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിലേതും?

ഭൗതിക ദർശനങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും പറയുന്നപോലെ സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങളുടെയും സാമ്പത്തിക ഘടനയുടെയും സൃഷ്ടിയാണ് മൂല്യങ്ങളെങ്കിൽ ആ വിധമുള്ള മൂല്യങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായാലും അവ

അംഗീകരിക്കാൻ ഏവരും ബാധ്യസ്ഥരാവുകയില്ലേ? സാമൂഹികാവസ്ഥയുടെയും സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെയും അനിവാര്യതയായി വന്നുചേരുന്നവ എന്തൊക്കെയായാലും അവയെ സഹിക്കുകയല്ലാതെ നിർവാഹമില്ലെന്ന് വരില്ലേ? പിന്നെ അവയ്ക്കെതിരെ പരാതി പറയുന്നതിൽ അർഥമുണ്ടോ?

മൂല്യങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അവകാശം മനുഷ്യന്നാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിൽ വൈയക്തികവും കുടുംബപരവും ജാതീയവും ദേശീയവും പ്രാദേശികവും മറ്റുമായ താൽപര്യങ്ങൾ പ്രകടമാവുക സ്വാഭാവികവും അനിവാര്യവുമത്രെ. അതിനാൽ എല്ലാ കാലത്തെയും പ്രദേശത്തെയും മുഴുവൻ മനുഷ്യരെയും ഒരുപോലെ കാണാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാവരുടെയും സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിനു മാത്രമേ യഥാർഥമായ നീതിയും അനീതിയും നന്മയും തിന്മയും തെറ്റും ശരിയും ധർമവും അധർമവും ന്യായവും അന്യായവും നിശ്ചയിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യരാശിയുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്ന ദൈവപ്രോക്തമായ മൂല്യങ്ങൾ എല്ലാവരോടും ഒരേപോലെ നീതി ചെയ്യുന്ന സാർവജനീനവും കാലാതീതവുമാവാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ.

പിന്നെ, ഭൂമിയിൽ ആർ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും നിഷ്കൃഷ്ടമായ നീതി നടപ്പിലാക്കുക സാധ്യമല്ലാത്തതിനാലാണ് അത് സാധ്യമാവുന്ന പരലോകം അനിവാര്യമാകുന്നത്. ഒരാളെ വധിച്ചാൽ നീതി നടത്തുമ്പോൾ പരമാവധി സാധ്യമാവുക കൊലയാളിയെ വധിക്കലാണല്ലോ. അങ്ങനെ ഘാതകന്റെ കഥ കഴിച്ചതുകൊണ്ട് കൊല്ലപ്പെട്ടവന്റെ വിധവയ്ക്ക് ഭർത്താവിനെയും അനാഥരാവുന്ന മക്കൾക്ക് പിതാവിനെയും തിരിച്ചുകിട്ടുകയില്ലല്ലോ. വധിക്കപ്പെട്ടവൻ ഇരുപതുകാരിയുടെ ഭർത്താവും നാലു മക്കളുടെ പിതാവും കൊലയാളി മുപ്പത്തഞ്ചുകാരിയുടെ ഭർത്താവും രണ്ടു മക്കളുള്ളവനുമാണെങ്കിൽ ഇരുപതുകാരി, വിധവയും നാലു മക്കൾ അനാഥരുമാകുന്നതിനു പകരം മുപ്പത്തഞ്ചുകാരി വിധവയും രണ്ടു മക്കൾ അനാഥരുമാകുന്നത് ഒരിക്കലും നീതിയാവുകയില്ല. അതിനാൽ ഭൂമിയിലെ ശിക്ഷാ നിയമങ്ങൾ ഇവിടെ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഉപാധി മാത്രമാണ്. നിഷ്കൃഷ്ടവും കണിശവുമായ നീതി ഇവിടെ സാധ്യമല്ല. അത് മരണശേഷം മറുലോകത്താണ്.

ഇവിടെ മന്ദബുദ്ധികളും പ്രതിഭാശാലികളും രോഗികളും ആരോഗ്യവാന്മാരും വികലാംഗരും പൂർണകായരും ശക്തരും ദുർബലരും പണക്കാരും പാവങ്ങളുമെല്ലാമുണ്ട്. മരണത്തോടെ ജീവിതം അവസാനിക്കുമെങ്കിൽ ഈ ഘടന തീർത്തും അനീതിപരവും അതിക്രമവും അന്യായവുമത്രെ. ഓരോരുത്തർക്കും നൽകപ്പെട്ട കഴിവും സാധ്യതയുമനുസരിച്ച് ബാധ്യതകൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും അവയുടെ പൂർത്തീകരണ- ലംഘനമനുസരിച്ച് മരണശേഷം രക്ഷാ-ശിക്ഷകളനുഭവിക്കുകയുമാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇത് നീതിയും ന്യായവുമാവുകയുള്ളൂ. ദൈവം മരണാനന്തര ജീവി

തവും ഇവിടത്തെ കർമമനുസരിച്ച് അവിടെ രക്ഷാശിക്ഷകളും നിശ്ചയിക്കാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ.

ഹ്രസ്വജീവിതത്തിന് ശാശ്വത രക്ഷാശിക്ഷകളോ?

“ഇവിടത്തെ അറുപതോ എഴുപതോ കൊല്ലത്തെ ജീവിതത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പേരിൽ ശാശ്വതമായ രക്ഷയോ ശിക്ഷയോ നൽകുന്നത് നീതിയാണോ? ദൈവം തീരെ നീതിമാനല്ലെന്നല്ലേ ഇതു തന്നെ തെളിയിക്കുന്നത്?”

കർമങ്ങളുടെ സമയവും അവയുടെ ഫലവും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധവുമില്ല. ഒരാളെ കൊല്ലാൻ ഏതാനും നിമിഷം മതി. അതിന്റെ ഫലമോ? അതിദീർഘവും അത്യന്തം ഗുരുതരവും. ഒരു ബോംബ് വർഷിക്കാൻ ഒരു നിമിഷം മതി. അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതമോ? ലക്ഷങ്ങളെയോ കോടികളെയോ പതിറ്റാണ്ടുകളോ നൂറ്റാണ്ടുകളോ നീണ്ടുനിൽക്കുംവിധം ബാധിക്കുന്നു. ഇന്റർവ്യൂ വേളയിലെ ചോദ്യത്തിനും ഉത്തരത്തിനും നിമിഷങ്ങളേ ആവശ്യമുള്ളൂ. അതേസമയം അതിന്റെ ഫലം ജീവിതാവസാനം വരെ തുടരുന്നു. പരീക്ഷയുടെയും അതിന്റെ ഫലത്തിന്റെയും സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ.

ഒരാളുടെ ജീവിതാന്ത്യത്തോടെ അയാളുടെ കർമഫലങ്ങൾ ഭൂമിയിൽതന്നെ തീരുകയില്ല. ഒരാൾ ഉന്നത വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ സദ്ഫലം ആ സ്ഥാപനം നിലനിൽക്കുവോളം തുടരുന്നു. അവിടെനിന്ന് പഠിക്കുന്നവർ ആരൊക്കെയാണോ അവർക്കും അവരിൽനിന്ന് പഠിക്കുന്നവർക്കും പിന്നീട് അവരിൽനിന്ന് പഠിക്കുന്നവർക്കും അങ്ങനെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത അത്രയും പേർക്ക് ലഭിക്കുന്ന നന്മയുടെയും നേട്ടത്തിന്റെയും സദ്ഫലം വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ച വ്യക്തിക്ക് ലഭിക്കുന്നു. ഒരു തിന്മ ആരെയെല്ലാം സ്വാധീനിക്കുന്നുവോ അവരുടെയും അവരിലൂടെ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്നവരിലൂടെയും പിന്നീട് സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ടവരാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്നവരുടെയുമെല്ലാം തിന്മകളുടെ ദുഷ്ഫലവും തുടക്കക്കാരനിലേക്ക് ചെന്നെത്തുന്നു. ഹിരോഷിമയിലും നാഗസാക്കിയിലും ബോംബ് വർഷിച്ചത് ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ടാണ്. അത് സൃഷ്ടിച്ച ദുരന്തമോ? ഇന്നും അവിരാമം തുടരുന്നു.

കാലദൈർഘ്യമോ ആയുസിന്റെ നീളമോ നല്ലവനെ കൊള്ളരുതാത്തവനോ നീചനെ ഉൽകൃഷ്ടനോ ആക്കുകയില്ല. അതിനാൽ കർമങ്ങൾക്കെടുക്കുന്ന സമയവും കർമഫലവും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധവുമില്ല. മനുഷ്യൻ മരിച്ചാലും അവന്റെ കർമഫലം അവിരാമം തുടരും. കർമം നന്മയാണെങ്കിൽ സദ്ഫലവും, തിന്മയാണെങ്കിൽ ദുഷ്ഫലവും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആരുടെ കർമഫലവും അവരുടെ ജീവിതകാലത്ത് തിട്ടപ്പെടുത്തുക സാധ്യമല്ല. വിചാരണയും വിധിയും രക്ഷാശിക്ഷകളും ഭൂമിയിൽവച്ച് സംഭവിക്കാതിരിക്കാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ. അപ്പോൾ പരലോകത്തിലെ ശാശ്വതമായ രക്ഷാശിക്ഷകൾക്ക് ഭൂമിയിലെ ജീവിതകാലം തന്നെ ധാരാളം.

പിന്നെ ദൈവനിശ്ചയവും അവന്റെ തീരുമാനങ്ങളുടെ യുക്തിയും ന്യായവും നീതിയുമൊക്കെ അവൻ വിശദീകരിച്ചുതരാതെ നമുക്ക് മനസ്സി

ലാകണമെങ്കിൽ നാം ദൈവത്തെപ്പോലെയോ അവനേക്കാൾ കഴിവുറ്റ വരോ ആകണമല്ലോ. സർവശക്തനും സർവജ്ഞനുമായ ദൈവത്തിന്റെ കർമങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് അങ്ങനെയായി എന്ന് അവൻ നൽകിയ അൽപ ജ്ഞാനവും യുക്തിയുംകൊണ്ട് നമുക്ക് മനസ്സിലാവണമെന്നില്ല. നമ്മുടെ വൈജ്ഞാനികരംഗം എത്രയൊക്കെ വളരുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യർക്ക് അറിവും ബോധവും യുക്തിയും നൽകിയ ദൈവത്തിന്റെ അറിവിനെ അപേക്ഷിച്ച് അത് ഇന്നും തീർത്തും അഗണ്യമത്രെ. അതുപയോഗിച്ച് സ്രഷ്ടാവിന്റെ സൃഷ്ടിയിലെ ന്യായവും നീതിയും തേടുന്നത് നിരർഥകമാണ്. പ്രതിഭാശാലികളുടെ കർമ ങ്ങളുടെ യുക്തിയും ന്യായവും സാമാന്യ ബുദ്ധികൾക്ക് മനസ്സിലാവുക യില്ലല്ലോ; സാമാന്യബുദ്ധികളുടേത് മന്ദബുദ്ധികൾക്കും.

ക്ലോണിംഗ് ദൈവത്തെ അപ്രസക്തമാക്കുന്നില്ലേ?

"ക്ലോണിംഗിലൂടെ സൃഷ്ടികർമം നടത്താൻ കരുത്തുനേടിയ ശാസ്ത്രം ദൈവത്തെ അപ്രസക്തമാക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്?"

ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കലാണ് സൃഷ്ടികർമം. ക്ലോണിംഗ് അതല്ല. ദൈവം ഇവിടെ സൃഷ്ടിച്ച സസ്യത്തിന്റെയോ ജീവിയുടെയോ അംശമെ ടുത്ത് ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിൽ സംവിധാനിച്ച സൗകര്യങ്ങളുപയോഗിച്ച് നട ത്തുന്ന പ്രവൃത്തി മാത്രമാണത്. യഥാർഥത്തിൽ മനുഷ്യനിവിടെ പുതു തായൊന്നും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. ഉള്ളവയെ എടുത്ത് കൈകാര്യം ചെയ്ത് രൂപമാറ്റം വരുത്തുകയോ പുതുതായി പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയോ മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഭൂമിയിലെ മരമെടുത്ത്, ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ആണി യുപയോഗിച്ച്, ഇരുമ്പുകൊണ്ടും മരംകൊണ്ടുമുള്ള ഉളിയുടെ സഹായ ത്തോടെ മേശയുണ്ടാക്കിയാൽ അതിനെ സൃഷ്ടികർമമായി ആരും വിശേ ഷിപ്പിക്കുകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ, പുതുതായൊന്നും സൃഷ്ടിക്കാത്ത മനു ഷ്യന് ദൈവത്തെ അപ്രസക്തനാക്കുക സാധ്യമേ അല്ല. തീർത്തും വ്യത്യ സ്തവും വ്യതിരിക്തവുമായ മുഖഭാവവും കൈവിരലും തലമുടിയും രക്ത വുമൊക്കെ നൽകി ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച അറുനൂറു കോടി മനുഷ്യരിലൊ രാൾ മാത്രമാണല്ലോ ക്ലോണിംഗ് നടത്തുന്ന മനുഷ്യനും.

"മനുഷ്യരിലെ ക്ലോണിംഗിനെക്കുറിച്ച് എന്തു പറയുന്നു?"

ക്ലോണിംഗിലൂടെ ഉണ്ടാവുന്ന മനുഷ്യന്റെ വികാരവിചാരങ്ങളും സ്വഭാ വരീതികളും ആത്മീയാവസ്ഥകളുമൊക്കെ പ്രവചനാതീതവും ഇപ്പോൾ തീർത്തും അജ്ഞാതവുമത്രെ. അതിനാൽ നിലവിലുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ വിധിപറയുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യരിലെ ക്ലോണിംഗ് ഉയർത്തി യേക്കാവുന്ന സാമൂഹികവും ധാർമികവും നിയമപരവും മറ്റുമായ പ്രശ്ന ങ്ങൾ ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. നമ്മെപ്പോലെത്തന്നെ ഒരാളുണ്ടാവുകയും അയാൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ തന്നെയാവുകയുമാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഭാര്യമാരും കുട്ടികളും മാതാപിതാക്കളും ബന്ധുക്കളും സമൂഹവും അഭിമുഖീകരിച്ചേ ക്കാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും അതീവ ഗുരു തരമായിരിക്കും. അപ്പോൾ കുറ്റവാളികളെ പിടികൂടുകപോലും അസാധ്യ

മായേക്കും. ക്ലോണിംഗ് ഇത്തരം അപരിഹാര്യമായ പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയാണെങ്കിൽ മതം അതിനെ അനുകൂലിക്കുകയില്ലെന്നത് സുവിദിതമാണല്ലോ.

അവയവദാനം: ഇസ്ലാമിക കാഴ്ചപ്പാട്

"ഇസ്ലാം അവയവ ദാനത്തെ അനുകൂലിക്കാതിരിക്കാൻ കാരണമെന്താണ്? ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപ്പിൽ മാറ്റം വരുത്തലായതിനാലാണോ?"

അവയവ ദാനത്തെ ഇസ്ലാം അനുകൂലിക്കുന്നില്ലെന്ന ധാരണ ശരിയല്ല. ജീവിച്ചിരിക്കെ വൃക്കപോലെ ഒന്നിലധികമുള്ളതും ഒന്നു ദാനം ചെയ്താലും ജീവൻ നിലനിർത്താൻ സാധിക്കുന്നതുമായ അവയവം ദാനം ചെയ്യുന്നതിനെ ഇസ്ലാം ഒരു നിലക്കും വിലക്കുന്നില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ മരണപ്പെട്ട ആളുടെ അവയവം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക് ആവശ്യമായി വരികയാണെങ്കിൽ അനന്തരാവകാശികളുടെ അനുവാദത്തോടെ മാറ്റിവയ്ക്കുന്നതിനെയും ഇസ്ലാം വിലക്കുന്നില്ല. രണ്ടും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ നൂതന സിദ്ധികളെന്ന നിലയിൽ അവയെ പഠനവിധേയമാക്കിയ ആധുനിക ഇസ്ലാമിക പണ്ഡിതന്മാർ അനുകൂലിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അവയവങ്ങൾ വിൽക്കുന്നതിനെയും അനന്തരാവകാശികളുടെ അനുവാദമില്ലാതെ മൃതശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളെടുക്കുന്നതിനെയുമാണ് ഇസ്ലാം വിലക്കുന്നത്. ഇസ്ലാമിനെപ്പോലെത്തന്നെ ആധുനിക ലോകത്തെ എല്ലാ രാജ്യത്തും ഇതു രണ്ടും നിയമവിരുദ്ധമാണ്.

മിശ്രവിവാഹത്തെ എന്തുകൊണ്ടെതിർക്കുന്നു?

"ഇസ്ലാം മിശ്രവിവാഹത്തെ അനുകൂലിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ട്? ഇത് തികഞ്ഞ സങ്കുചിതത്വവും അസഹിഷ്ണുതയുമല്ലേ?"

സമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകമാണ് കുടുംബം. അത് രൂപപ്പെടുന്നത് വിവാഹത്തിലൂടെയാണ്. കുടുംബത്തിന്റെ ഭദ്രതയ്ക്ക് ദാമ്പത്യപ്പൊരുത്തം അനിവാര്യമത്രെ. അതുണ്ടാവണമെങ്കിൽ ദമ്പതികളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന കണ്ണി സ്നേഹവും കാരുണ്യവുമായിരിക്കണം. ഖുർആൻ ഇക്കാര്യം ഇങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കുന്നു: "അവൻ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ ഇണകളെ സൃഷ്ടിച്ചുതന്നതും - അവരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് ശാന്തി ലഭിക്കാനായി- നിങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്നേഹവും കാരുണ്യവും ഉണ്ടാക്കിത്തന്നതും അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ്. നിശ്ചയം, ചിന്തിക്കുന്ന ജനത്തിന് ഇതിൽ നിരവധി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്"(ഖുർആൻ 30: 21).

സ്നേഹബന്ധം സുദൃഢമാവണമെങ്കിൽ ആദർശൈക്യം അനിവാര്യമാണ്. ഒരു കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരന് കോൺഗ്രസ്സുകാരനായ സഹോദരനേക്കാൾ അടുപ്പവും ഉറ്റ ആത്മബന്ധവുമുണ്ടാവുക തന്റെ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായ സുഹൃത്തിനോടായിരിക്കും. കോൺഗ്രസ്സുകാരന്റെയും ബി.ജെ.പി.ക്കാരന്റെയുമൊക്കെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. കലവറയില്ലാതെ രഹസ്യങ്ങൾ കൈമാറാനും കരുതിവയ്പില്ലാതെ ആത്മാർഥവും ഊഷ്മളവുമായ സ്നേഹബന്ധം സ്ഥാപിക്കാനും ആദർശപ്പൊരുത്തം കൂടിയേ തീരൂ. ഗണി

തശാസ്ത്രത്തിൽ ഒന്നും ഒന്നും ചേർന്നാൽ രണ്ടാണല്ലോ. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാം വിഭാവന ചെയ്യുന്ന ദാമ്പത്യലോകത്ത് അത് 'ഇമ്മിണി വലിയ ഒന്നാ'ണ്. ഖുർആൻ പറയുന്നു: ''സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാർക്ക് വസ്ത്രമാകുന്നു. പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകൾക്കും വസ്ത്രമാകുന്നു."(2: 187) "നിങ്ങൾ പരസ്പരം ഇഴുകിക്കഴിഞ്ഞവരത്രെ."(4: 21)

രണ്ട് പ്രവാഹങ്ങൾ ചേർന്ന് ഒന്നായി മാറുന്നപോലെ രണ്ടാൾ ചേർന്ന് ഒന്നായി മാറി കൂട്ടായി ജീവിക്കുന്ന അതിമഹത്തരവും അനിർവചനീയവുമായ ഒന്നാണല്ലോ ദാമ്പത്യം. വിശ്വാസ, വീക്ഷണ, ആചാര, ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വൈവിധ്യവും വൈരുധ്യവുമുള്ളവർ ചേർന്നുണ്ടാവുന്ന ദാമ്പത്യം ഭദ്രമോ ഊഷ്മളമോ ആവുകയില്ല. അസുഖകരമായ അവസ്ഥയ്ക്കും അനാരോഗ്യകരമായ പരിണതിക്കുമാണ് അത് വഴിവയ്ക്കുക.

താൻ സ്വീകരിച്ചംഗീകരിച്ച ആദർശമാണ് ഇഹപര വിജയത്തിന്റെ മാർഗമെന്നും പരമമായ സത്യമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന സത്യസന്ധതയും ആത്മാർഥതയുമുള്ള ഏതൊരാളും തന്റെ മക്കളും പിൻമുറക്കാരും അതിന്റെ വക്താക്കളും പ്രയോക്താക്കളുമാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുക അനിവാര്യമത്രെ. സ്വന്തക്കാരും സന്താനങ്ങളും തന്നെപ്പോലെ ആവണമെങ്കിൽ ജീവിത പങ്കാളിയും അതേ ആദർശ വിശ്വാസത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവരാകണം. അതിനാൽ ദാമ്പത്യ ഭദ്രതയ്ക്കും കുടുംബത്തിന്റെ കെട്ടുറപ്പിനും പിൻമുറക്കാരുടെ ആദർശ പ്രതിബദ്ധതയ്ക്കും ഇണകൾക്കിടയിലെ ആദർശൈക്യം അനിവാര്യമാണ്. മിശ്രവിവാഹത്തിൽ അതുണ്ടാവില്ലെന്നത് സുവിദിതമാണല്ലോ. ഇസ്‌ലാം അതിനെ അംഗീകരിക്കാതിരിക്കാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ.

ഉപസംഹാരം

പ്രിയമുള്ളവരേ,

ലോകമെങ്ങുമെന്നപോലെ ഇവിടെ നമ്മുടെ നാട്ടിലും മഹാ ഭൂരിപക്ഷവും ഈശ്വര വിശ്വാസികളാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിലുള്ള സകലതിനെയും സൃഷ്ടിച്ചതും സംരക്ഷിക്കുന്നതും ദൈവമാണെന്ന് നാം ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിന്റെയും അതിലെ ഓരോ അണുവിന്റെയും പിന്നിൽ അത്യദ്ഭുതകരമായ ആസൂത്രണവും അതിവിദഗ്ധമായ സംവിധാനവും ഉള്ളതായി നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. മനുഷ്യ ധിഷണയുടെ സകല സങ്കൽപങ്ങൾക്കും അതീതമായി ഈ പ്രപഞ്ചം ഒരു മഹാവിസ്മയമായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. ഇതിന്റെ പിന്നിലെ മഹശ്ശക്തിയെ അഹന്തയാൽ അന്ധത ബാധിക്കാത്തവരൊക്കെ അംഗീകരിക്കുന്നു. അനാദ്യനും അനന്ത്യനും അരൂപിയും അദൃശ്യനും സർവജ്ഞനും സർവശക്തനുമായ ആ സ്രഷ്ടാവിനെ സംബന്ധിച്ച ബോധം ആദിമ മനുഷ്യൻ തൊട്ടിന്നേ വരെ എന്നും എവിടെയും നിലനിന്നു പോന്നിട്ടുണ്ട്.

സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ ദൈവം തന്നെയാണല്ലോ നമ്മുടെ സാക്ഷാൽ ഉടമസ്ഥനും യജമാനനും. മറ്റെല്ലാ വസ്തുക്കളെയും പോലെ നാമും അവന്റെ നിശ്ചയവും നിയമവുമനുസരിച്ചാണ് ഈ ലോകത്ത് ജൻമമെടുത്തത്.

സൂര്യൻ ദൈവം നിർണയിച്ച നിയത നിയമമനുസരിച്ച് അതിന്റെ നിയോഗം നിർവഹിക്കുന്നു. ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും കാറ്റും മഴയും ഇടിയും മിന്നലുമെല്ലാം അവ്വിധം തന്നെ. പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും ജലജീവികളും ഇഴജീവികളും സസ്യങ്ങളും പ്രാണികളുമൊക്കെ പ്രപഞ്ചനാഥനായ ദൈവം നിശ്ചയിച്ച പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ പൂർണമായും പിന്തുടരുന്നു. അതിനാലവയെല്ലാം ദൈവിക വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചാണ് അഥവാ ഇസ്‌ലാമായാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. ദൈവിക നിയമമനുസരിക്കലാണല്ലോ ഇസ്‌ലാം എന്നു പറയുക. അതനുസരിക്കുന്നവൻ മുസ്‌ലിമും. അതിനാൽ നാമും ഈ പ്രപഞ്ചഘടനയോട് പൊരുത്തപ്പെട്ട് പ്രകൃതിയോട് താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ മുഴു ജീവിതമേഖലകളിലും ദൈവിക ജീവിതവ്യവസ്ഥ സ്വീകരിക്കുകയും പാലിക്കുകയും വേണം.

ദൈവമാണ് നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്ന

ഏവരും നമ്മുടെ ജീവിതം എവ്വിധമാവണമെന്ന് അവൻ നിർദേശിച്ചി ട്ടുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അത്തരമൊരന്വേഷണം ദൈവദൂതൻമാരെക്കുറിച്ചും അവരിലൂടെ ലഭ്യമായ ദിവ്യസന്ദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും വ്യക്തമായ അറിവ് നൽകാതിരിക്കില്ല.

ദൈവം തന്റെ ദൂതൻമാരിലൂടെ മാനവസമൂഹത്തിന് സമർപ്പിച്ച സമ്പൂർണമായ ജീവിതവ്യവസ്ഥയാണ് മതം. എല്ലാ മതവും മൗലികമാ യി ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. ദൈവം ഏകനായതിനാൽ അവനിൽനിന്നു ലഭ്യമായ മതവും ഏകമാവുക അനിവാര്യമാണല്ലോ, എന്നിട്ടും ഇന്ന് ഒന്നി ലേറെ മതങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നു. അവയ്ക്കിടയിൽ വ്യക്തമായ വ്യത്യാ സങ്ങളും വൈരുധ്യങ്ങളുമുണ്ട്. മനുഷ്യരുടെ കൈകടത്തലുകളും വെട്ടി ച്ചുരുക്കലുകളും കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളുമാണിതിനു കാരണം. അതില്ലായി രുന്നുവെങ്കിൽ ഏകനായ പ്രപഞ്ചനാഥനിൽനിന്ന് അവതീർണമായ മത ത്തിൽ പരസ്പര വ്യത്യാസങ്ങളോ ഭിന്നതകളോ കാണപ്പെടുമായിരുന്നി ല്ല. അതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടപെടലുകളിൽനിന്നും വെട്ടിത്തിരുത്തലു കളിൽ നിന്നും കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളിൽനിന്നും തീർത്തും മോചിതമായ, ദൈവം തന്റെ സന്ദേശ വാഹകനിലൂടെ നൽകിയ പോലെ നില നിൽക്കുന്ന മതവും വേദഗ്രന്ഥവും ഏതെന്ന് അന്വേഷിക്കാനും പഠി ക്കാനും നാം ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അത്തരമൊരു പഠനം ആയിരത്തിനാനൂ റിലേറെ വർഷം മുമ്പ് മുഹമ്മദ് നബിയിലൂടെ അവതീർണമായ ദൈവിക ജീവിതവ്യവസ്ഥയെ കണ്ടെത്താൻ കാരണമാകുമെന്ന് വിനീതമായി വിശ്വ സിക്കുന്നു.

ഇസ്‌ലാം ഏതെങ്കിലും ജാതിക്കാരുടെയോ ദേശക്കാരുടെയോ ഭാഷ ക്കാരുടെയോ കാലക്കാരുടെയോ മതമല്ല. സൂര്യപ്രകാശംപോലെ, ചന്ദ്രന്റെ പൂനിലാവുപോലെ, വായുപോലെ, വെള്ളംപോലെ മുഴുവൻ മനുഷ്യർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. മാനവസമൂഹത്തിനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ അനുഗ്രഹമാണ്. നമുക്ക് ജീവനും ജീവിതവും ആയുസ്സും ആരോഗ്യവും നൽകിയ നമ്മുടെ നാഥന്റെ ജീവിതവ്യവസ്ഥയിൽ നാമൊക്കെ തുല്യാവ കാശികളാണ്. അതിന്റെ സ്വീകരണവും നിരാകരണവുമനുസരിച്ചാണല്ലോ നമ്മുടെ പരലോക ജീവിതത്തിലെ ജയാപജയങ്ങളും രക്ഷാശിക്ഷകളും.

ഈ കൃതിയിലെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടി പൂർണവും അന്തിമവുമാ ണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. പരിമിതമായ അറിവിന്റെയും ചിന്തയുടെയും പരിധിയിൽനിന്നുകൊണ്ട് നൽകപ്പെട്ടവയായതിനാൽ കൂടുതൽ പ്രമാണ യുക്തവും യുക്തിഭദ്രവുമായ മറുപടിക്കു ധാരാളം സാധ്യതകളുണ്ട്. എങ്കി ലും വർഗ-വർണ-ദേശ-ഭാഷാ വൈജാത്യങ്ങൾക്കതീതമായി മാനവ സമൂ ഹത്തിന് ദൈവം നൽകിയ ജീവിത വ്യവസ്ഥയായ ഇസ്‌ലാമിനെ സാമാ ന്യമായി മനസ്സിലാക്കാനും പരിചയപ്പെടാനും ഈ കൃതി കുറച്ചൊക്കെ സഹായകമായിരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. സഹൃദയരായ വായനക്കാർക്ക് ഇത് ജീവിതവിജയത്തിന്ന് വഴികാണിക്കുന്ന വെളിച്ചമായിത്തീരുമാറാവട്ടെ. നമ്മുടെ നാഥനായ ദൈവത്തിന്റെ സത്യശുദ്ധമായ പാത കണ്ടെത്തി അതു പിന്തുടർന്ന് ഇരു ലോകത്തും വിജയം വരിക്കാൻ അവൻ നമ്മെയേവരെയും അനുഗ്രഹിക്കുമാറാവട്ടെ.

●

അനുബന്ധം 1

കാലം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഉത്കൃഷ്ട കൃതി

വാണിദാസ് എളയാവൂര്

ജാഹിലിയ്യാ കാലത്തിന്റെ ഇരുണ്ട അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് ഇസ്‌ലാമിക നാഗരികതയുടെ പിറവി. അവിടെ അതൊരു നവനാഗരികതയുടെ പ്രകൃതമണിഞ്ഞു. ആദ്യമാദ്യം മന്ദമായും പിന്നെപിന്നെ ചടുലവുമായിരുന്നു അതിന്റെ പ്രസാരണം. അത് പലരുടെയും സ്വാസ്ഥ്യം കെടുത്തി. പ്രതിഷേധം ശക്തവും വ്യാപകവുമായി. സെമിറ്റിക് മത തലങ്ങളിൽനിന്നുപോലും എതിർപ്പിന്റെ കുന്തമുനകൾ നീണ്ടു. കാലമേറെ പിന്നിടും മുമ്പെ ലോകജനതയിൽ ശക്തമായ സ്വാധീനമായി ഇസ്‌ലാം മുന്നേറി. അസഹിഷ്ണുതകൊണ്ടാവാം പാശ്ചാത്യ നാഗരികത സത്യവേദത്തെ സബോധം വികൃതവൽക്കരിച്ചുതുടങ്ങി. ഇസ്‌ലാം വിശ്വാസികൾതന്നെ ധർമപഥത്തിൽനിന്ന് ഏറെ അകന്നുപോയി. കേവലമായ വിശ്വാസത്തിലൂന്നിയും സ്വന്തം താൽപര്യ സംരക്ഷണത്തിനനുഗുണമായും ഇസ്‌ലാമികാശയങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചും അവരെഴുതി. രണ്ടു പേരുടെയും രചനകളിൽ നിന്ന് സത്യം ഏറെ അകലെയായി. അതുകൊണ്ട് സത്യശുദ്ധമായ ദർശനസാരമുൾക്കൊള്ളാൻ തലമുറകൾക്ക് സാധിക്കാതെ വന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഇസ്‌ലാം തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു.

ഇസ്‌ലാം അതിന്റെ പ്രാദുർഭാവകാലം തൊട്ടേ അത്യന്തം രചനാത്മകമായിരുന്നു; സർഗവിപ്ലവാത്മകവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ മധ്യകാല കഥാതലം മരവിപ്പിന്റേതായി മാറി. അർഥമറിയാതെ ഓതിക്കൂട്ടുന്നതിൽ സായൂജ്യം കൊണ്ട അപക്വമതികൾ മുതൽ സബോധം ഇസ്‌ലാമിനെ ഇകഴ്ത്തിക്കാട്ടാനിറങ്ങിയ കുൽസിതബുദ്ധികൾ വരെ ഈ ദുരവസ്ഥക്ക് കാരണക്കാരായി. അസഹിഷ്ണുക്കളുടെ സബോധമായ പ്രചാരണശ്രമങ്ങളും മുസ്‌ലിം സമൂഹം തന്നെ ആചരണ രംഗത്ത് സത്യവേദത്തോട് കാണിച്ചുപോന്ന അന്യതാത്വവും ഇതിന് ശക്തി പകർന്നു.

സൂറത്തുൽ ഫാത്തിഹയിലെ "നിനക്കു മാത്രം ഞങ്ങൾ ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നു" എന്ന വാക്യം അത്യുദാത്തമാണെങ്കിലും ആരുടെയെല്ലാം മുന്നിൽ സത്യവേദ വിശ്വാസികൾ ഇവിടെ തലകുനിക്കുന്നു! ഒന്നിനെ പരമാവധി ബഹുമാനിക്കുകയും അതിന്റെ മുന്നിൽ പരമാവധി വിനയവും താഴ്ച്ചയും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഇബാദത്തെങ്കിൽ, അതിന്റെ അന്തസ്സാരം ആ വിശേഷാരാധന അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണ് എന്നതാണെങ്കിൽ, സൂക്ഷ്മാർ

ഥത്തിൽ വിശ്വാസ തീവ്രതയിലും വിശുദ്ധിയിലും സത്യവേദ വിശ്വാസികൾക്ക് സമശീർഷരായി ഇവിടെ ആരെങ്കിലുമുണ്ടാകുമോ? വിപക്ഷികളുടെ കുൽസിത ശ്രമങ്ങളെ കറുത്ത നാളുകളിൽ സത്യത്തിന്റെ ജ്വാലാമുഖമുയർത്തിക്കാട്ടാൻ സബോധമായ സഫലമായ ശ്രമവുമിവിടെയുണ്ടായില്ല. നന്മ ചെയ്യുകയാണ് 'തഖ്‌വ'യെങ്കിൽ, തിന്മയെ അതിജയിക്കുകയാണ് 'ജിഹാദെ'ങ്കിൽ, ഇവ രണ്ടുമാണ് ഇസ്‌ലാമികാദർശങ്ങളുടെ ഹൃദയഭാവമെങ്കിൽ, അത് സമൂഹമധ്യത്തിലും ലോക ശ്രദ്ധയിലും സമർപ്പിക്കാൻ 'ജന്മബാധ്യത'യുള്ള മുസൽമാൻമാർക്കുപോലും കഴിയാതെ പോയി എന്നതാണ് സത്യം.

ഏകദൈവ വിശ്വാസവും സമസ്യഷ്ടി സ്നേഹവുമാണ് ഇസ്‌ലാം ഊന്നുന്ന ബലിഷ്ഠങ്ങളായ ശിലാതലങ്ങൾ. വിചിത്രം എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചാൽ പോരാ, വിസ്മയങ്ങളുടെ വിളഭൂമിയാണ് പ്രപഞ്ചം. ഏത് വസ്തുവെ ചൂണ്ടിയും കാരണമന്വേഷിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും പ്രതിഭാസങ്ങളെയും നോക്കി മൗനമുദ്രിതമായ ചുണ്ടുകളോടെ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നൊരിടമുണ്ട്, ഒരൗന്നത്യമുണ്ട്. കാരണങ്ങളാവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു മഹാശക്തി സ്ഥാനമാണത്. സമസ്ത സംശയങ്ങളുമകന്ന, സകലാന്വേഷണശ്രമങ്ങളും വിഫലമായിത്തീരുന്ന ആ ശക്തിസ്ഥാനം പ്രപഞ്ചത്തിനുപരിയായിരിക്കണം. പദാർഥാതീതമായിരിക്കണം. സകലമാന പ്രതിഭാസങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാന കാരണം ദൈവമാണ്. ദൈവവിരചിതമായ പ്രപഞ്ചത്തെ നോക്കി 'അനന്തം അജ്ഞാതം അവർണനീയം' എന്ന് വിസ്മയം കൂറിനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യൻ സത്യത്തിൽ എത്ര ചെറുതാണ്! ആ നിസ്സാരതയും അവന്റെ മുന്നിലെ ദൈവത്തിന്റെ സർവസാരത്വവുമാണ് ഋഷിവര്യനായ അലക്സി കാറേൽ തന്റെ വിശ്രുതമായ Man the unknown എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്. നിസാരതയുടെ മനുഷ്യനും നിഖില സാരാത്മമായ ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഭാഷ്യമാണ് മതം. മതത്തിന്റെ വാഗ്‌രൂപം വേദവും. ഈയൊരു വിശേഷാശയ പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് ഇസ്‌ലാമിക സാഹിത്യ രചനാരംഗത്തെ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനായ ശൈഖ് മുഹമ്മദ് കാരകുന്നിന്റെ 'ദൈവം, മതം, വേദം: സ്നേഹസംവാദം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ ഞാൻ കാണുന്നത്. ദൈവസത്തയെക്കുറിച്ച് സ്വന്തമായ എന്തെങ്കിലും നിഗമനത്തിലെത്താൻ പോരും വിധമല്ല മനുഷ്യബുദ്ധി സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ ദൈവിക സത്തയെക്കുറിച്ച് ദൈവം തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തി എന്നു കരുതപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക മാത്രമേ നമുക്ക് കരണീയമായിട്ടുള്ളൂ. ഖുർആനും നബിവചനങ്ങളും അല്ലാഹുവിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ വസ്തുതകൾ സ്വീകരിച്ച് നമ്മുടെ വിചാരചഷകത്തിലിട്ട് വിശ്ലഥനം സാധിക്കുകയും വയ്യെന്ന സ്ഥാനത്തെത്തുമ്പോൾ അവിടെ നിർത്തി 'അത് അല്ലാഹുവിനറിയാം' എന്നുമാത്രം വിനയപുരസ്സരം ആത്മഗതം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന പൂർവ സൂരികളുടെ വഴിയിൽനിന്ന് സ്വൽപം മാറിയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ നമ്മുടെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത്. മനനവും അന്വേഷണവും വഴി നയിക്കുന്ന നിരങ്കുശമായ നിഗമനമാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സവിശേഷത. നാൽപത് അധ്യായങ്ങളിലായി പടർന്നുകിടക്കുന്ന വിചാര വിശകലനം വികലധാരണകളെ പിഴുതെറിയാൻ പോരുംവിധം യുക്തിഭദ്രവും തെളിവുറ്റതുമത്രേ. ആഖ്യാനതലത്തിലെ ലാളിത്യവും ഋജുത്വവും ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ പോരുന്ന ഒരു ഉദാഹരണമുന്നയിക്കട്ടെ: "മനുഷ്യന് സ്വയം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യവും

സാധ്യതയും ലഭിച്ച ജീവിതമേഖലകളിൽ, ദൈവം നിശ്ചയിച്ച വ്യവസ്ഥക്ക് വിധേയമായി, അവൻ അവതരിപ്പിച്ചുതന്ന ജീവിതവ്യവസ്ഥക്കനുസൃതമായി ജീവിക്കുന്നതിനാണ് ഇസ്‌ലാം എന്നു പറയുക. അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നവർ മാത്രമാണ് മുസ്‌ലിംകൾ."(പേജ് 15)

കഅ്ബയിലെ കൃഷ്ണ ശിലാഫലകത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ തൂലികാസ്ഖലിതം കൊണ്ടുമാവാം ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ, ആരാധ്യതയുടെ പരിവേഷമണിയിച്ച് കാണാറുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിക ദാർശനികരീത്യാ അത് അക്ഷന്തവ്യവും അനുചിതവുമാണെന്ന് നാമറിയുന്നു. പ്രവാചകന്മാർ പണിത ദേവാലയത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യം ആ കറുത്ത കല്ലിനുണ്ടെങ്കിലും ആ കല്ലിന് കേവലം കഅ്ബയെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്ന ഇടം എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ പ്രാധാന്യമൊന്നുമില്ലെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ പോലും ഗ്രന്ഥകാരൻ മറന്നില്ല. ബഹുത്വം അഥവാ വൈചിത്ര്യമാണ് പദാർഥപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഖപ്രകൃതം. പ്രപഞ്ചാതീതമായ ദൈവിക സത്തയുടെ അഥവാ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയതപ്രകൃതം ഏകത്വവും. ഈ ഏകത്വവും പരാശ്രയ നിരപേക്ഷതയും അതീവ സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഖുർആനിലെ സൂറത്തുൽ ഇഖ്‌ലാസിലെ സങ്കീർണാശയത്തെ സരളസുന്ദരമായി അനുവാചക മനസ്സുകളിൽ പാകിമുളപ്പിക്കാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ കാണിച്ച കരവിരുത് ശ്ലാഘനീയമത്രെ.

അദ്വൈതത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു ചോദ്യത്തിന് നൽകിക്കണ്ട മറുപടി ഏറെ ഹൃദ്യവും യുക്തിഭദ്രവുമായി തോന്നി. വേദങ്ങളും ഉപനിഷത് വാക്യങ്ങളുടെ സമന്വയരൂപമായ ബ്രഹ്മസൂത്രവും പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മം അഥവാ ഈശ്വരൻ അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവാണ് പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിലുള്ളവയെയും സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും ഈ ലോകം മിഥ്യയോ എന്നാൽ പരമാർഥിക യാഥാർഥ്യമോ അല്ലെന്നും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ ക്ഷണിക യാഥാർഥ്യമാണെന്നും കാണുന്ന ഇസ്‌ലാം അദ്വൈതത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ വാദിക്കുമ്പോൾ, ഇസ്‌ലാമിന്റെ സത്യശുദ്ധമായ മുഖം കണ്ടറിയാനും അതിനെ അംഗീകരിക്കാനും ജ്ഞാനവിപാസുവായ ഒരാൾക്ക് സാധിക്കുന്നു. വേദങ്ങൾക്കും ഔപനിഷദികമായ മഹാജ്ഞാനത്തിനും അതിന്റെ അർഥീകൃത പ്രകൃതവും ബാദരായണകൃതവുമായ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിനും നിരക്കാത്തതാണ് അദ്വൈതത്തിന്റെ അന്തസ്സാരമെന്ന് ശങ്കരാചാര്യരുടെയും ഗുരുവായ ഗോവിന്ദസാദരുടെയും ആചാര്യനായ ഗൗഡപാദർ തന്റെ പ്രകരണഗ്രന്ഥ ചർച്ചാ വേളയിൽ ബൗദ്ധസന്യാസിമാരോട് തുറന്നുസമ്മതിക്കുകയുണ്ടായെന്നുപോലും തന്റെ സമർഥന വേളയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഉദ്ധരിക്കുകയുണ്ടായി. ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ, വാഗ്ഭടാനന്ദൻ, അരവിന്ദഘോഷ് തുടങ്ങിയ പണ്ഡിത പ്രതിഭകളെ നിരത്തിയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ വാദമുഖമവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്നതിനാൽ സംശയനിവാരണത്തിന് പ്രാമാണികതയുടെ പരിവേഷം കൂടി കൈവന്നിരിക്കുന്നു.

ഇന്ന് ഖുർആൻ പുനർവായനക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇസ്‌ലാമിന്റെ മധുരവും വെളിച്ചവും മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം അമുസ്‌ലിംകളെപ്പോലും ആകർഷിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വികലധാരണകൾ തിരുത്തപ്പെടുകയും ദാർശനിക സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം സംജാതമായിരിക്കുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം

'കേരള ഡയലോഗ് സെന്റർ' പ്രസാധനം ചെയ്ത പ്രകൃതഗ്രന്ഥം വിലയിരുത്തപ്പെടാൻ. വിശ്വാസാവലംബിതമായ മതത്തിന്റെ വേദിയിൽ സംവാദം സാധാരണമല്ല. മതപണ്ഡിതന്മാർ സ്ഥാപനവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട നിയത മാർഗത്തിലൂടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ച് പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ് മതസദസ്സുകളിലെ പതിവ്; സ്വതന്ത്രചിന്ത അവിടെ നിറം ചാർത്താനെത്താറില്ല. മതവിശ്വാസവും ധാരണകളും അപ്രമാദിത്വമവകാശപ്പെടുന്ന 'ഡോഗ്മ'കളായി മാത്രമിവിടെ വർത്തിക്കുന്നു. പൊടികെട്ടിക്കിടക്കുകയും അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുകയും തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞ സത്യവേദ പഥത്തിൽ സ്നേഹപരിവേഷമണിഞ്ഞ സ്വതന്ത്ര സംവാദവുമായി കടന്നുവരുന്ന 'ഡയലോഗ് സെന്റർ' തന്നെ ശ്ലാഘനീയമാണ്. ഇസ്‌ലാമികാശയ പ്രചാരണരംഗത്ത് സുവർണേതിഹാസം രചിച്ചുപോരുന്ന 'ഇസ്‌ലാമിക് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസി'ന്റെ കർമശാലയിൽനിന്നു തന്നെയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥശിൽപവും രൂപമണിഞ്ഞത്.

വിവിധ മതസമുദായങ്ങൾക്കിടയിൽ വലിയ അകൽച്ചയും തികഞ്ഞ അജ്ഞതയും ഗുരുതരമായ തെറ്റിദ്ധാരണകളും നിലനിൽക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്ന് സംവാദ രംഗങ്ങളുടെ നിശൂന്യതയാണ്. അത് പരിഹരിക്കാനായി സ്നേഹത്തിലും പരസ്പര സഹകരണത്തിലും സൗഹൃദത്തിലും ഗുണകാംക്ഷയിലും അധിഷ്ഠിതമായ മുഖാമുഖങ്ങളും ചർച്ചകളും സെമിനാറുകളും സിംപോസിയങ്ങളും സംവാദങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കാനും ഉത്തമ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തയ്യാറാക്കാനുമാണ് 'ഡയലോഗ് സെന്റർ' വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന് ജനമനസ്സുകളെ സജ്ജമാക്കുന്നതിന് വാൾട്ടയറുടെ നേതൃത്വത്തിൽ For the Revolution പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കീഴിൽ നടന്ന പ്രചാരണ രംഗത്തെ സമർഥവും സകലതല സ്പർശിയുമായ പ്രവർത്തനേതിഹാസത്തിന് സമാനമാണിതെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്തവിടെ മുഴങ്ങിക്കേട്ട 'ഇവിടെ ചരിത്രമാരംഭിക്കുന്നു' എന്ന മുദ്രാവാക്യവും സ്മരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ 14 നൂറ്റാണ്ടിന്റെ കാലവിസ്തൃതിയിൽ, കേരളത്തിലിന്നോളം ഇതിനു സദൃശ്യമായ മറ്റൊരു ശ്രമം നടന്നിട്ടില്ല. വളരെ ആസൂത്രിതമായ ഒരു വിശുദ്ധ കർമപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാണിത്.

പല കാരണങ്ങളാലും തെളിച്ചം പോയി, വെളിച്ചം കെട്ട് വികൃത മുഖമായിക്കിടക്കുന്ന ഇസ്‌ലാമിക ദർശനങ്ങളുടെ മേഖലയിൽ നേരിന്റെ തെളിവെളിച്ചവുമായി കടന്നുവരുന്ന ഈ പ്രകാശം സാധിക്കുന്ന ദൗത്യം അനൽപമാണ്. ഇസ്‌ലാമിക സംസ്കൃതിയെ ശക്തവും ശുദ്ധവും പൂർവോപരി രചനാത്മകവുമാക്കാനുള്ള ശ്രമം ഇവിടെയാരംഭിക്കുന്നു.

അനുബന്ധം 2

സംസ്കൃതി പൂക്കുമ്പോൾ

ഇബ്റാഹീം ബേവിഞ്ച

'എല്ലാം പൂക്കുന്നു, കായ്ക്കുന്നു, എല്ലാറ്റിനും വളക്കൂറുറ്റതിന്നിലം' എന്ന വരി ഒ.എൻ.വി. കുറുപ്പിന്റെതാണ്. കുട്ടിയുടെ ചോറൂൺകർമം നടത്താനായി തിരുനാവായ്ക്ക് പോകവേ ശ്രോതൃതടത്തിൽ വീണ വേദവചനങ്ങളുടെയും ഓത്തിന്റെയും ശബ്ദങ്ങൾ മനസ്സിലുണർത്തിയ സൗന്ദര്യഭാവത്തിലാമഗ്നനായിട്ടാണ് കവി ഈ വരികൾ കുറിച്ചത്. മതങ്ങളും സംസ്കൃതികളും വളക്കൂറോടെ വളരുകയും അവയെല്ലാം പൂക്കുകയും കായ്ക്കുകയും ചെയ്ത ചരിത്രം നമ്മുടെ നാടിനുണ്ട്. അന്നാണ് ഇടശ്ശേരി എന്ന കവി 'കൂട്ടുകൃഷി' എന്ന നാടകവും 'ഇസ്ലാമിലെ വന്മല' എന്ന കവിതയും എഴുതിയത്. അത്തരം കഥകളും നോവലുകളും കവിതകളും ധാരാളമായി അന്നുണ്ടായി. പല മെയ്യുകളും ഒരു മനസ്സുമായി ഒരിക്കൽ ഇവിടത്തെ മതവിഭാഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ കാലം. പിന്നെയാണ് വിഭാഗീയതയുടെയും കനത്ത തെറ്റുധാരണകളുടെയും വിഷക്കാറ്റുകൾ വന്ന് മനുഷ്യർ അകന്നുതുടങ്ങിയത്. വർഗീയതയുടെ വിഷം ഇപ്പോൾ അണുബോംബ് കണക്കെ ഇന്ത്യൻ സമൂഹജീവിതത്തെ മാരകമായി നശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കാളിമയേറിയ ഈ വിഷവാതത്തെ തുടച്ചുനീക്കാനുള്ള നല്ലൊരു വഴി മതങ്ങളെയും സംസ്കൃതികളെയും അടുത്തറിയുക എന്നതാണ്. വിശ്വാസിയോ അല്ലാത്തവനോ ആവട്ടെ, എല്ലാ ഭാരതീയനും സ്വന്തം മതത്തെയും അന്യമതത്തെയും ആഴത്തിൽ പഠിച്ചറിയേണ്ടത് ഇന്ത്യയുടെ ഭദ്രമായ നിലനിൽപിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മതങ്ങളെ അറിയേണ്ടതുപോലെ അറിഞ്ഞാൽ അവർ അകലുകയല്ല, നന്നേ അടുത്ത് നിൽക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. അന്യോന്യം അടുത്തറിയലിന്റെ അഭാവത്തിലാണ് വിപത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വളരുന്നത്. അതിനാൽ മതസംവാദങ്ങൾ കാലത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ആവശ്യകതയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിലും സഹകരണത്തിലും സൗഹാർദത്തിലും ഗുണകാംക്ഷയിലും അധിഷ്ഠിതമായ സ്നേഹസംവാദങ്ങൾ വിശ്വാസികൾ തമ്മിൽ നടത്തുന്നതോടെ ഒരുമയുടെ സംഗീതം ഉയരും. അറിവിന്റെ നവരാഗങ്ങൾ പടരും. ഈ ചിന്തകൾ മനസ്സിലൂട്ടിയുറപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് ശൈഖ് മുഹമ്മദ് കാരകുന്നിന്റെ 'ദൈവം, മതം, വേദം: സ്നേഹസംവാദം'. കേരളത്തിന്റെ വിവി

ധ ഭാഗങ്ങളിൽ ഇസ്‌ലാമിനെ പരിചയപ്പെടുത്താനായി നടന്ന 'സ്നേഹസംവാദം' പരിപാടികളിൽ മുസ്‌ലിംകളും ഇതര മതസ്ഥരും ഉന്നയിച്ച ചോദ്യങ്ങളുടെയും അവയ്ക്ക് നൽകപ്പെട്ട ഔഷധസമാനായ ഉത്തരങ്ങളുടെയും സമാഹാരമാണിത്.

ചിന്താശീലനായ ഏത് വ്യക്തിയുടെയും ഉള്ളിലുയരുന്ന അനേകം ചോദ്യങ്ങളുണ്ട് - ഭൂമിയിലെ തന്റെ ജീവിതമുയർത്തുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ. താനാരാണെന്നും താനെവിടെനിന്നു വരുന്നുവെന്നും താനെങ്ങോട്ട് പോകുന്നുവെന്നും തന്റെ ജീവിതമെങ്ങനെ ക്രമപ്പെടുത്തണമെന്നും ലഭ്യമായ ജീവിതത്തിന്റെ അർഥവും അനർഥവുമെന്താണെന്നുമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ. ഏത് മനസ്സിനെയും അസ്വസ്ഥമാക്കുന്ന ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഓരോ കാലത്തും ഓരോ ആചാര്യന്മാർ അവരുടേതായ മറുപടി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ആ ഉത്തരങ്ങളിൽ ചിലത് തൃപ്തികരവും മറ്റു ചിലത് അതൃപ്തികരവുമായിരുന്നു. ആ ഉത്തരങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം വീണ്ടും ചോദ്യങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. അപ്പോൾ ചിന്താശീലന്റെ മനസ്സ് വീണ്ടും അസ്വസ്ഥമാവുന്നു. അപ്പോൾ ഏറ്റവും യുക്തിസഹവും സുഭദ്രവുമായ ഉത്തരമേത് എന്ന അന്വേഷണത്തിലേക്ക് മനസ്സ് കുതിക്കുന്നു. അത്തരമൊരു അന്വേഷണത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന ഉത്തരങ്ങളാണ് 'ദൈവം, മതം, വേദം: സ്നേഹസംവാദം.' ജീവിതത്തെ നിരന്തരമായി യുക്തിപൂർവം ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന മനസ്സുകൾക്ക് ഇസ്‌ലാം നൽകുന്ന ഉത്തരങ്ങളാകുന്നു ഈ പുസ്തകത്തിൽ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ഉത്തരങ്ങളാകട്ടെ ഏത് ബുദ്ധിജീവിയുടെയും മനസ്സിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും നിറക്കാൻ പര്യാപ്തവുമാണ്. ഈ ഉത്തരങ്ങളോട് വിയോജിക്കുന്നവർ പോലും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സമീപനങ്ങളിലെയും അവതരണത്തിലെയും സൗന്ദര്യവും യുക്തിയും അംഗീകരിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. മതം, ദൈവം, വേദം, പരലോകം, വിഗ്രഹാരാധന, പുനർജന്മം, അദ്വൈതം, ദൈവാവതാരം, പരിണാമ സിദ്ധാന്തം, വിധിവിശ്വാസം, സ്ത്രീ-പുരുഷ സമത്വം തുടങ്ങി എക്കാലത്തെയും മനുഷ്യരെ ചിന്തിപ്പിച്ച, അവരിൽ ചോദ്യശതാവലികളുണ്ടാക്കിയ പ്രശ്നങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇസ്‌ലാമികമായ മറുപടികൾ ഈ കൃതിയിലൂടെ ലഭിക്കുമ്പോൾ ഒരു ജീവിതപദ്ധതിയെന്ന നിലയിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ സൗന്ദര്യം തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു.

ഈ തിരിച്ചറിവ് ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ സുപ്രധാനമാണ്. ഇസ്‌ലാമിനെപ്പോലെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ട മതം വേറെയില്ലെന്ന് സുമനസ്സുകളായ ഇതര മതബുദ്ധിജീവികൾ നേരത്തെ തന്നെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വാളിന്റെയും യുദ്ധത്തിന്റെയും അപരിഷ്കൃതത്വത്തിന്റെയും അവിദ്യയുടെയും അയുക്തിയുടെയും അസുന്ദരതയുടെയും മതമായിട്ടാണ് ഇതര മതങ്ങളിലെ വിദ്യാസമ്പന്നർ പോലും ഇസ്‌ലാമിനെ കണ്ടിട്ടുള്ളത്. അത്തരക്കാർ തന്നെ സ്നേഹസംവാദ സമ്മേളനങ്ങളിലെത്തുകയും അവരുടെയുള്ളിലുള്ള ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം ഉന്നയിക്കുകയും അവയ്ക്കെല്ലാം ചേതോഹരങ്ങളായ ഉത്തരങ്ങൾ ലഭ്യമാവുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ശാന്തവും സുന്ദരവുമാകുന്നത് മുസ്‌ലിംകളുടെ മാത്രമല്ല, സംശയിക്കുകയും തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തവരുടെ മനസ്സുകൂടിയാണ്. പുതിയ മനുഷ്യരും പുതിയ സമൂഹവും പുതിയ രാഷ്ട്രവും രൂപപ്പെടാൻ ഇത് സഹായകമാകുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെയും കേരളത്തിലെയും മുസ്‌ലിംകളിൽ ചിലർ അനുഭവിക്കുന്ന ദുഃഖങ്ങളിലൊന്ന് അവർക്ക് സ്വന്തം മതത്തെയും ദർശനത്തെയും

ഉചിതമാംവിധത്തിൽ അറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണ്. അറിവുകളുടെ പുതു നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇസ്‌ലാം ലോകത്തെ എങ്ങനെ സമീപിക്കുന്നുവെന്ന് അവരിൽ നല്ലൊരു പക്ഷത്തിന് അറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. പാരമ്പര്യമായി കിട്ടിയ 'മത'ത്തെ തലയിലേറ്റി നടക്കുകയാണവർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. സ്വന്തം വിശ്വാസ ദർശനങ്ങളെത്തന്നെ സ്വയം വിചാരണ ചെയ്യാനും സ്വതന്ത്രവും സുന്ദരവുമായ തീരുമാനങ്ങളിലെത്താനും അവർക്ക് സാധിക്കുന്നില്ല. ഏതോ തരത്തിൽ തലയിലേറ്റി നടക്കുന്ന, കുറേ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആചാരങ്ങളും മാത്രമാക്കി ചുരുക്കിയ തങ്ങളുടെ മതം കാലങ്ങളുടെയും അറിവുകളുടെയും മുമ്പിൽ സൗന്ദര്യപൂരമായി നിൽക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് 'ദൈവം, മതം, വേദം: സ്നേഹ സംവാദം' കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. മുസ്‌ലിംകളുടെ മനസ്സിനെ വിസ്തൃതവും പ്രകാശവത്തുമാക്കുന്നതോടൊപ്പം ഇതര മതസ്ഥരുടെ മനസ്സിലെ ഇരുട്ട് നീക്കാനും ഈ ഗ്രന്ഥം സഹായിക്കുന്നു.

നൂറു ശതമാനം ഇസ്‌ലാം മതവിശ്വാസിയായ ഒരു പണ്ഡിതൻ ഇതര മതങ്ങളെയും ദർശനങ്ങളെയും എത്രമാത്രം ഉദാരതയോടെയും സൗന്ദര്യ ബോധത്തോടെയും സമീപിക്കുമെന്നതിന്റെ മികച്ച ഉദാഹരണം കൂടിയാണ് ശൈഖിന്റെ ഈ പുസ്തകം. ഇസ്‌ലാമിക ദർശനങ്ങളുടെ യുക്തിപരത മാപനം ചെയ്യാൻ ഇതര മതങ്ങളുടെയും ആചാര്യന്മാരുടെയും ചിന്തകളെ സുലഭമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനെയാണ് പുസ്തകം കാട്ടിത്തരുന്നത്. ഇസ്‌ലാം ദർശനങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ ഇതര മതദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഗ്രന്ഥകാരന് നല്ല അറിവുണ്ട് എന്ന് ഇക്കാര്യം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. സ്വന്തം മതത്തെക്കുറിച്ച് വേറിട്ട അഭിപ്രായങ്ങൾ പകരാൻ ഇതര മതങ്ങളെ ആഴത്തിൽ പഠിക്കണമെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന ആൾക്ക് ആരോഗ്യകരമായ മതസംവാദം സാധ്യമാകുമെന്നും പുസ്തകം ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതര മതങ്ങളെ മാത്രമല്ല പുതിയ അറിവുകളുടെ ഖനികളെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന നിത്യനവീനമായ മനസ്സും ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണാനുണ്ട്.

മനസ്സ് മനസ്സിനോട് പറയുന്ന അമൃത വചനങ്ങളാണ് മതം. സ്വന്തം മതത്തെ ഇതര മതസ്ഥന് പരിചയപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അക്ഷരങ്ങളുടെ അരമറിഞ്ഞിരിക്കണം. അപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഓരോ വാക്കും രാകിരാകിയുള്ളതായിരിക്കണം. വാചാലതയുടെയും കൃത്രിമത്വത്തിന്റെയും ഭാഷ കേൾവിക്കാരനിലും വായനക്കാരനിലും അരോചകത്വമുണ്ടാക്കും. ആശയത്തിന്റെ കേന്ദ്ര ബിന്ദുവിൽനിന്നും അവന്റെ ശ്രദ്ധ മാറുകയും ചെയ്യും. ആവേശവും ഉത്സാഹവുമല്ല വാഗ്മിതയും വികാരങ്ങളുടെ സംയമനവുമാണ് ഇവിടെ ആവശ്യം. ഇക്കാര്യം നമ്മുടെ പ്രമുഖ എഴുത്തുകാർക്കും പ്രസംഗകർക്കും അറിയില്ലെന്നതാണ് സത്യം. ഇക്കാര്യത്തിലും ഈ പുസ്തകം വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. മലയാളികളുടെ കൂട്ടത്തിലെ നല്ലൊരു വായനക്കാരനായ ശൈഖ്(മാധ്യമത്തിലെ പ്രകാശരേഖ ഇതിന്റെ സാക്ഷ്യപത്രമാണ്) അതിന്റെ സമൃദ്ധികളെയെല്ലാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമ്പോഴും വാക്കുകളെ നന്നേ ഉചിതമായും മിതമായുമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഗൗരവ പ്രകൃതിയും ഭാഷാബോധവുമുള്ള വായനക്കാരെ ഇക്കാര്യം ഏറെ ആകർഷിക്കും. കാലം നമ്മുടെ നേരെ ഉയർത്തുന്ന ആത്മീയമായ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം നൽകുന്ന ഉത്തരങ്ങളടങ്ങിയ ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളത് ലളിത കോമളകാന്ത പദാവലിയാണ്. അതിനാൽ തന്നെ ആ ഉത്തരങ്ങൾ മനസ്സിൽ അലിഞ്ഞിറങ്ങും. അനുഭവവും ജീവിത

ബോധവുമായി പരിണമിക്കും. ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞ ശേഷമുള്ള ആളല്ല അത് വായിക്കുന്നതിനു മുമ്പുള്ളയാൾ എന്ന് ഐ.എ. റിച്ചാർഡ്സ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകം എങ്ങനെ മനസ്സിനെ മാറ്റുന്നുവെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയാണ് ആ വിമർശകൻ. ഒരു പുസ്തകം അതിന്റെ വായനക്കാരനിൽ അസാധാരണമായ പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്റെ പിറവി സഫലമായി എന്നർഥം. ഈ സഫലത 'ദൈവം, മതം, വേദം: സ്നേഹസംവാദ'മുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട് എന്ന കാര്യമാണ് പുസ്തകമിറങ്ങി ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ അതിന് രണ്ടാം പതിപ്പ് വേണ്ടിവന്നു എന്ന കാര്യം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നത്.